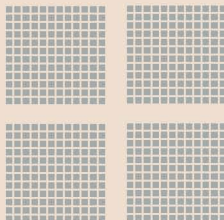

FERRERO MÁRIA

BENIGNA CONSOLATA

ÁTDOLGOZTA:
MÜLLER LAJOS S. J.

KORDA R. T. KIADÁSA, BUDAPEST, VIII. MIKSZÁTH-TÉR 3.

*Ferrero Mária Benigna Consolata
nővér.*

FERRERO BENIGNA CONSOLATA NŐVÉR ÉLETE

Német és olasz kiadás után sajtó alá rendezte:

MÜLLER LAJOS S. J.

KORDA R. T. KIADASA.
BUDAPEST, VIII., MIKSZÁTH KÁLMAN TER 3.

Az olasz kiadás a következő „Imprimatur“-t kapta:

Jelen iratot olvastuk, megbiráltuk, s nemcsak megengedjük kinyomtatását, de a legszélesebb körben való terjesztését ajánljuk a lelkek minél nagyobb hasznára.

Como, 1918 augusztusában

Alfons püspök.

Nr. 47.

Imprimi potest.

Budapestini, die 27. Nov. 1933.

Franciscus Biró S. J.
Praep. Prov. Hungariae.

Nihil obstat.

Dr. Julius Czaplík
censor dioecesanus.

No. 2899.

Imprimatur.

Strigonii, die 30. Sept. 1933.

Dr. Julius Machovich
vic. gen.

Bevezetés.

A megszentelő malasztról.

Mielőtt Benigna Consolata nővér életét az olasz eredetihez lehetőleg hűen ragaszkodva elmondanók, kis értekezést bocsájtunk előre. Hitigazságot fejtegetünk, — sajnos, — olyan kevésbé ismert hitigazságot, amelynek eleven tudata, Benigna Consolata nővér megértésére, ha nem is éppen múlhatatlanul szükséges, de módfelett hasznos. Benigna Consolata nővér ugyanis életrajzának tanúsága szerint azok közé a kiváltságos lények közé tartozott, akik Istentől misztikus kegyelmekben részesültek. A misztikus állapotnak pedig gyökere, mondhatnám lényege, a megszentelő malaszt. Amíg azonban a megszentelő malaszt rendes körülmények közt sem a tulajdonosának, sem kifelé nem érzékelhető, addig a misztikus azt valamiképpen érzékeli és olykor külső megnyilvánulásait is tapasztalja, illetőleg azt rajta valahogyan mások is észrevehetik.

Mindezekből következtetéseket kell levonnunk, amelyek Benigna Consolata életének olvasása közben sok dolgot érthetővé tesznek s mindannyiunkat vígasszal és szent önérzettel töltenek el.

A megszentelő kegyelem mindnyájunknak, akik „Isten fiainak neveztetünk és azok is vagyunk” (Ján. 1. 3. 1.) közös tulajdona. Már pedig azok a végtelenül kedves, bájos bizalmaskodások, amelyekkel Jézus szeretetét Benignával szemben mutatja, *elsősorban a kegyelem által megszentelt léleknek szólnak.* Ami ebben a bensőséges szeretetviszonyban *lényeges, az valamennyiünkre vonatkozik.* Mi mind végtelenül szeretett és becézett gyermekei vagyunk

az isteni szeretetnek, ha ezt bölcs és szent okokból nem is árulja el és érezteti mindnyájunkkal oly módon s oly fokban az Úr, amint ezt megteszi néhány kiváltságos lélekkel, akivel különös tervei vannak.

Amikor pedig halljuk, hogy Jézus a választott lelkeket *jegyeseinek* nevezi, nem szabad és nem lehet kizárólag azokra gondolnunk, akik oly szerencsések, hogy magukat a zárdákban fogadalmak által egyedül Isten szolgálatára szentelhették. Ők bizonyára elsősorban, akik a „Sponsa Christi” a „Krisztus jegyese” fenséges címét méltán viselhetik. De joggal osztozik ebben velük minden lélek, amely a megszentelő malasztban él, főleg, ha Istent tekinti szíve egyetlen birtokosának. Ilyen, hála Istennek, pedig nem egy van a világban férfi és nő egyaránt.

Mindezt a megszentelő malasztnak kissé bővebb és alaposabb ismerete teszi majd érthetővé nekünk, amennyire ugyan hitünknek ezt a legmagasztosabb és legvigasztalóbb igazságát teremtet elme felérheti.

I. Mi a megszentelő malaszt?

A megszentelő malaszt, mint hitünk tanítja, Istennek *természetfeletti* ajándéka. Már ez igen sokat mond. Testi, szellemi és társadalmi életünknek egyéb javai bár szintén Isten áldó, jóságos kezéből származnak s nagy hálára köteleznek, de csak *természetes* ajándékok. Emberi természetünkkel járnak, reájuk bizonyos természetes jogcímünk is van, amennyiben már egyszer születünk és emberek vagyunk. Ad is belőlük Isten mindenkinek, ad életet, egészséget, becsületet, vagyont, több-kevesebb mértékben. Ad belőlük még ellenségeinek is, kik tőle a halálos bűnnel elszakadtak. Sőt ilyeneknek sokszor feltűnő, nagy mértékben ad ilyen természetes javakból. Tisztán elárulja ezzel, hogy nem túlságos sok értéket tulajdonít azoknak, hiszen csak *termé-*

szetes javak. Ha Isten az összes kincseket, amelyeket a teremtetett, látható világ tartalmaz, összegyűjtené és nekünk adná, ez is bizonyos értelemben csak természetesen ajándék volna.

A *kegyelem* mindennél, szinte végtelenül, több és nagyobb, mert *természetfeletti* ajándék. Olyan ajándék, olyan jó tehát, amely természetünket felülmúlja, amelyre természetünknek semmi joga s igénye nincs és nem is lehet. Olyan nagy jó a kegyelem, hogy csupán hitből tudjuk, hogy Istentől kaphatjuk és hogy azt emberi mivoltunk egyáltalán elfogadhatja és birtokolhatja.

A *kegyelem* azonban nem csak nekünk embereknek *természetfeletti*, hanem minden teremtménynek, még az angyaloknak, a keruboknak, szeráfoknak is. Még ezek sem igényelhetik azt, mint magasztos természetük velejáróját, ők is csak Istennek végtelen leereszkedő, ingyen szeretetéből, irgalmából részesülnek abban.

Ha most már szent bámulattal keressük, kutatjuk, hogy ennek a titokzatos isteni ajándéknak mi a lényege, Szent Péter apostolnak egyik nyilatkozata adja meg a kulcsot. Az apostol fejedelem ugyanis második levelében azt írja Krisztusról, hogy általa Isten „*fölkölte nagy és drágalátos ígéreteket ajándékozott nekünk, hogy ezek által részeseivé legyetek az isteni természetnek*”. (1. 4.) Akiknek természetük közös, azok rokonságban vannak. A malaszt tehát a kinyilatkoztatás szerint az embert, a teremtményt, a semmit, a Végtelennek, a Mindennek, az Istennek *rokonságába* emeli fel. Ez már csakugyan minden teremtményre természetfeletti, megbecsülhetetlen, végtelen ajándék!

Amde hogyan közli velünk a megszentelő malaszt az isteni természetet? Nem bocsájtkozunk itt mélységes teológiai fejtegetésekbe. De mégis a tudni szomjas katolikus lélek kielégítésére elmondjuk, ami alaposabb bölcséleti és hittudományi képzettség nélkül is érthető.

Mikor valamely élőlény természetéről beszélünk, annak életműködésére vagyunk tekintettel. Mi most már Istennek életműködése? Birtokolja, látja, élvezi magát és ezzel végtelenül boldog. Mikor pedig közli természetét teremtményeivel, valamit ad nekik, amivel azok is képesek és alkalmasak lesznek ugyanezt tenni, t. i. Őt birtokolni, látni, élvezni és ezzel az Ő boldogságában részesedni.

Valami lelki minőséget önt ezért a lélekbe, amelylyel a lélek egészen más lesz, mint eddig volt. Éppen úgy, mint a vasnak is mások a tulajdonságai, amikor megtüzesítik.

A lélek ezzel újabb, isteni életre ébred. Ezzel az új élettel összehasonlítva a mi természetes életünk olyan hitvány és csekély, hogy Pállal elmondhatjuk: „élek, pedig már nem én, hanem Krisztus él énbenem” (Gal. 2. 20.)

Sokat töprengnek a tudósok afelett, hogy mi is az az élet? Ha lényegét kutatják, kénytelenek bevallani, hogy „nem tudjuk és nem is tudjuk meg soha.” Méltán elmondhatjuk ezt a *kegyelmi életre*. Mélységes titka ez a végtelen isteni irgalomnak és szeretetnek. Ámde, ha az *élet lényegébe* nem is hatolhat be elménk, de tudjuk, ismerjük az életnek különböző megnyilvánulásait. Így van ez a természetes és természetfeletti életnél egyformán.

II. A megszentelő malaszt hatása.

1. Igazság és szentség.

Először is a megszentelő malaszt által vagyunk mi igazak és szentek. A mi igazságunkat, szentségünket tehát nem a büntelenség alkotja, hanem a lelkünkbe öntött megszentelő malaszt. A megigazulás, bűnbocsájtás úgy történik, hogy Isten közli az erre kellőképpen felkészült lélekkel kegyelmét. Ez aztán megsemmisíti a lélekben a kegyelemmel összeférhetetlen bűnt.

2. Szépség.

A megszentelő malaszt továbbá kimondhatatlanul, természetfelettileg széppé teszi a lelket. Minden teremtett dologban van valami természetes szépség. Isten rajta hagyta a kéznyomát. Hiszen az ásványok, növények, állatok, főleg az ember megalkotásánál Isten magát vette mintának és bizonyos fokban magát utánozta, amikor alkotott. Miért is Isten „észlelhető a világ teremtése óta, mert az értelem a teremtmények révén fölismeri”. (Róm. 1. 20.)

Ámde ez az istenképe a természetben csak homályos. Pál az akkori, még ércükörre vonatkoztatva mondja, hogy itt a földön az isteni dolgokat „tükör által, homályban” látjuk. A malasztos lélek ezzel szemben Istennek természetfeletti arcképe. Az ilyen lélekben Isten is természetfeletti, tehát hűséges képét látja. Úgy mint a szülő látja gyermekén a saját vonásait és gyönyörködik abban. Ó milyen istenien szép az ilyen malasztos lélek! Mikor egyszer Isten szienai *Szent Katalinnak* megmutatta a megszentelő kegyelemben élő lélek szépségét, attól fogva csókokkal halmozta el azok lábanyomát is, akik a bűnösök megtérítésével foglalkoznak. „Ó atyám, — szól gyóntatójához elragadtatva — ha látnád a malasztos lélek szépségét, egyetlen ilyen lélekért ezerszer is odaadnád életedet.” Az Úr Jézus pedig így nyilatkozott *Szent Brigita* előtt: „Ha szemlélnéd e szépséget, (amely a malasztos lélekben letükröződik), a fénytől megvakítva és elbűvölve aléltan roskadnál össze.” Római *Szent Franciska* az őrangyalát látja maga mellett. Ebben a kegyelem fénye oly nagy, hogy elhomályosítaná még a napnak ragyogását is. Ó, ha mi is látnók a magunk, vagy más lelkét a kegyelemben ragyogva, mennyire elhomályosodnék szemünkben minden földi fény, szépség, nagyság és szemkápráztató földi pompa!

3. Képesség az eget megérdemelni.

A megszentelő kegyelemnek egyik további életkifejtése, hogy minden jócselekedetünkre ráüti bélyegét és azt természetfeletti értékkel látja el. A malaszt állapotában bennünk rejlő isteni élet ugyanis befolyásolja minden jócselekedetünket. Isten cselekszik a malaszt által velünk és bennünk. Minthogy pedig a cselekedet értéke nagyban függ a cselekvő személy méltóságától, érthető, hogy a kegyelem állapotában művelt jótetteink *arányban* vannak az égi jutalommal, Isten birtoklásával, szóval az örök boldogsággal. Ebből az is világos, miért nem számíthat a megszentelő kegyelmet nélkülöző egyénnek még annyi és még olyan nagy jócselekedete sem a természetfeletti örök jutalomra.

4. Képesség Istent látni, bírni.

Végül a megszentelő malaszt adja meg a képességet, hogy Istent láthassuk és bírassuk. Amint a kicsi kagyló nem tudja magába fogadni az Oceánt, úgy teremtett erők is magukban véve képtelenek ilyen roppant teljesítményre, aminő Istennek látása és birtoklása. Ezt a lehetőséget és képességet adja meg a megszentelő malaszt.

III. A megszentelő malaszt velejárói.

A) A Szentlélek templomává avat.

A kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy a megszentelő malaszt lelkünket a Szentlélek eleven templomává avatja.

Ismeretek erről a Szentírás világos szavai. Az Úr Jézus ígéri, hogy a Vigasztaló, akit nekünk küld, „*nálatok marad és bennetek leszen.*” (Ján. 14. 17.) Szent Pál szerint „*az Isten szeretete kiárad szívünkbe a Szentlélek által, aki nekünk adatott.*” (Róm. 5. 5.) Ezeknek a szentírási helyeknek értelmére szinte vakítóan rávilágít Szent Pál, mikor így ír: „*Nem tudjátok-e, hogy az Istennek templomai vagytok és az Isten lelke lakik bennetek?*” (I. Kor. 3. 16.) Ismét:

„Mert ti az Isten templomai vagytok.” (II. Kor. 6. 16.)
Ki nem sejti ebből az igazságból, mennyi és mily nagyszerű és mérhetetlenül vigasztos következtetés árad?

Mikor az ember eleven öntudatára ébred, hogy ki és mi ő a hit szemszögéből és a valóságban: Isten eleven mozgó szentélye, amelyet nem ember, hanem Isten épített önmagának, éppen azért nagyszerűbb a világ összes székesegyházánál, akkor szinte kénytelen saját keblére téve kezét Jákobbal felkiáltani: „Valóban az Úr van ezen a helven és én nem is tudtam,” majd megrémülve mondja tovább a szent pátriárkával: „nem más ez, mint az Isten háza és a menny kapuja.” (Gen. 28. 16. 17.)

Ámde a fenséges Vendég, a Szentlélek nem jön hozzánk üres kézzel. Magával hozza isteni ajándékait, a természetfeletti hitet, a reményt, a szeretetet és hét ajándékát.

Kissé bővebben kell még arról szólnunk, amit értekezésünk elején, már megemlítettünk:

B) Krisztusi jegyesség.

A megszentelő malaszt által lelkünk Krisztus jegyese lesz. Ez a Szentléleknek, a szeretet lelkének egyik legédesebb, misztikus munkája lelkünk műtermében. Örökre eljegyez minket az Üdvözítővel. Ez nem csupán üres, költői elgondolás, hanem a dolgok lényegében gyökerező igazság. A természet, és a kijelentett, isteni, pozitív törvény, az emberi nem épületét a családra, mint alapköre építette. Azért tette a házasságot feltétlenül *szilárd* és *felbonthatatlan* a maga részéről. Azért kell az embernek, még az egyébként legszentebb kötelékeket is szétszakítania, még atyját is, anyját is elhagynia, hogy hitveséhez ragaszkodjék. Hiszen ők Isten szemében nem kettő többé, hanem egy. (V. ö. Gen. 2. 24.)

Azért iktatta az Újszövetség szent törvényhozója, *Jézus Krisztus*, szinte fenyegető hangon az

evangéliumba: „Amit tehát Isten egybe kötött, ember el ne válassza.” (M. 19. 6.)

Amit a házasság eszközöl két egyén közt, ha azok a törvényes formákban frigyre lépnek, ugyanazt teszi, de sokkal fenségesebben a megszentelő malaszt Isten és a lélek között. Hiszen a házasság is éppen azért szentség és kegyelemforrás, mert Krisztus jegyesi viszonyát a lélekkel mintázza és jelképezi.

A léleknek erre a jegyesi állapotára céloz *Szent Pál*, mikor szeretett korintusi híveihez ezt írja: „Isteni féltékenységgel féltékenykedem reátok. Ugyanis eljegyeztek titeket egy férfiúnak, hogy mint tiszta szűzet vezesselek Krisztushoz.” (II. Kor. 11. 2.)

Ennek a kegyelemmel létesített Krisztusi jegyeségnek nászhimnusza az Énekek Éneke, a Szentléleknek a költeménye, legremekebb alkotása. Ebben az istenileg szép műben, a misztikusoknak ebben az igazi kézikönyvében a Szentlélek a lelket majd barátnőjének, majd nővérének, majd meg leányának nevezi. De mindezeknél édesebben érinti a szívet, amikor a Szentlélek választottját jegyesének szólítja. Szent Bernát maga is megjegyzi ezt: „Minthogy az emberek közt az anya, nővér, barátnő nem fejez ki annyit, mint a jegyes neve, éppen azért nem lehetett volna az Isten és a lélek közti viszony jellemzésére édesebb szót találni mint ezt: „jegyes”.

Itt bontakozik ki talán legjobban a megszentelő malaszt, a maga kifejezhetetlen nagyságában.

A szerelem a királyfit magas várkastélyából az alacsony póri kunyhóba vonzza. Az égi király szerelemből a lélekért, a földre száll alá, hogy azt eljegyezze, keblére vonja.

A királyfi jegyesét magas rangra, trónra emeli; a malaszt a lelket Istennek rokonává, s így bizonyos értelemben egyenrangúvá és az ég örökösévé teszi.

A fejedelmi nász biztosítja a fejedelmi együttélést, életközösséget; a malaszt pedig az isteni közös életet.

A világ irigylésre méltó szerencsének tartja, ha a király, mint ahogy azt Asverus tette Eszterrel, polgárlányt maga mellé emel a trónra. Pedig ő is csak ember, mint a hitvese, és hozzá lelki méltóságot és szépséget, a legfőbbet, képtelen megadni. Ime Istennél ez is lehetséges! Szegényke teremtményét jegyesévé, de egyúttal *magához méltóan, nemessé és széppé is teszi.*

Minő örültség tehát a bűn, amellyel a lélek ilyen Jegyes kezét visszautasítja és e helyett saját és Istene legdühödtebb ellenségének karjába dobja. Nem volna-e méltó, hogy az egész mindenség felkeljen, fegyvert ragadjon és fejedelmén ejtett szörnyű sérelemért bosszút álljon? Mennyit sírt a kis *Benigna Consolata*, mikor meggondolta, hogy Jézus isteni Szíve hányszor kénytelen elszenvedni ezt a rettentő méltatlanságot, gyalázatot. Mennyire kívánt ezért vezekelni, engesztelni... s magát annál méltóbb és hűségesebb jegyesnek adni.

Szent Tamás, Szent Ágostont követve a földi násznak három javát és díszét sorolja fel: a *hűség*, a *szentség*, és a *gyermek*.

Mind a három megvan abban a bensőséges frigyen, amellyel a megszentelő malaszt a lelket Istennel összeforrasztja.

A hűség.

Ami a hűséget illeti, maga az Úr így nyilatkozik a prófétánál: „Hittel hűséggel) jegyezzék el téged magamnak és megtudod, hogy én vagyok az Úr.” (Oz. 2. 20.) Maga Szent Pál is a hitveseknek örök ideálul *Krisztus hűségét* a lelkekhez állítja oda: „Ti férfiak, szeressétek feleségeteket, amikép Krisztus is szerette az Egyházat.” (Ef. 5. 25.) Igaz ugyan, hogy *Krisztus* minden malasztos léleknek jegyese, ámde ez nála éppen nem jelenti Szíve megosztását. Az ő Szíve ugyanis nem olyan, mint a mi parányi szívünk, amelynek még a másik, hasonló kicsi szív számára

sincs egyedüli, áldozatos szeretete. Jézus Szívének szerelme végtelen. Mint a nap, egészen odaadja világosságát, melegét minden virágnak, fényével éltet és beragyog mindent, anélkül, hogy a többi virágot a legkevésbé is megrövidítené, úgy mindnyájan, egyenként boldog jegyesi öntudattal Pállal elmondhatjuk: „Szeretett engem és önmagát átadta érttem.” (Gal. 2. 20.) Nincsen tehát ok az irigykedésre és féltékenykedésre, hanem inkább a buzgó vágyra, hogy minden szív Istené legyen és Isten mindenkié. Ez a szeretete Istennek a lélek iránt, mint minden igazi jegyesi szeretet, először is a) *erős*.

Hogyis ne volna erős, amikor a leghatalmasabb Urat hozzánk láncolja és szívünk foglyává teszi.

Szépen mondja egyik régi keresztény író: „Az isteni természet bár mindent meggyőz, de az ember iránti szeretete legyőzi.” Meghódítja a malasztos lélek szépsége, bája. Azért nevezi az Énekek Énekében Isten a jegyesét, a malasztos lelket „szép”-nek, „kedves”-nek, „bájos”-nak, de egyben „félelmetesnek, mint a rendben álló tábor.” (Én. 6. 3.) Azért kéri a lelket szent incselkedéssel: „Fordítsd el rólam szemeidet, mert zavarba ejtenek.” (U. o. 4.) A latin szöveg itt az, „avolare” szót használja, ami szóról-szóra nem zavarbaejtést, hanem *elrepülést*, kirepülést jelent. Csakugyan a szerelem azt eszközli, hogy a szerető fél magából mintegy kirepül, hogy szerelme-sébe szálljon.

A szeretetről általában mondjuk is, hogy ex-tatikus, vagyis olyas-valami, ami az embert önmagából kiemeli, kiragadja, s szerelmese szívének adja. Az ember ezt természetesen csak gondolattal, szándékkal (intentionaliter) teheti. De ezt Isten valósággal megcselekszi, mikor a megszentelő kegyelem által saját természetét a lélekkel közli. Ha Szent Ágoston szerint a szeretet által lelkünknek *fele* barátunkban van, Isten a szeretet által *teljesen* és egészen mibennünk van.

A szeretet továbbá b) örök. A pogány bölcs szerint már a baráti szeretet is csak akkor érdemli meg nevét, ha hű és állandó. Mennyivel hatalmasabb a barátnál az anyai szeretet! „Vajjon elfeledkezhetik-e az asszony magzatáról?” kérdi maga Isten. (Iz. 49. 15.) De tegyük fel ezt a lehetetlenséget, még ennél is lehetetlenebb, hogy Isten megfeledkezzék a malasztos lélekről. *„És hogyha ez (az édesanya) elfeledkeznék is, én még sem feledkezem el rólad.”* (U. o.) Ha már mindenki elhagyott, légy biztos és nyugodt, isteni Jegyesed nem vált el tőled, jegyesi lélek. Te a zsoltárossal bízást dalolhatod: „Hiszen atyám is anyám is elhagyott, de az Úr felkarolt.” (Zsolt. 26. 10.) A végső oka ennek, mert Isten maga a szeretet. (I. Jn. 4. 8.) Hogy minket erről meggyőzzön s a szeretetet maga iránt megkönnyítse, emberi szívünket felveszi és kijelenti, hogy gyönyörűsége az emberek fiaival lenni. (V. ö. Péld. 8. 31.)

Istennek jegyesi szeretete továbbá c) *kizárólagos* olyan értelemben, hogy természetfeletti, isteni szeretettel *csupán a malasztos lelket tudja szeretni és azt nem is tudná nem szeretni.* Egyszerű oka ennek az, mert csakis ebben, mint saját természete részesében szeretheti önmagát. Hiszen szereti Isten minden egyéb művét, is, amint az Irás mondja: „Mert szereted mindazt, ami van, mit sem utálsz abból, amit alkottál.” (Bölcs. 11. 21.) Gyakorta kéri is az Egyház, hogy irgalmas tekintetét ezektől se fordítsa el. De ez még éppen nem jegyesi szeretet. A jegyes nemcsak a *magát* félti választottjában, hanem félti önmagát, hiszen jegyesével már egynek érzi magát. Azért féltékeny is. „Féltékenynek nevezik az Urat, féltékeny Isten Ő” (Exod. 34. 14.) jelenti ki Isten önmagáról. Tehát igazi jegyes.

d) Végül Isten szeretete, mint igazi jegyesi szeretet *kielégíthetetlen.* Újabb és újabb módok után kutat, hogy magát kielégítse, mint ahogy a tűz más és más anyagot keres, hogy önmagát fokozza és ki ne aludjék.

Nem volt elég Istennek, hogy megalkotta, hogy felépítette a világegyetem pompás palotáját nagy-szerű felszerelésével, kivilágításával, kifogyhatatlan kincseivel. Nem elégítette ki, hogy emberi alakban a lelkek után annyit futkosott, jóllehet értük és miat-tuk annyiszor csalódott. A keresztfán is szomjazta őket... Önmagát hagyta az Oltáriszentségben, örök emlékeztetőnek szerelmére. Aztán elküldi isteni mun-katársát, a nagy szeretetébresztő Szentlelket... De mindez, mondom, nem elég neki. Természetének köz-lésével megistenít minket, amennyire csak teremtményt lehet és aztán így szól: „Én azt mondtam: „Ti Istenek vagytok és fiai a Fölségesnek mindnyá-
jan.” (81. Zsolt. 6.)

Oh, boldog lélek, mely a malaszt által ilyen szerelemnek tárgya vagy! Mert bár édes és boldogító, ha minket szeretnek, de mennyivel inkább az, ha Isten, az a végtelen Lény, aki minket szeret.

A szentség.

Szent Ágoston itt a szentatyákkal egyetemben a felbonthatatlanságot érti, amely a keresztény házasság szentségi jellegének Krisztustól elrendelt szoros eredménye. A malaszt által létesült jegyesi frigy csakugyan felbonthatatlan. Ilyen a jó Isten részéről. „Hittel jegyezlek el téged,” (Oz. 2. 20.) vagyis felbonthatatlanul.

„Örök szeretettel szeretlek téged” (Jer. 31. 3.) tehát a részemről kitartóan, változatlanul. Amíg Isten leszek, én nem szűnlek meg téged szeretni. Csak részszeről van meg az a szomorú lehetőség, hogy rám unhatsz, elhagyhatsz és könnyelműen széttepheted a jegyesi köteléket.

Igaz ugyan, hogy Isten olykor visszavonulni lát-szik, hogy kisebb-nagyobb hűtlenségünket büntesse, de csak azért, hogy aztán annál nagyobb gyengéd-

séggel térjen vissza vigaszával, miután szeretetünket próbára tette.

Termékenység.

Ami pedig a malasztos lélek Istenhez való viszonyának termékenységét illeti, messze felülmúlja azt az áldást, amelyet Isten a házasságra áraszt. A malasztos lélek gyümölcsei valóban isteniek. Itt a legszentebb és legédesebb titoknak egész sorozata előtt állunk, amelyet a kegyelemtől megvilágított elme csupán sejteni, de megérteni nem tud. „A Szentlélek száll tereád és a Magasságbelinek ereje megárnyékoz téged”, (Luk. 1. 35.) mondotta az angyal a Szent Szűznek. Mireánk is a malaszt által a Szentlélek árad és bennünk is új, isteni életet ébreszt. Ez az első gyümölcs. Most már bennünk, velünk van az Istennek ereje. Bennünk, velünk működik. Ezért minden munkánk megistenül, vagyis akárcsak Isten tette volna miáltalunk. Így aztán csakugyan minő tejjel, mézzel folyó ország lett a lelkünk! Minő aratás a menny csürje számára! Nem csak évente kalászsokat gyűjtünk, amint a móábi Ruth Boóz szérűjén, nem csak kétszer, háromszor aratunk, mint hajdan az ígéret áldott földjén Izrael, hanem naponkint is százszor és ezerszer. Hiszen nincs a napnak perce, pillanatja, amidőn jótettel, türelemmel, fohással ne gyarapíthatnánk érdemünket, égi jutalmunkat, de egyben azt az isteni erőt, a kegyelmet is, amellyel azt végrehajtottuk. Viszont a kegyelem növekedésével, gyarapodásával szüntelen nő a termő erő és a termett gyümölcsök értéke is. Oh, minő csoda dolgok ezek, amelyek a malasztos lélek *műtermében* állandóan *folyanak, létesülnek!*

Ertekezésünket alig fejezhetnénk be alkalmasabban, mintha idézzük a zsoltáros szavait, amelyben az isteni Jegyes zengi a malasztos lélekhez himnuszát:

„Halljad leányom, figyelj, hajtsad ide füledet
Feledd el népedet és atyád házáat.
Ime a király kívánja szépségedet.

Belül csupa szépség a király leánya,
Aranszegélyű, sokszínű a ruhája,
Szűzi társnői követik a királyhoz...
Bevonulnak a király lakába..." (44. Zsolt. 11—16.)

Az égi vőlegény így fogadja jegyesét:

„Be szép vagy barátnóm, be szép vagy!
Szemeid mint a galambok a fátyolod mögött (É. É. 4, 1.)
Megsebezted szívemet szemed egyetlen tekintetével
nyakad egyetlen hajszálával!
Mily bájos a szerelmed, mátká hugom!
Mennyivel édesb szerelmed a bornál,
És keneteid illata minden balzsamnál!
Ajkad színméztől csepeg mátkám!
Méz és tej van nyelved alatt,
És ruháid illata tömjénillat!" (É. É. 4, 9—11.)

Ha majd ugyanezt a hangot halljuk megcsendülni ennek az életrajznak folyamán az Úr Jézusnak meghitt társalgásában Benignával, nem lep már meg, nem csodálkozunk. Hiszen ugyanaz, aki Benignával beszélt, sugalmazta az Énekek Énekét is.

Ó malasztos lélek érted-e már, ki vagy te és mire vagy hivatva? Kinek és minek kell lenned Jézussal? Ő kopogtat szived kapuján és kér bebo-csájtást. Nyisd meg neki és add át magad teljesen és kizárólagosan, nehogy eljártsszad egyetlen, igazi dicsőségedet és boldogságodat. Igyekezzél inkább Jegyesed igazi büszkesége lenni. Hogyan? Erre adja meg ez a gyönyörű élet a szívbemarkoló, egész életre szóló felejthetetlen feleletet. Végül csak adjuk a vértanúságra siető, élettől búcsúzó Szent Ágnes gyöngyszavát, hattyúdalát. Minden malasztos lélek méltán és igazán erre nyithatja ajakát: „Már más szerető foglalt le engem. Annak vagyok mátkája, akinek angyalok szolgálnak s kinek szépségét ég és föld csodálják, kinek anyja szűz s atyja nőt nem ismer. Nyakamat s jobbomat felékesítette drágakövekkel, fületem megbecsülhetetlen igaz gyöngyök-

kel. Hűség gyűrűjével jegyzett el, számtalan ékk⁵-
vel díszített fel. Testem a testével egybeolvad s vére
pirosra festi arcomat...

Ha Őt szeretem, szeplőtelen vagyok, ha Őt
érintem, tiszta vagyok, ha Őt fogadom, szűz ma-
radok. Neki őrzök hűséget, neki adom összes, ben-
sőséges szerelmével szívemet."

Első fejezet.

Mária születése.

A jámbor és tekintélyes turini házaspárnak, Ferrero Sebestyénnek s Pansa Carolinának 1885 aug. 6-án, Urunk színe változásának napján leánykája született. A derék házaspárnak eddig is sok öröme telt két fiacskájában, de Isten úgy akarta, hogy ez a harmadik gyermek legyen házuk ékessége és gyöngye, sőt fénye és koronája. — A kisdedit mindjárt a születését követő második napon elvittek a Szent Dalmazzo-templomba s ott a keresztségben a szép Mária, Consolata, Rosalia, Theresia, Philomena és Gaetana neveket kapta. Keresztanyja édesanyjának nővére, a jámbor és szentéletű özvegy Bertagna-né asszony volt, kinek nevében Gurgo-né tartotta az újszülöttet keresztvíz alá. A keresztapai tisztet a buzgó katolikus Darbesio Ignác töltötte be.

Ferreroné őszintén fájlalta, hogy dajkát kellett fogadnia a gyenge kis teremtéshez; ám ez is hiábavaló volt: nemsokára azt vette észre, hogy a kicsike fogy, nem kap elég táplálékot. Miután forró imában a lorettói Szűznek ajánlotta ezt az ügyet — kit buzgón tisztelnek a Szent Dalmazzon templomban — elbocsátotta a dajkát. Gyermekeit falura adta dajkaságba. A kis Mária ott nemsokára szépen erősödött, fejlődött úgy, hogy édesanyja körülbelül 14 hónapos korában nyugodtan hazavihette. Örömnöpe volt ez az egész családnak. — A leányka nagyon bájos és értelmes gyermek volt. Gondos édesanyja nemsokára hozzáfoghatott ahhoz, hogy korának megfelelő módon jámborságra nevelje. Mindig maga ügyelt fel reá. Csak kivételes alkalmakkor

bízta gyermekét Róza nővérére, a keresztanyára, vagy a jámbor és hűséges szolgálójukra. A mélyen vallásos környezet, amelyben Mária növekedett, igen alkalmas volt, hogy lelke fejlődjék, mint a gondosan ápoltság ritka virág s egykor teljes ragyogásában, pompájában kivirulhasson. A leánykának szeretettel teljes érzékeny szíve volt, de emellett határozott, némileg becsvágyó és makacs természete. Ezeket a hajlamokat később teljesen legyőzte, mert korán hozzáfogott: *erős és kitartó akarattal dolgozva önmagán.*

Életének első 5 esztendeje két bátyjával s kis húgocskájával folytatott ártatlan játékban telt el. Ekkor édesanyja derék tanítónőt keresett melléje. Majd iskolába adták, ami a leánykának nagy örömet okozott. A következő évben már Adelina húgocskájával lépegetett az iskola felé, aki azonban nem osztotta nénje örömét. A kis Adelina ugyanis édesanyja becézgetéséhez szokva, rövid időre is igen nehezen vált meg az otthontól. Nem egyszer volt ilyenkor sirás, hangos zokogás, — csak Mária tudta a kicsit lecsendesíteni.

Három évig járt a két leányka a városi iskolába, ahol szép eredménnyel tanultak. Ekkor édesanyjuk a Szent József-nővérekre bízta őket, kiknek a San-Massino utcában nevelő intézetük volt. — A két kisleányt ott készítették elő megfelelő módon az első szent áldozásra. Minthogy az intézet messze volt a szülői háztól, a leánykák, mint félbentlakó növendékek, egész nap ott maradtak. Sőt, a szent áldozásukat megelőző hetet teljesen az intézetben töltötték, hogy annál nagyobb összeszedettséggel készülhessenek el az Úr Jézus első ünnepélyes fogadására. Adelinával nénje ebben az évben különös figyelemmel bánt; kedveskedéssel, szelíd szóval mindig meg tudta vigasztalni apró bajaiban.

Máriának első szentáldozási feljegyzései kis füzetben most is megvannak. Ő maga írta rendszeren, szép betűkkel. Stilusa gondos, világos és egy-

szerű s éppen ez készleti áhitatra az olvasót. A kis füzet részben a hallott szent beszédek rövid foglalát tartalmazza, részben bájos, üde gyermetegséggel leírt apró példákat és életelveket. Vajjon mit sutogott a Szent Ostyában rejlő Jézus ez első áldozó gyengéd kis szívének? Vajjon már akkor magához vont-e a szeretetnek azzal az ölelésével, mely később egészen fölemésztette? Nem tudjuk. De annyi bizonyos, hogy Mária mind jobb magaviseletűvé s okosabbá vált; úgy annyira, hogy a nővérek a jó viselet és szorgalom mintaképének állították az osztályban. Ugyanebben az évben a bérnálás szentségében is részesült. — Mária erre az intézetre, vagy inkább az ott kapott gondos nevelésre mindig szívesen és hálásan emlékezett.

Ősszel ismét visszakerült a városi iskolába, melyet jó eredménnyel el is végzett. Itt szünetnapon*), csütörtökön, volt a vallásoktatás, melyet kiváló tanítók végeztek. A gondos anya nem elégedett meg azzal, hogy leányának értelme fejlődjék, hogy hasznos ismeretekben gazdagodjék. Mindenekfölött azt kívánta, hogy szíve-lelke kellő vallásos nevelést, vezetést nyerjen. Ez a törekvése nem sokára gazdag gyümölcsöket is termett. Az isteni kegyelem hatására észrevehetően javult a kis Mária természete. A veleszületett makacsság helyét lassankint meglepő szelidség és türelem foglalta el. A katekizmust örömmel tanulta. Élénk, értelmes esze könnyen megértette a magyarázatokat s fogékony szívében hamarosan lángragyúlt az istenszeretet. — Az osztály legkiválóbbjai évenként jutalmat kaptak jó magaviseletükért és szorgalmukért. Egyszer a jó magaviseletért járó jutalom elnyerését külön föltételhez, a hallgatáshoz kötötték. Jól tudjuk, milyen nehéz a gyermekeknek nyelvecskéjük megfőkezése. Mária elhatározta, hogy a jutalmat minden

*) Olaszországban akkor még a hittan nem tartozott a kötelező iskolai tantárgyak közé.

áron megszerzi! Milyen fáradságába és önmegtagadásába kerülhetett ez! Később bevallotta, hogy többször nyelvébe kellett harapnia, annyira urrá lett rajta a fecsegés vágya. Ez a határozottsága, mellyel jófeltételeit teljesítette, a legszebb reményekkel kecsegtetett. — Más alkalommal őt választották ki társai közül arra, hogy Alimonda bíboros érseket, — ki apostoli buzgalmában az úgynevezett „hittaniskolákat” többször meglátogatta, — köszöntő verssel üdvözlje. A leányka annyi bájjal, egyszerűséggel és szerénységgel üdvözölte, hogy az egyházfejedelem szép képecskével jutalmazta meg.

Éppen mikor az elemi osztályokat jelesen elvégezte, leánygimnázium nyílt meg Turinban. Máriát felvették, és egy évig látogatta azt, szép eredménnyel. Előre nem látott nehézségek miatt azonban az intézmény egy év múlva megszűnt. Így tehát Mária szülei más iskolát kerestek számára. Mint buzgó és istenfélő keresztények, arra törekedtek, hogy gyermekük ne csak értelmi képzést, de mélyes lelki nevelést is kapjon. A Szent Szív szerzetesnőinek intézetét választották tehát s leányukat ez intézet jámbor és nagyrabecsült főnöknőjének gondjaira bízta. Itt a fiatal lányka kiváló erényei és képességei mindjobban szembetűntek. Épületes és kifogástalan magaviselete, a tanulásban való buzgósága, engedelmességével és ügyességével csakhamar kivált a növendékek közül. Erős akarata, könnyű és gyors felfogása nem ismert nehézségeket. Ha találkozott is ilyenekkel, minden különösebb fáradság nélkül legyőzte azokat. A tanulmányok minden ágában kitűnő előmenetelt tanúsított. De emiatt nem becsülte túl magát. Szeretettel vette pártfogásába gyöngébb tehetségű társait s elragadó szeretetreméltóságával és alázatosságával segített rajtuk, amennyire csak tehette. A dicséret és elismerés pedig mintha nem is érintették volna. Egyik napon jól sikerült rajzának megpillantásakor tanára lelkesülten kiáltott fel: „Bravó, bravó! Fonográfot

kellene ide állítani, mely egyre ezt ismételve: Bravó!” Mária azonban a legnagyobb lelkinyugalommal folytatta munkáját.

Már iskolás korában is sokat segített otthon a háztartási munkában. Fürge kézzel sok apró szolgálatot tett édesanyjának. Sőt a cselédnek is segített a takarításnál, mielőtt iskolába indult. Kiváló édesanyja megtanította a házi munka minden nemére, a varrásra is és nagy örömmel tapasztalta leányának ügyességét. Mária minden reggel korán kelt. Aztán templomba ment szüleivel, hogy részt vegyen a szent misén és megáldozzék. Jézus máris ellenállhatatlan szeretettel vonta magához. Nagyon helyesen jegyezte meg egyszer a Szent Szív intézet kiváló főnöknője: „E kedves gyermek gyors előmenetelét tanulmányokban s erényben egyaránt mindennapi szent áldozásainak tulajdonítom.”

Miután Mária tanulmányait kitűnően befejezte, teljesen a házi munkának szentelte idejét. „Odaadás és áldozat”, ez volt jelszava. Napi programja pedig: saját és embertársai lelkének megszentelése, egyesülés szeretetben az Üdvözítővel, imádság, munka. Jámbor édesanyja mindenben jó példával járt előtte. Május havában maga szólította fel gyermekeit, hogy a Szűz Anya tiszteletére oltárt állítsanak s azt virágokkal és égő gyertyákkal díszítsék. Mindenekelőtt pedig arra, hogy erényeit utánozzák. A derék édesanya, aki minden hiú szórakozástól távoltartotta magát és csupán családjának s az irgalmas felebaráti szeretetnek élt, jó példájával nagyban támogatta leányának nemes törekvéseit. Különösen szívesen vitte magával, amikor mint a Szent Vince egyesület tagja, a szegényeket és betegeket látogatta, hogy őket testi-lelki segítségben részesítse.

Máris legnagyobb öröme az imádságban volt. Munka közben is sokszor imádkozott, akár egyedül volt, akár nem. Néha elhúzódott környezetétől s oly

áhitattal imádkozott, mint az angyal, semmit sem törődve azzal, hogy figyelik-e hozzátartozói, vagy éppen idegenek. Egész magaviselete gyermekdeden egyszerű és őszinte volt, nem ismerte sem az alakoskodást, sem az önszeretet kifogásait. Mindig megelégedett azzal, amit kapott és sohasem iparkodott valamit megszerezni magának. Ha pedig választania kellett, bizonyos, hogy a legcsekélyebbet tartotta meg. — Ő vezette a háztartás számadásait s olyan pontosan végezte ezt a munkáját is, hogy sohasem felejtett el valamit feljegyezni. Mikor bátyjai nem voltak otthon, ő intézte velük a levelezést, sőt a falusiakkal és mindenkivel, amint éppen a család üzleti összeköttetései megkívánták. Felebaráti szeretete mély és őszinte volt. Gondosan került minden pletykát, bírálgatást s kimeríthetetlen szívjósággal találta meg mindig a mentség vagy részvét szavát.

Mikor családjával falun tartózkodott, édesanyja engedelmével összegyűjtötte a környék leánykáit s imára, szent énekekre tanította s a jóra buzdította őket. Egyszer Nagyboldogasszony napján egyszerű, de nagyon sikerült ünnepélyt rendezett. Nyaraló helyüktől nem messze a mezőn szép Mária-kép állt ezzel a felírással: „Isten Anyjának, a szomorúak vigasztalójának”. Egész nyáron friss virággal s méccsessel volt ékesítve ez a hely. Gyakran vezette ide kis csapatát; letérdepeltek, imádkoztak s énekeltek. Nagyboldogasszony ünnepére pazarul feldíszítette ezt a képet lombbal, vadvirággal. Tarka papírból sok lampion került köréje. A kis kivilágítás remekül sikerült.

Szívesen terjesztette a vallásos füzeteket s röpiratokat s kimondott ellensége volt a rossz sajtónak, melyet legszívesebben gyökerestől kiírtott volna. Hogy legalább amennyire tehette ellensúlyozza a kárt, melyet okoz, ha a környéken meglátogatta barát-nőit, mindig vitt magával néhány jó könyvet. Valamicskét felolvasson belőlük s ilyenformán a leg-

egyszerűbb szórakozást is megszentelte. Így töltötte ifjúsága első éveit, ez a kiváló lélek a szülői házban, — a jámborság és erény illatát árasztva.

Legnagyobb gyönyörűsége Jézus szentséges Szívének tisztelete volt. A mélyen vallásos családi otthonban az ebédlő főhelyét Jézus Szívének képe foglalta el. Mária különös szeretettel gondozta és díszítette azt. Június havában a kert minden virága a kép elé került, s állandóan mécses égett előtte. Egyszer — mikor azt hitte, egyedül van a szobában — úgy érezte, hogy hatalmasan s ellenállhatatlanul vonja magához Ura, Istene. A kis Jézus képét tartotta kezében. Forró csókot nyomott előbb az Úr szentséges lábára, majd szentséges Szívére, miközben így szólott: „Az alázatosság érzelmével Jézus lábaihoz telepszem; a szeretet érzelmével szentséges Szívéhez fordulok.”

Bár úgy a hozzátartozóival, mint az idegenekkel mindig szeretetreméltó és előzékeny volt, mégis állandó szerénység, méltóság és tartózkodás jellemezte. Midőn egyik rokona meglepetésszerűen megölelte, szelid határozottsággal húzódott vissza: „Ne nyulj hozzám! Nekem érintetlennek kell maradnom.” Ez a szűz tiszta fiatal leány valóban Isten választott temploma volt, kivel Isten már akkor meghitten társalgott. Szüleinek mindig engedelmeskedett; parancsra soha nem volt szüksége. Legkisebb intés vagy óhajnyilvánítás elég volt, hogy azt azonnal pontosan teljesítse. Reggelenként a szent mise és szent áldozás után, szívesen maradt volna még a templomban, ám, ha ideje lejárt, azonnal haza szedett, hogy a legnagyobb gonddal végezze házi munkáját. Megértéssel és készséggel állott János bátyjának is szolgálatára. Ez a derék orvos nemes munkáihoz szívesen használta fel hűgának szeretettel teljes segítségét. Mária különösen szerette ezt a testvérbátyját, hiszen ő szerezte meg neki azt az örömet, hogy embertársaival sok jót tehessen. János oly gyöngéd figyelemmel viszonyozta nővérének szeretet-

tét, hogy az már szinte a hódolattal volt határos. Jellemző erre megszokott mondása: „Reád húgom nagyobb szükségem van, mint a mindennapi kenyérre!”

Ez a szép reményekre jogosító fiatal ember, a család büszkesége, nemsokára megbetegedett. Kiválasztott, a menny számára érett lélek volt már, akit Isten magához akart szólítani. Mária volt hűséges, gondos ápolója, s ki tudná elsorolni azokat az erőnyeket, amelyeket e munkájában gyakorolt. Mindenkit meglepett nagy fájdalom mellett is, megőrzött, mélységes lelki nyugalma. Zugolódás nélkül fogadott mindent Isten jóságos kezéből s alázatosan meghajolt az Úr rendelkezései előtt. Önmegtagadás, lemondás, a természet ellenkezésének legyőzése, — erre törekedett nap-nap után. Annyira vitte, hogy méltó vetélytársa lett akárhány szentnek, akik hősi fokban győzték le a természet ellenkezését. Viszont a beteg türelme és megadása is bámulatraméltó volt. Sajnos, minden törekvés hiábavalónak bizonyult élete megmentésére. Állapota mindinkább súlyosbodott, úgy hogy a betegek szentségével is ellátták, amelyet ő a legnagyobb áhitattal fogadott. A család szívfájdalma kimondhatatlan volt a halálküzdelem óráiban. Mária Isten szent akarata előtt meghajló szívvel térddepelt a szeretett testvér ágya mellett s felolvasta neki boldog Cafasso imáját a halál alázatos elfogadásáról, hogy így a beteg a teljes búcsút elnyerhesse. Szíve végtelenül szenvedett, de tudott érzéseinek parancsolni. Hiszen vigaszt akart nyújtani a haladoklónak s szereteteinek szenvedését sem akarta a saját fájdalma kitörésével növelni. S mikor a haladokló testvér húga karja közt szeliden elszenderült, a gyászoló család körében Mária volt a vigasz és megadás angyala.

A gyászévben a család nyaralóhelyéül Turintól nem messze fekvő falusi lakot választott. A templom, sajnos, nagyon messze volt s így Mária nem kereshette fel annyiszor, ahányszor szerette volna.

Szülei kívánságára a naponkinti szentáldozásról is le kellett mondania, bármily áldozatot jelentett is számára. De panaszszó nem hagyta el ajkát. Gyakori lelki áldozással igyekezett magát kárpótolni, valamint azzal, hogy még nagyobb áhitattal és még fokozottabb buzgalommal készült a hetenkint kétszeri valóságos szent áldozásra. A visszavonult, magános élet volt minden öröme. Sokszor kérte anyját, hogy távol maradjon azoktól a teljesen kifogástalan szórakozástól is, melyeket felüdítésére szántak. Szívesebben társalgott Jézussal szívének csendes szentélyében. Szemlélődő lelke tudta, hogyan kell a titokzatos hangokra figyelni, amelyekkel a teremtet világ beszél azok szívéhez, akik a természet szépségében és fönségében a Teremtő, Mindenható kezének nyomát keresik. Nagy séták a szabad mezőn s a hegyek között, — ezek voltak legkedvesebb szórakozásai. Egyszer térdelve kúszott fel a 260 meredek lépcsőfokon, mely a Szűz Anya dombon levő magános szentélyéhez vezetett. Három óra hosszáig tette meg ezt az utat, mert minden lépcsőfokon imádkozott és pedig oly mély áhitattal, hogy sem megerőltetést, sem fáradtságot nem érzett. Milyen szeretettel fogadhatta a szentséges Szűz ezt a jámbor zárándokot, aki az alázatosság és szerénység fátyla alatt a rendkívüli erények és kegyelmek bőségét rejtette szívében; ezt a tiszta szűzet, ki féltve őrizte lelkében Istennek hozzá intézett ígét: „Figyelmezz leányom”, — s aki homlokán viselte már az örök szeretet csókját!

Míg a család Coazze-ban tartózkodott, gyakran sétált fel az úgynevezett Castello-dombra. Erről a magaslatról messze elláthatott a turini síkságra. Mária némán szemlélte a lábai alatt elterülő gyönyörű vidéket. Szeme gyakran megakadt távolban. A Vizitáció Pozzo-úton fekvő hatalmas épületének körvonalait látta ott s a fiatal leányt a legbensőbb és legmelegebb érzések vonták a szeretetnek kis fészke felé. A zárda nagyon vonzotta és úgy érezte, hogy a

szerzetesi életben találja majd fel lelke teljes nyugalma. Az Isten és a családja iránt érzett szeretete még küzdött fiatal szíve feltétlen birtoklásáért. Lelkében állandóan harcolt a vágyakozás és a félelem, ami boldogságát, de egyidejűleg martirumát is okozta. Egész lénye szenvedett ettől a küzdelemtől, melyet csendben harcolt végig. Bízott abban, hogy Isten segítségével eltávolíthat útjából minden akadályt s végre megpihent a zárda áldott csendjében.

Minthogy teljesen őszinte és becsületes lelkű volt, cselekvésmódjában emberfélelem sohasem vezette. De kényelmet s félmunkát sem ismert hitének gyakorlásában, ami pedig napjainkban olyan gyakori. Egyszer, a nyári hónapok alatt, szállodában vettek lakást, ahol a közös étkezésen kellett résztvennie. Pillanatig sem habozott, vajjon keresztet vessen-e. Elmondta halkan asztali imáját, pedig csupán egyetlen hölgynek volt annyi bátorsága, hogy példáját kövesse. Az evésnél rendkívül mértékletes volt, mindennel megelégedett. Teste még fejlődésben lévén, jó táplálkozásra szorult, — de finom, drága ételeket soha sem kívánt. Az ilyeneket — ha csak tehette — mellőzte s egyszerű étkeket választott.

Csodálatosan értett ahhoz, hogy magához vonja és aztán az Üdvözítőhöz vezesse a szíveket. Ha a család barátainak, ismerőseinek gyermekei felkeresték, először is Jézus Szívének képe elé vezette őket! Beszélt nekik az isteni Szív nagy jóságáról és szeretetéről s megcsókoltatta a képet az ártatlan gyermekajakkal. A templomban olyan áhitatosan és összeszedetten viselkedett, hogy akik csak látásból ismerték, „Mária angyal”-nak nevezték. Lénye valóban angyali volt. Szelid, nyugodt arca, lesütött szeme, csendes mosolya, magatartásának méltósággal teljes bája, mind rendkívüli lélekre vallottak. Csak éppen ő maga nem sejtett erről semmit. Gondolatai elmerültek Istenben, egvedül Ő utána vágott, Őt csodálta.

Vajjon mikor vonta Isten ezt az izzó szeretettel telt szívet először kimondhatatlan gyöngédséggel

szívére, mikor nevezte őt először „örömének, Szíve Benjaminjának?” Mikor szólt először hozzá meghittén szeretetéről?

Ki is sejthette volna, hogy az alázatos, összeszedett külső mögött a kegyelemnek mily árja ömlik e lélekbe! Ha mások épültek is e fiatal leány magaviseletén, ha családja s ismerősei csodálattal tekintettek is reá, mégsem sejtette senki, hogy az Üdvözítő már akkor bizalmas közlésekre méltatta. Csak lelki vezetője, Boccardo Lajos kanonok tudott erről. Körülbelül 12 éves kora óta vezette Máriát, aki hetenkint tártá föl előtte szívét gyermeki egyszerűséggel és őszinteséggel. Ennek a tiszteletreméltó papnak köszönhetjük a fiatal leány első feljegyzéseit. Minthogy félénk és érzékeny, szinte aggályos lelkiismeretű volt, sohasem szánta volna rá magát, hogy érzelmeit s az Üdvözítő közléseit papírra vesse, ha az engedelmesség nem kényszerítette volna. Boccardo kanonok bámulta lelkének állandó és gyors előmenetelét, erényeinek folytonos gyarapodását, engedelmességét, alázatát, egyszerűségét, az Üdvözítő csodás utasításainak eredményét. Azzal az ürüggyel, hogy alaposan tájékozódhasson arról, ami lelkében történik, felszólította, hogy írja le, amit az a „hang” mond neki. „Valójában azért rendelttem ezt el — mondta később — hogy ezeknek a közléseknek értékes tartalmát bővebben és bármikor élvezhessem.” Mária engedelmeskedett, bár nem minden ellenkezés nélkül. A házimunka nagyon-nagyon elfoglalta s hozzá még azt a tanácsot is kapta, hogy a feljegyzésekről mások ne tudjanak. A fiatal leánynak kevés ideje volt, csak perceket szakíthatott erre a munkára s bámulatraméltó, hogyan tudott mégis ennyit írni. Legbiztosabb menedéke a magtárba vezető lépcső volt, — a papírt, ceruzát a zsebében hordta — itt tett lopva eleget az engedelmesség parancsának. Több száz oldalt írt; majdnem mind ceruzával. Ennél is csodálatosabb, hogy mun-

kája a sietésnek vagy izgalomnak legcsekélyebb nyomát sem viseli. Rendszerezett, nyugodt, hibátlan, minden javítás vagy törlés nélkül. Egészen világos, hogy az Üdvözítő támogatta és segített neki. Ismerjünk meg ez értékes naplóból egyet-mást; csak annyit, hogy könyvünk túl hosszadalmassá ne váljék.

Második fejezet.

Az első Isteni közlések.

A napló első lapjai 1902-ből valók, Mária akkor még csak 17 éves volt, tehát nem csoda, ha bátortalanul és félénken nyilatkozik meg. Hiszen először szólt hozzá az Úr Jézus. Néhány lappal utóbb, már nagyobb biztonsággal fejezi ki magát, — de hogy írása mikor kelt, azt nem állapíthatjuk meg pontosan. Azt írja, hogy egyszer szelid kényszerszerűen, hogy Istenének szavát hallgassa. Mozdulni sem mert, attól tartott, hogyha megmozdul, nem fogja hallani többé. Úgy érezte, hogy sírva kell fakadnia. Jézus kinyilatkoztatta magát neki. Azt mondta, hogy úgy akar vele bánni, mint az édesanya kis gyermekével; de ő is szenvedjen érte itt-ott valamit, mert a szeretet a szenvedés által gyarapszik. Másik följegyzéséből kitűnik, hogy Mária mennyire megszokta, hogy önmagát pontosan ellenőrizze és lelkét a földi dolgoktól, a természetfölöttiekhez emelje. Egyszer bepiszkolta ruháját. Elszomorodott, azonnal a tisztításhoz fogott. Közben azonban szemrehányást tett magának, amiért nem érzte ugyanazt a sürgető kívánságot akkor, ha lelkét szennyezi be. Az Üdvözítő megnyugtatta, hogy állandóan alkalmat ad majd neki, hogy iránta való szeretetből önmagát feláldozza. Állandó harcot érez majd lelkében a kegyelem hatása és a természet ellenkezése között, — de az Ő kegyelmének segítségével mégis legyőzi a természetet. Más alkalommal azt az óhaját nyilatkoztatta ki előtte az Úr, hogy úgy éljen a világban, mintha már a zárdában volna. Ő legyen életének középpontja, egyetlen foglalkozása pedig a lel-

kek üdvének munkálása. Embertársainál soha nem szabad egyebet keresnie.

Jézus megismertette kedvesével azt a titokzatos és qíthatatlan „Szomjúhozom”-ot, a lelkek utáni szomját, melyet csak az áldozat és a megaláztatás csillapíthatnak. Ekkor Mária azt felelte Üdvözítőjének: „Oh Jézusom, tégy velem amit akarsz: teljesen átadom magam szerető gondviselésednek. Mostantól fogva nem kérek semmi egyebet, mint, hogy Téged szerethesselek s békében, örömben és szeretetben szolgálhassalak, mint ahogy mondtad nekem. Add kegyelmedet, hogy megismerjelek és egész szívemből szeresselek; hogy önmagamat is megismerjem és mélyen megalázzam.”

Még gyakran csodálhatjuk a továbbiakban mélységes alázatát és önmegvetését. Meggyőződhetünk, hogy önmagának ez a teljes semmibevévése szerezte meg számára az Üdvözítő hasonlíthatatlannul gyöngéd szeretetét. Egyszer a következő gyöngéd szavakkal bátorította és nyugtatta meg az Üdvözítő: „Vigyázz Mária, az ördög azt a gondolatot sugalmazza majd neked, hogy hibát követtél el; ezzel akarja elvenni bátorságodat. Vesd meg ezt a kísértést és nyugodj meg abban, hogy Isten kegyelmének segítségével mindedig ellentállottál.”

Ezekből a szavakból megismerjük, e kiválasztott léleknek sajátosságát, anyagi tisztaságát s lelkének átlátszóságát, mely a hűtlenségnek halvány látszata miatt is szenved. A lelkiismeretnek az a nagy értékű és irigylésreimlő gyöngédsége, amely rendszerint gondos őre a szüzesség drága kincsének, nála olyan fokú volt, hogy már szinte a túlságos aggodalomig ment. Ez okozta állandó szenvedését. Itt volt küzdőtere, ennek a félnék, bátortalan léleknek, akit Isten arra választott, hogy gyors és biztos lépésekkel jusson el a minden tartózkodástól ment bizalomra és a föltétlen odaadásra. Jézus naponkint szólt lelkéhez, tanította és erősítette. „Lelkedből kegyelmem remekművét akarom alkotni, ne állj ellen

jótekingony tevékenységemnek. Légy mindig készséges kegyelmem hívásának követésére és teljesítsd hűségesen sugallataimat. Fojtsd el magadban azt a természetes kívánságot, hogy szólj és hallj s ha a természet óhajt valamit, tedd éppen az ellenkezőjét, hogy teljesen legyőzzed.” A folytonos önmegtagadásnak ebben az iskolájában nő, erősödik meg mindinkább. Ritka hűséggel iparkodik engedelmeskedni a kegyelmi sugallatoknak s meggyőzi mindenütt a természetet. Szerelmesének kezét fogva indul a tökéletesség meredek hegyére. A gyötrő szárazság, kegyetlen kétely és bizonytalanság, amelyet a gonosz lélek támaszt lelkében, nem egyszer lesújtja, de nem győzi le soha. Félénk, mert gyengeségének tudatában van, de Istenére támaszkodik s bizalma új erőre kap. Így aztán diadalmasan kerül ki a küzdelemből. Néha maguk az isteni közlések is aggodalmat, benső és titkos nyugtalanságot keltenek benne. Attól tart, hogy csalatkozik és maga is megcsal másokat. Ám Jézus mindig közelében van. Így szól hozzá: „Lelkedet a csend, szomorúság és az önmegtagadás fogja megérlelni és szándékaim alkalmas eszközévé tenni. Azért választottalak téged, mert olyan szegény és nyomorult vagy, hogy így semmit se tulajdoníthass önmagadnak és hogy elismerd, hogy minden Istentől van.” Az Üdvözítő rendes szokása szerint fokozta választottjában az alázatosságot és semmiségének tudatát, hogy aztán szerető gyöngédséggel leereszkedjék hozzá. Állandóan tanította kis menyasszonyát, ki máris misztikus fogadalommal kötötte le magát neki. Megerősítette szenvedésében s rendre is utasította néha, de mindig szeliden: „Mária, hagyj föl azzal, hogy a teremtményektől koldulj szeretetet, hiszen ha mind egyedül neked adnák szeretetüket, akkor se elégíthetnének ki. Szívedet egyedül Isten töltheti be. Neked olyan szívre van szükséged, Mária, mely téged megért és szeret. Tudd meg, hogy csupán Isten Szíve ilyen. Fordulj mindig egyedül Ő hozzá, mint olyan barátodhoz, aki előtt nincs titkod, mert

Ő megért s résztvesz szenvedéseidben . . . Mintául, példaképek állók eléd, tanulmányozz és utánozz. Hátározd el, hogy úgy élsz majd, hogy valóban Jézus éljen benned. Te csak külső foglalata légy és neki kell irányítania és vezetnie cselekedeteket, minden kívánságodat, egész akaratodat. Gondold el Mária, mily tökéletes életre kell törekedned, ha az a küldetésed, hogy személyedben légy bizonyossága annak, hogy Jézus él és uralkodik benned. Ez azt jelenti, hogy állandó mosoly üljön arcodon, még akkor is, mikor belsőleg keservesen szenvedsz. Mindenki iránt szelidnek és előzékenynek kell lenned, de különösen azok iránt, akik alkalmat adnak, éned megtagadására és feláldozására.”

November 16-án kezdte el Mária lelkigyakorlatát. Bátor lélekkel írta le e föltételt: „Hozzá kell fogynom ahhoz, hogy szentté legyek, még ma meg akarom kezdeni s Isten segítségével remélem és elhátározom, hogy lelkem megszentelésének nagy művén, Isten nagyobb dicsőségére, teljes komolysággal dolgozom. E cél elérésének érdekében késhegyremenő harcot üzenek önmagamnak, úgy akarok cselekedni, mintha már magamnak nem is létezném.”

Mennyei főlegénye a következő napon ezekkel a szavakkal buzdította: „Föltetted magadban, hogy szentségre törekszel. Soha sem szabad tágítanod, mert neked nem szabad megelégedned azzal, az általános életszentséggel, melyre sokan hivatottak, hanem többre kell törekedned. Neked a tökéletesség magasabb fokára kell eljutnod.” Mária ekkor megemlékezik semmiségéről s mélyen megalázódva kérdi: „De mondd Jézusom, nem gőg és merészség-e, hogy ilyen magas célt tűzök magam elé, mikor olyan gyenge és gyarló vagyok?”

Az Üdvözítő így felel: „Csakugyan így volna, ha a magad gyöngé erejében bíznál; mindezt Istenre kell bízod. Ő segítségedre lesz a küzdelemben, erőt és bátorságot ad majd, hogy legyőzhess minden akadályt, amely meggátol tiszta szeretetének követé-

sében.” Ugyanaznap írja le a kedves panaszt is: „Tudod Jézusom, fáj nekem és szégyenlem, hogy engem annyira elárasztanak a kegyelmek, míg mások olyan életet élnek, mely ellenkezik szent akaratommal.” Gyöngéd lelkiismerete szinte remegett, hogy utóbb még az ő nagy kiváltsága lesz oka annak, ha mások megrövidülnek.

Az isteni Mester a legjóságosabb módon oktatta ki, hogy bár az embereknek szabad a jó és rossz között választani, de a kegyelem szeretettel mindenkit arra ösztönöz, hogy a jóra határozza el magát. Aztán felszólította, hogy imádkozzék a szegény bűnösök üdvéért. „Imádkozzál értük különösen a húsvéti napokon s megkapod, amit kértél. Közbenjáróvá tettelek a szegény bűnösök s isteni Völegényed közt. Képviseled ügyüket s szólj így hozzám: Jézusom, tűrőd-e, hogy elveszenek a lelkek, kikért meghaltál a keresztfán? Te vagy a föltámadás és az élet; légy irgalmas ahhoz a sok-sok lélekhez, akik most sötétségben és a halál árnyékában ülnek. Én mától fogva hálát adok azért a győzelemért, melyet a pokoli ellenség fölött arattál, amely őket a bűn bilincseiben fogva tartja, mert Te magad ígérted nekem, hogy mindent elnyerek, amit bizalommal kérek tőled.” Ez az első kérés, melyet maga az Üdvözítő adott ajkára s melyet aztán leírt. Ehhez az első drága szemhez, még sok-sok fűződik majd, hogy megalkossa azt a csodálatos imaláncot, mely telve van gyöngéd szeretettel és mélységes bizalommal.

Március 19-én így ír: „Jézusom, bocsásd meg, hogy ilyen merészen szólok hozzád. Dehát mindenható vagy, ó ismertesd meg magad az emberekkel, add, hogy szeressenek és azzal a tisztelettel és szeretettel szolgáljanak, amellyel neked szolgálni kötelesek.” Az Üdvözítő így felelt: „Mária, ennek a célnak elérésére a teremtményeket használom fel. Akaratom végrehajtói s irgalmam eszközei azok az emberek, akiket erre a célra időről-időre támasztok, képezek és nevellek s akiknek a rájuk bízott feladat elvégzésére min-

den szükséges kegyelmemet rendelkezésére bocsátom. A szükség szerint nevelem s készítem elő ezeket a lelkeket, hogy a társadalomban s a keresztény népek között a hitet újra megelevenítsék. Így volt ez a multban, így van most is s így marad a jövőben is. Te a kiválasztott lelkek közül való vagy. Most családot kis körében, később a zárdában s aztán a zárdából a világra kell kiáradnia amaz erények illatának, melyeket oly szeretettel ápolok benned . . .”

1903. április 3-án Mária életgyónásra készült és az Üdvözítő kérdésére, hogy mit választ inkább: a benső vigasztalások gyönyörűségét és azt a kegyelmet, hogy megsirathassa bűneit, avagy a teljes lemondást minden kielégülésről, amelyért aztán egy bűnös lélek őszinte megtérését kapná kegyelmi ajándékul. Mária így felelt: „Ó Jézusom, végy el tőlem mindent! Nem akarok semmi egyebet keresni, mint a Te dicsőségedet. Fossz meg minden vigasztalástól. S ha az illető vagy bármelyik lélek java úgy kívánja, engedd meg, hogy a gonosz lélek megkísértsen s azt a hitet keltse bennem, hogy elkárhoztam, hogy te teljesen elvetettél és önhibámból nemtetszésedet vontam magamra. Elfogadom, hogy szándéktalan hibáim oktan félelmet keltsenek szívemben. Mindezt szívesen elviselem, föltéve, hogy ily lelkiállapotban meg nem bántlak, azaz, hogy végtelen jószágodban nem kételkedem. Milyen enyhítő balzsam lesz lelkem sebeire az a tudat, hogy annyi tévelygő lélek megtérésével megvigasztaltál. Ó add Jézusom, hogy sokan legyenek . . .” És Jézus elfogadta ezt a nagylelkű ajánlatot. Választott jegyesének élete ettől kezdve a legnagyobb lelki kínok, félelem és szenvedés között folyik. Az a gondolat, hogy magára vonatja Isten nemtetszését, szörnyű lelki kínokat, aggodalmakat ébresztett benne s ebben a teljes sötétségben egyedül az engedelmesség irányítja lépteit.

Április 16-án ezt írja: „Időnkint olyan lelki kínokat érzek. Annyira szorongat az a félelem, hogy nem azt teszem, amit tennem kellene, hogy együtt

működjem Isten kegyelmeivel és kedvét lelje bennem, hogy megerőltetésembe kerül megőrizni lelkem egyensúlyát és bízni Isten végtelen jóságában. Különösen imádság közben nő aggodalmam és szorongattatásom. Nem is mondhatom el, milyen gondolatok zavarják, amikor pedig egyedül Istennel kellene foglalkoznom. Az ördög ravaszul támad s egyetlen alkalmat sem szalaszt el, hogy valami módon meg ne kísértsen. Ilyenkor szorongattatást érzek és szeretném abbahagyni az imádságot, mert attól félek, hogy inkább rosszat cselekszem, mint jót. Azonban tudom, hogy nem szabad felhagynom vele s így folytatom változatlanul. Akkor érzem a fájdalom nyomasztó terhét leginkább, amikor az Úr nem adja meg azt a vigaszt, hogy sírni tudjak. Úgy hiszem, vigasztalásom volna, ha valakivel erről beszélnék. De úgy kell lennie, hogy egyedül Isten ismerje lelki szenvedéseimet s ezért tapasztalom, hogy amikor nyíltan beszélhetnék, mikor lelkivezetőmnek akarom elpanaszolni lelkem állapotát, akkor csak homályosan emlékszem az elviselt szenvedésekre és nem találom a megfelelő kifejezéseket lelki állapotom ecsetelésére. Oly benső lelki szenvedések azok, melyekről nem tudok számot adni néha magamnak sem."

A kételyek és aggodalmak állandóan gyötörték. Ezért április 29-én így szólt hozzá az Üdvözítő: „Tudd meg, hogy éppen azokban a pillanatokban kapcsol hozzám legbensőbben az erős szeretet, mikor az ördög el akar szakítani Szívemtől. Szerelmem boldog zsákmánya vagy. Félsz az ördögtől, mikor egyesültél a mindenható Istennel?... Én vagyok lelked páncélja s így nem kell félned a támadásoktól akárhonnan jönnek is, amint a katona sem fél az ellenségtől, ha tudja, hogy jól fel van vértézve. Amit most neked mondok, az minden hasonló helyzetben levő léleknek szól. Azért mondom ezt neked, hogy közvetítéssel sokaknak tudomására jusson... A bízalom az a kulcs, mely megnyitja végtelen irgalmam mérhetetlen kincseinek tárházát!"

Május 20-án ezt mondá az Üdvözítő: „Nagyobb vezeklési gyakorlatokat kívánok tőled. Lelki vezetőd engedélyével csomókkal ellátott kötelet viselj derakadon, de úgy, hogy testedet föl ne törje s így családod észre ne vegye. Iparkodjál ezért mindig derűt maradni. Továbbra is megpróbállak belső szenvedésekkel, de ezekhez még fájdalmak is járulnak majd. Azt akarom, hogy ezt érd el: cselekedeteidben ne keresd önmagadat és megígérem, hogy kegyelemmel természeted olyanná válik, hogy mindent egykedvűen fogadsz. Ez nagyon üdvös és szükséges — ahhoz, hogy az erények gyakorlásában kitartó maradj.”

Május 13-án Jézus ismét a szeretet bizonyságairól kezdett beszélni s felszólította, tegyen fogadalmat, hogy Őt egész szívéből szereti. Az a gondolat azonban, hogy újabb fogadalommal lekösse magát, elrémítette Máriát. Félt gyengeségétől és gyarlóságától. Az Üdvözítő megnyugtatta, sőt a következő formát adta. „Megfogadom, hogy Istenemet szívem egész szeretetével szeretem s iránta való szeretetből arra törekszem, hogy úgy szeressem felebarátaimat, ahogy erre Ő tanított.” — Láthatod, — mondotta az Úr, — hogy ez nem egyéb, mint, amit már is teszel; csak ösztönzés, hogy mindinkább tökéletesebbé válj.” Midőn azután gyermekded módon arra kérte az Üdvözítőt, hogy ismertesse meg magát, hogy hogyan szeretheti leginkább Őt, — ezt a feleletet kapta: „Megismertetem magam s te szeretni fogsz engem... Szeresd az összeszedettséget és hallgatást... Minden kezdet nehéz, kivált, ha erény gyakorlásáról van szó; de mit se félj. Bár természetedtől fogva szegény vagy, hatalmassá leszel a kegyelem által, ha teljesen irgalmam mélységébe rejtéd nyomorúságodat.”

Május 21-én így szólt hozzá az Üdvözítő: „Hogy isteni Szívemet különösen tiszteld a néki szentelt hónapban, ahelyett hogy reggel 4-től fél 5-ig virrasztanál — ez volt az az idő, melyet meghitt beszélgetésben töltött Jézussal — éjjelente kelj föl és csókolj

meg a földet. Első ízben ötször ismételd: „Jézus” — mint ahogy ezt szolgám előírja neked. Második alkalommal háromszor mondd: „Keresztre feszített Jézus, feszíts engem is magaddal a keresztre.” Egész nap viseld a vezeklő övet, még két csomót köss rá; éjjel pedig, hogy kényelmetlenné tedd pihenésedet és ezt kedvemért viseld el. Meg ne ijedj a sok szenvedés gondolatára, szeretetem majd erőt ad, hogy mindent elviess. Mivel magad erejéből mit sem tudsz, annál alkalmasabb vagy terveim kivitelére. Én a leggyengébb és legnyomorúságosabb eszközöket használom fel, hogy kegyelmemet munkálja.

1903. május 30-án ezeket mondotta az Üdvözítő: „Hiába fáradozol, hogy lelki szárazságod okát eltávolítsad, ha én ezt a lelkiállapotot megengedem. Ha arra törekszel, hogy többet tégy, mint amennyit megteszel, hogy lelked összeszedett legyen s bennem elmerüljön, csak fokozod lelki kínodat. — Sötétben jársz ugyan, de van aki vezet. Hagyatkozzál teljesen reám, mint ahogy a szegény vak egész bizalommal átengedi magát vezetőjének. Vagy közvetlenül szólok hozzád, vagy felszentelt szolgám által. Mindketten figyelmeztünk az akadályokra, amelyekkel találkozhatasz, hogy így gondosan kikerülhesd azokat. Kövesd tanácsunkat és ne félj! Csak az kárhozik el, aki akar, és nem veszi figyelembe kegyelmem szeretetteljes kísérleteit, amelyekkel a jóra akarom vezérelni.”

Ezután még második küldetéssel bízta meg az Úr hű szolgálóját, anélkül, hogy az elsőtől felmentette volna. A bűnösök megmentésére szólítja fel őt. Néhánv nap múlva megbízta, hogy azokat a lelkeket imádkozzák, akik beléptek ugyan valamely szerzetbe, de ott minden különösebb buzgóság nélkül töltik idejüket. Kioktatta, hogy az ilyenekért a következő imádságot mondja: Óh Jézus, ki e lelkeknek megadtad azt a nagy ajándékot, hogy Téged különösképpen szolgálhassanak, add, hogy hanyagság és közömbösség által el ne veszítsék kincsüket. Gyűjtsd szívüket igaz szeretetre, hogy multjukért vezekeljenek,

jövőjüket pedig jobban megszenteljék s így egykoron eljussanak Hozzád és a mennyben az egész örökkévalóságon át élvezhessenek Téged.” Néhány szeretteljes szó után Urunk a következőket fűzte hozzá: „Előkészítem irgalmasságom művét. Az emberi társadalom új feltámadását óhajtom, és ez a szeretet által történjék. Téged használlak megnyilatkozásom eszközéül. Te hozod teremtményeim tudomására akaratomat.” — Aztán megnyugtatta őt az Úr még fogadalma felől is, amelyet arra tett, hogy Őt mindig tiszta szeretettel szereti s végül buzdította, hogy legyen mindig kész mindent megtenni, amit tökéletesebbnek tart, és amiről azt gondolja, hogy kedves lesz Istene előtt.

Mialatt az Üdvözítő megpihent e szép lélekben s ott jól érezte magát, sőt benne gyönyörűségét találta, — az alatt Máriát folyton kínozza az aggodalom, hogy hátha nem teljesíti kellően fogadalmát. Félt, hogy csalódik s mindenben kételkedett. Jézus gyakran használta fel őt arra, hogy lelkivezetőjének megmutassa a helyes útát. Meg volt az a képessége, hogy a szellemeket megkülönböztesse és olvasott a jövőben; — de emellett lelke látszólag mégis sűrű sötétségben volt. Csupán az engedelmesség vezette és élte és Megváltójának szeretete bátorította. „Ha szenvedsz — szól hozzá az Úr — akár lelki, akár testi szenvedések jutnak is neked osztályrészedül, tedd kiválóan értékké azzal, hogy tiszta szeretetből igyekezzél viselni azokat. Sajnos, az emberek legnagyobb része — még sok jámbor és ájtatos egyén is megkisebbíti érdemeit azzal, hogy szenvedéseit másokkal közli s ha nem panaszkodik is miattuk, mégis óhajtja, hogy mások szintén tudjanak azokról. Ez nem igen tetszik isteni Szívemnek, mert ha szenvedéseket küldök, azt akarom, hogy nagy türelemmel fogadják. Talán azt hiszik, hogy megkönnyítik szenvedéseiket, ha beszélnek azokról? Csupán a természetnek adnak könnyebbülést, de a lelket gyöngítik vele, úgy hogy azután képtelen — a lélek — a legcsekélyebb

szenvedést is tiszta szeretetből elviselni. Ime viseld így hát szenvedéseidet s arra törekedjél, hogy csupán isteni Vőlegényednek panaszkodjál a következő szavakkal: „Jézus, egyetlen szerelmem, mindazt, amit szenvedek s ami szenvedést még majd rám mérsz, egyedül Irántad való szeretetből akarom viselni. Nem az érdemek miatt teszem, amelyeket így szerezhetek, nem is a jutalomért, melyben részesítesz, hanem egyedül szent tetszésedért s hogy Téged *fájdalmamban éppen úgy, mint az örömben* dicsérjelek és magasztaljalak.

1903. június 20-án, mikor nem teljesedett amit Mária Isten ígéretének hitt, emiatt ismét nagyon nyugtalan lett és attól félt, hogy talán nem is Jézus az, aki hozzá beszél, hanem a gonosz lélek fondorkodásának esett áldozatul. Ezért igyekezett a belső szótatot elnyomni. Egyrészt az engedelmesség arra kötelezte, hogy leírjon mindent, ami lelkében végbe megy, másrészt kísértette a gondolat, hogy semmi sem igaz abból, amit ír. Végére nem tudta, hogy mit is tegyen. Ha írt, attól félt, hogy helytelenül cselekszik; ha nem írt, bántotta a lelkiismeret, mert nem engedelmeskedik. Szívesen kért volna tanácsot lelki vezetőjétől, de ez éppen távol volt. — A gonosz lélek kihasználva az alkalmat, arra akarta rábírni, hogy hagyjon fel a szent áldozással is. Ekkor azt jegyezte naplójába: „Tudom, hogy a szent áldozásban megtalálom az erőt, amelyre szükségem van, hogy a gonosz lélek támadásainak ellentállhassak. Azért őrizkedem, hogy lelkemet megraboljam az örök élet kenyerétől olyan okból, amely hosszabb megfontolás után, csupán oktalan aggodalomnak bizonyul. Ismételten kértem az Úr kegyelmét, hogy óvjon meg a tévedéstől. Megmondtam neki, hogy semmi esetre sem akarok elkárhozni az által, hogy a sátán sugalmaira hallgatok, aki — attól tartok, — a világosság angyalának képébe öltözött, hogy ilyen módon könnyebben lelkemhez férközhessék. Az Üdvözítő úgy, mint már ezelőtt is, méltóztatott ugyan feleletet adni erre, de szava

csak pillanatra adott békét szívemnek. Aztán ismét feltámadt aggodalmam, még kízóbban és erősebben, mint azelőtt. Azt hiszem, az egyedüli hasznos gyógyszer, hogy ily lelki kínok között helyesen viselkedjem az, ha teljesen átengedem magam lelki atyám vezetésének. Ezért Isten kegyelmével — ami remélhetőleg sohasem hagy el, — pontosan beszámolok neki arról, ami bensőmben történik. Egyedül az ő mértékadó atyai szava nyugtathat meg teljesen. A szerint cselekszem amint ő akarja, bármily nagy ellenkezést is kellene legyőznöm. Csak akkor lehetek biztos, hogy nem tévedek, ha azt cselekszem, amit az engedelmes-ség parancsol.” Az Üdvözítő ezt a gondolatmenetet gyengéden szakította félbe: „Jegyesem, — már nem szólítja Máriának, hanem gyöngéd szeretettel jegyesének, hogy ezzel vigasztalja — attól tartasz, hogy nemtetszésemet vonod magadra; pedig mind ezt a megpróbáltatást csak azért bocsátom rád, mert szeretlek. A kereszt a legértékesebb ajándék, amit azoknak adok, akik hűségesen ragaszkodnak hozzám... Különös szeretettel választom azt a keresztet, mely a léleknek legterheesebb, mert ennek viseléséből legnagyobb haszna van. Szolgáljon ez vigasztalásodra. Én tudom, mi való neked; engedj csak cselekednem! Hogy már ifjúságodban is a szenvedés erősítő kenyerével táplállak, azért teszem, hogy hozzászoktasalak, mert későbbi életedben ebben a mennyei eledelben, túláradó bőségben lesz részed.”

1903. június 24-én így szólt hozzá az Üdvözítő: „Kínzó lelki szárazságot tapasztalsz, ami nem engedi, hogy beszélj arról, ami benned történik. De légy nyugodt! Nehézségeid elmúlnak, ha megmarad jóakarated. Azután meg veled van a te Istened! Ő a te erőd és jutalmad. Annyira tetszik nekem küzdődésed, hogy nem akarlak attól megfosztani. Megengedem belső küzdelmeidet, mert próbára akarom tenni szeretetedet és hűségedet!”

Aznap reggel még ezt is mondotta neki az Úr: „Ne csodálkozzál, hogy ilyen bizalmasan beszélek

hozzád. Ezt a módot szívesen használom, amikor kedvelteimmel érintkezem. Tudd meg, hogy gyönyörűségemet találok bennük! Sajnos, nagyon sokan nem tudják, mitevők legyenek az örökélet ígéreteivel. De legalább te őrizd meg azokat gondosan és meríts hasznot belőlük magad és mások javára.”

1903. június 25-én az Üdvözítő ismét a keresztben rejlő értékre mutatott: „Ime halld: azért a végtelen szeretetért, mellyel irántad viseltetem, viszont-szereteted különös bizonyosságát kérem. Azt kívánom, hogy ajánld fel magad különös módon isteni Szívemnek a szegény bűnösök üdvéért s kapcsold össze e felajánlást imádsággal, így könnyebben eléred, amit annyira óhajtasz, s ami után én is úgy vágyom: a bűnösök megtérését. Hozz nagylelkű áldozatot, ajánld fel érdemeidnek azt a részét is, mely fennmarad még a tisztítóhelyen szenvedő szegény lelkekért tett felajánlásaidból. Mindent el akarok tőled venni; ne maradjon semmi se abból amit teszel, sem abból, amit szenvedsz. Mindent rendelkezésemre kell bocsátanod azoknak a lelkeknek érdekében, akiknek megtérését kéred. Ez a nagylelkű áldozat megszerzi számodra Isten különös áldását s az együttmegváltás örömének részesévé tesz; hiszen te feláldozol mindent, amid van, amit tudsz és ami vagy azoknak a szegény lelkeknek javára, akik a te segítségeddel kapnak Szívemtől irgalmat és bocsánatot. De ez nagylelkűséget kíván; olyan teljes nagylelkűséget, amely nem ismer határt a legsúlyosabb áldozatokban sem. Azt akarom, hogy szent kötelességednek tartsd, hogy áldozatkészséged soha el ne lankadjon. Minél nagyobb az ellenkezés, amelyet le kell győznöd, annál nagyobb rendkívüli kegyelmeket nyersz. Ez az ígéret segítsen, hogy ezentúl sem kételyek, sem kísértések fel ne tartóztassanak. Nagylelkűen fogadj és viselj el mindent és jutalmul elnyered mindazt, amit tőlem remélsz, s amire olyan forrón vágyakozol...”

„A lelki szárazságból Mária ezentúl is kivette részét bőven.

1903. június 28-án ezt írta: „Amit most írok, nem az enyém, magam is elismerem. Leírom, mert azt hiszem, ezzel Jézus iránti hálámát mutatom s használok azoknak a lelkeknek, akik hasonló helyzetben vannak, mint én. A lelki szárazság idején szívből mondom: Ha úgy akarod jegyesem, hogy ilyen lelki állapotban maradjak életem végéig, — én is úgy akarom. A Te akaratod legyen az enyém is! Végy el tőlem mindent! enyéimet, földi javaimat, egészséget, becsületet s mindent, mindent, csak szívemet hagyd meg, hogy Téged mindig jobban megismerhesselek és szerethesselek! Bizalommal remélem Tőled ezt a kegyelmet és biztosan tudom, hogy meg is kapom, de nem akarom szempillantással sem előbb megkapni, mint amikor azt Te akarod adni. Ha Te magad jelentenéd ki nekem, hogy Téged szeretve, dicsőségedet növelve, csökkentem a magam dicsőségét az örökkévalóságban, akkor sem szabnék határt a szeretetnek, mellyel Neked tartozom, hanem, ha rajtam állana, azt kívánnám, hogy az nap-nap után növekedjék bennem.”

1903. július 14-én így szólt hozzá az Úr: „Te a tisztítótűzet az én tiszta szeretetem lángjaiban vi-seled majd el!” Július 18-án újra megmondja az Üdvözítő egész életének programját: „Boldog az, akit Isten kiválasztott, hogy az emberek iránt való irgalmának eszköze legyen. Óvakodjál tehát attól, hogy engedetlenséggel és hűtlenséggel haszontalan eszközzé válj; törekedjél inkább arra, amennyire csak tőled telik, hogy magadnak és másoknak mindig újabb kegyelmeket és előnyöket szerez. Ezeknek a szavaknak értelme még homályos előtted, kedves Máriám. Most értsd meg, amit mondtam: Nincs nagyobb megelégedés és mélyebb öröm, mint ha másokkal, — különösen a lelkekkel — jót tehetünk. A te feladatod is éppen ez, hogy annyi jót tégy, amennyit csak tudsz. Ez a szenvedéssel járó és fáradságos feladat, mert majd sok, nehéz áldozatot kíván. De vigasztaljon az a gondolat, hogy ezzel Isten dicsőségét

nőveled. Azért mondom ezt, hogy felbátorítsalak a szenvedésre. Mert eljön majd az idő, amikor ki kell innod a keserű kelyhet, melyet számodra készítettem. Készülj el mindenfajta szenvedés és ellenkezés, különösen pedig a lelkivakság, kétely és a szorongató félelem elviselésére is, amelyek ijesztő képzelődések alakjában ostromolnak majd, hogy letörjenek s terveim kivitelére alkalmatlanná tegyenek. De mondom neked, ezek mind a képzelődés játékaik lesznek, melyeket pillanat alatt szétfoszlat jelenlétem ragyogása nagy vigasztalásodra. Szegény szerelmemem azért engedlek annyi szorongattatáson keresztülmenni, hogy mind jobban és jobban megszabadítsalak attól, ami benned a legkisebb mértékben is megbántaná Istent. Így pusztul és semmisül meg a természet, a lélek pedig erőre kap és a hősie türelemmel elviselt szenvedésekből fejlődik majd ki lelkedben a még nagyobb szenvedések vágya, ami nem hagy többé nyugtot neked.”

Ez a vágy élte Mária s Krisztushoz fordulva azt mondta, hogy boldognak érezné magát, ha kegyelmétől támogatva annyit szenvedhetne, amennyit teremtmény csak szenvedni tud. Jézus erre így felelt: „Légy készen valóban az értékes adományok minden fajtájának, a legkülönbözőbb kereszteknek elfogadására. Mindennek koronája pedig az, hogy mindig lesz okod a bizonytalanságra, mely kényszerít, hogy egyre azon töprengj, vajjon, amit teszel, jó-e, gonosz-e s vajjon nem tehetnél volna-e valami jobbat.”

1903. július 21-én Mária gyermekked egyszerűséggel ezt írja: „Négy jófeltételt ajánlok fel az Üdvözítőnek születésem napján. Tizenkilenc éves leszek. Mennyi életemben az elvesztegetett idő, a fel nem használt kegyelem! Mostantól kezdve másként lesz! Mária új életet kezd. Jézusom keresztje lesz gyönyörűségem s mint az igaz szerető, nem hagyom el azt többé. 1. Mostantól kezdve már nem keresem önmagamát és semmiféle okból sem követem saját ízlésemet. 2. Teljesen átadom magamat az isteni Gond-

viselés szeretettel teljes vezetésének s mindenben, ami lelkemet illeti, vakon követem lelkivezetőm tanácsát. 3. Magamról többet soha sem beszélek, sem arról, amit teszek, sem arról, amit a jövőben tenni akarok. Ha mások ösztönöznek, hogy önmagamról beszéljek, úgy teszem azt, hogy ezáltal ne vétsek az alázatosság szent erénye ellen. 4. Felebarátaim iránt résztvevő és bátorító szeretettel viselkedem. Magam viszont legfőbb javamnak tekintem a lenézetést és kevésre becsültetést s igen boldognak érzem magam, ha ezzel némileg hasonlóbba leszek az Üdvözítőhöz.”

Július 28-án az Üdvözítő a lelkivezetőjével való viszonyáról nyilatkozott: „Szívetek olyan, mint közös forrás vize. Kezdetben mindegyik erecske külön a maga útján csergedez, majd a két ér patakká egyesül, amelynek most már több ereje van s több hasznot hajt. Olyanok vagytok, mint két egymáshoz közel álló liliomszál, melyek növekednek, virágba fakadnak és szűztiszta fehérségükkel, finom illatukkal megörvendeztetik Isten szívét. Ilyenek vagytok ti is, szent papomnak és hűséges szolgáló leányomnak szeretett lelkei. Az isteni szeretet közös ölelésében egyesültök Isten Szívén és azt a feladatot kapjátok, hogy Isten ismeretére és egyre nagyobb szeretetére vezessétek az embereket. Az út már nyitva áll, de még sok a nehézség, akadály, fáradtság, amelyet le kell győzni.

Augusztus 12-én: „Jézus azt mondta, hogy valamint a labda, melyet erősen földhöz vágnak, magasra ugrik, úgy az én lelkem is, amelyet a lelki szárazság a földre sujt, a kegyelem által, a tiszta istenszeretet gyakorlására emelkedik fel. Mindig újabb szenvedéseket helyez az Úr kilátásba. Nem fél, hogy ezzel engem megfélemlít, úgy beszél a keresztekről, mint legnagyobb fokú kedveskedéseiről, amelyeket a kiválasztott lelkek számára tartogat. Az áldozati lélek kötelességeit, mint magasztos feladatot ecseteli előttem... Egyik-másik alkalommal megismertette velem Jézus, mennyire szenved akkor,

ha megvonják tőle az iránta égő szeretetet és másfelé vesztegetik el. Ilyenkor koldúshoz hasonló, ki akkor érzi igazán szegénységét, amikor azt látja, hogy mások hogyan pazarolnak...”

1903. augusztus 22-én Mária ezekkel a sorokkal könnyített szívéen: „Olyan nagy öröm Jézusom szeretetére gondolni, de ez a gondolat egyúttal nagy fájdalmat is okoz. Ha megkülönböztetett szeretetével kitüntet, ebből az következik, hogy ugyanolyan szerettel kellene viszonznom is azt — s én erre teljesen képtelen vagyok. Ez fáj s megkeseríti édes vigaszomat. Mindamellet tudom, mert Jézus mondta nekem, hogy a szenvedés, mely örömet kíséri, megőríz a vígasztalásokban önmagam keresésétől, mint ahogy a só óv a rothadástól. Érzem jelen állapotom nyomorúságát s azért kérem az Üdvözítőt, hogy rázzon fel s adjon nekem valamivel nagyobb buzgóságot. Ő viszont azt mondja, hogy inkább szenvedésem fog növekedni, mert még nem értem el azt a magas fokot, amelyről már könnyen emelkedhetem Őhozá... Szenvedek, de nem értem, hogyan kell szenvedni. Attól tartok, hogy megbántom Jézust, s ezért nem merek többé azzal a bizalommal közeledni Hozzá, amely eddig betöltött s mellyel olyan sokat tudtam véghezvinni. Tudom, hogy az Üdvözítő azt kívánja, hogy ebben is közömbössé váljak, azonban én még visszariadok, hogy irgalmának ebben is engedjek, miért is időbe kerül, míg az bennem megvalósul.”

Az Üdvözítő erre válaszolt neki: „Bátorság jegyesem, ne félj! Istened mindig veled van, ha nem is látod s jelenlétét nem is érzed állandóan. Ez az érzés biztonságot adna neked, — de vesztenél hited érdeméből. Minthogy azt kívánom, hogy ez az erényed tökéletes legyen — megvonom tőled az érzést. Hinned kell és pedig anélkül, hogy a dolgot ésszel fölérnéd és megérteni akarnád; amily mértékben aláveted értelmedet Istennek, olyan mértékben dicsőít meg Őt. Ha értékes, Istennek tetsző dolgot akarsz

cselekedni, ne kutasd, hogy milyen tervei vannak veled. Engedd, hadd tegye veled akkor és azt, amikor és ami neki tetszik. Isten szándékai keresztülvitelére, nem azokat az eszközöket használja, amelyeket az emberek okvetlenül szükségesnek tartanak a cél elérésére. Akaratának egyetlen mozdulása felér, napokig, sőt évekig tartó emberi munkával. Te azt hiszed, hogy tökéletesen teljesíted kötelességedet, ha annyit imádkozol, amennyi jól esik s amennyit szoktál. Ám én mélyebbre nézek s szívedben férget látok, mely titkon rágódik rajtad. Külsőleg semmi sem vehető észre; bensődben azonban titkos önelégültség és számító gőg lakik s ez ösztönöz, hogy a jámborság leple alatt bizonyos ájtatossági gyakorlatokat végezz, amelyek legtöbb esetben csak kevélységedet táplálják. Mit tesz már most isteni Jegyesed? Pusztít s kivág mindent irgalom nélkül s a megsebzett természet panaszára nem hallgatva ki akar írtani mindent, ami romlott és rossz benned; nehogy nagyobb kárt okozzon.”

1903. szeptember 3-án „Szükségem van értelmre, életedre, képességeidre, amelyeket tőlem kapnál, szükségem van egész lényedre, hogy irgalmaságom eszközévé lehess. Ennek a feladatnak vállalására ösztönözzön az a kívánság, hogy imádasraméltó Szívemet mind jobban megismerve és szeretve lássad. Vállald el ezt a feladatot legszentebb Szívem iránti szeretetből és lépj be a boldogságos Szűz Mária látogatásáról nevezett apácák rendjébe.” Itt történik először említés arról a rendről, melybe az Úr meghívta. Később még határozottabban lép föl az Úr kívánságával: „A zárda lesz a szószék, ahonnan engem hirdetned kell. Gyengeségedre építek, mert erőre nincs szükségem; a kicsinyeket használom fel a nagyok megszégyenítésére.”

1903. október 23-án. „Az Üdvözítő ma reggel megkérdezte, hogy szeretem-e. Azt feleltem, hogy szeretni óhajtom. Ekkor megkérdezte, hogy megtettem-e, amit tőlem kívánt. Azt kívánta, hogy mondjam egyik lé-

leknek, akit az enyémhez hasoló levertség gyötör: Bízzál, Jézus szeret Téged! Megmondtam Jézusnak az akadályt, hogy nem ismerem az illetőt. Biztosított arról, hogy módot ad rá, hogy megismerjem. Mire Ő megjelölte bensőmben megszólalva: „Az az ott.” Félelem fogott el, de amelyet Ő részvétellel elfojtott mondván, hogy a dolog semmiképp sem történik saját akaratomból, ha már egyszer ilyen ellenkezést érzek; az ördögtől sem jöhet a sugallat, hiszen éppen ellenkezője annak, amivel az ördög a lélekben igyekszik kárt tenni.” Mária átadta az édes üzenetet legyőzve minden félénkségét, hogy teljesítse Jézus akaratát. De a gonoszlélek nyugtalanította s kísértette őt. Félt, hogy maga is csalatkozik és másokat is megcsal. Lelke a legteljesebb sötétségben küzdött. Mialatt más lelkeknek, még vezetőjének is világosságot és vigaszt nyújtott, maga botorkálva és sokat szenvedve haladt előre az ijesztő, sűrű, sötétségben.

1903. november 8-án ezt jegyezte föl: Az én Jézusom az alázatosság fogadalmát kívánja tőlem. Mint ma reggel mondotta, ez abban áll, hogy szeressek ismeretlen lenni s fájjon, ha észre vesznek; továbbá, hogy kívánjam a megvettetést és állandóan annak tudatában éljek, hogy Isten segítségével semmit sem tehetek, — másfelől pedig teljesítsek minden kapott rendelkezést, minden mellékes szándék, elfogultság és gondolkozás nélkül.”

1903. december 28-án „Örvendezem szerelmesem különös figyelmén, melyet azzal mutat meg, hogy megmondja, mikor írnak, s mikor hagyjam abba. Dícséret és magasztalás a legszentebb Szívnek ezért a kegyelemért! Már egy éve méltat arra, hogy biztosít: ha engedelmességből írok, nem fedeznek fel. Bár már többször fenyegetett ez a veszedelem, de jósága mindig irgalmasan megőrzött attól.”

1904. január 1-én ismét nagy lelki szárazság kínozza Máriát. Ezen a napon ezt írta: „Benső undort érzek, minden terhemre van. Istenben nem tu-

dok vigaszt találni, mert visszavonul tőlem. A teremtmények nem tudnak résztvenni szenvedéseimben, de nem is szabad nekik, azért nem beszélhetek velök erőről. Önmagamban sem találok vigaszt, mert minél jobban vizsgálom magam, annál kevésbbé értem lelkem jelenlegi állapotát. Nem marad más hátra, mint megadással várni az órát, amelyben Isten némi világosságot ad majd. Nem akarok isteni szándékai-val szembeszállni, de attól félek néha, hogy túlságosan sokat foglalkozom az emberekkel, különösen, hogy sok levelet írok, és sok közlést teszek olyanoknak, akik — ha nem is egészen ismeretlenek, — de nem állanak közel hozzám. Másrészt a félelem, nehogy Isten akaratával ellenkezőt cselekedjem, mégis arra ösztönöz, hogy így cselekedjem. Hiszen én csupán az Ő egyszerű eszköze akarok lenni. Használjon fel úgy, ahogy akar, az Ő tulajdona vagyok s ezért semmiben és semmiért egyáltalán nem akarom kímélni magamat.

1904. január 21-én: „Ma este, oly lelki szenvedéseim voltak, amelyek elviseléséhez különös kegyelemre szorultam. Ezeknek a szenvedéseknek a milyenségét és okát nem tudom pontosan meghatározni. Szívem elhagyatottságot érzett, akaratomat pedig természetes indulatok szorongatták erősen. Isten kegyelmével ellentállottam s a régi, egyszerű lelki szárazság visszatért. A természet méltányos kívánságait bizonynyal kielégíthetném anélkül, hogy magamat emiatt vádolnom kellene, — ám erre a gondolatra fölébred bennem az a vágy, hogy bizonyosságát adjam Szerelmem iránti szeretetemnek. Az elnyomott természet remeg és lázadozik ugyan, de a győzelem — Isten dicsőítésére ismétlem ezt, — a szereteté. Éljen Jézus, aki azt akarja, hogy meghaljak érte és benne!”

Ugyanazon hónap 29-én ezt a följegyzést olvasuk: „Az Üdvözítő ismét emlékeztetett, a már előzőleg tett ígéretére, hogy nagy kegyelmekben akar részesíteni. Legnagyobb vigasztalásomra azt jelentette ki, hogy a teremtmények meglátták rajtam,

hogy milyen ereje van a kegyelemhez való hűségnek s ezzel sok lelket nyertem meg Jézus Szívének.” Ez év február 3-án ezt írja: „Hogy szent József napját, a szerdát megszenteljem, azt kívánta tőlem az Üdvözítő, hogy ilyenkor teljesen tartózkodjam az ivástól. Minthogy ma még nem kértem erre engedélyt, felszólított, hogy két választott önmegtagadást végezzek helyette olyant, amely legtöbb önlegyőzésembe kerül...”

Ugyan e hónap 7-én egyebek között ezt mondta neki Jézus: „Légy rajta, hogy minden, ami a testnek kellemes érzést szerezhetne, fájdalmat okozzon neki, tagadd meg tőle a legcsekélyebb kielégülést is.”

1904. márc. 9-én áttekintett a Pozzo-úti zárdára és ezt mondta: „Az idő múlik; megjön az a boldog nap, melyen búcsút mondok a világnak, hogy Jézus Szívébe, e drága sírba temetkezzem. Ott fogok élni, hogy meghalassak s meg fogok halni hogy éljek. Szükséges, hogy folytonos engedelmségben éljek, mert érzem, hogy csupán az engedelmség őrzi meg lelkem békéjét.”

Március 26-án nagyon vágyott, hogy meglátogassa a Vizitáció rend turini zárdájában egyik unokanővérét, de az Üdvözítő, aki meg akarta szabadítani minden egyéni kívánságtól, elfojtotta természetes hajlandóságának csiráját is.

Július 3-án 5 órakor Jézus félbeszakította, mint rendesen pihenését és így szólt hozzá: „Érezd jegyesem, milyen édes a nyugalom Jegyesed Szívén. Ne engedj testednek annyi kielégülést; szokjál hozzá az áldozatos élethez. Erélyesen tagadj meg testedtől mindent, amit csak kíván; győzelem vagy halál!... Ha gyakorlod az önmegtagadást, odáig jutsz, hogy alig érzed már, hogy mire van testednek szüksége. Boldog állapot lesz ez, mert akkor egyedül Istennel, lelked legdrágább kincsével foglalkozhatol.” Az Üdvözítő néha gyöngéd bizalmassággal, lényegtelen dolgokra is emlékezteti. Pl. hogy tovább írjon, — nem veszik észre. Tanácsolja, hogy bizonyos mun-

kához ne fogjon hozzá, mert hirtelen félbe kell majd szakítania, — vagy hogy folytassa útját, nem ázik meg, pedig az ég borús s nincsen esernyője.

1904 augusztus 31-én az isteni Jegyes ismét szeretetét kérte, hiszen úgy áll Ő teremtményei szívének ajtajánál, mint a koldus, s úgy kopogtat ott. Gyöngéd fájdalmas szavakkal panaszkodott, mennyire megfélelkeznek róla és milyen elhagyatott. „Koldulok teremtményeim szeretetéért és megtagadják tőlem. Elpazarolják sok egyébre, ami elvakítja gondolataikat és nem jut eszükbe, hogy szeretetüket nekem adják. Mária, ha tudnád mennyire fáj, hogy nagy szeretetem nem talál viszontszeretetre! És még se fáradok ki; mindig újra és újra kérem a szeretetet, még akkor is, ha senki sem hallgatott rám. De nem csak megtagadják tőlem a szeretetet, hanem gyűlölnék is. Tudod, mi tart vissza a bűnösök megbüntetésétől? Az igazak imádsága, mely föltartóztatja igazságom sujtó karját.”

Szeptember 15-én: „Nem is gondolod jegyesem, milyen öröm teremtményeimmel lenni. Folyton keresem a lelkeket, akik engem szeretnek, de keveset talállok, így hát ezt a keveset árasztom el kegyelmeim bőségével. A hozzám hű lelkeket, akik engedik, hogy akaratom szerint bánjak velök, annyira szeretem, hogy valósággal kényszerülök minden kívánságukat teljesíteni, — sőt egyenesen kötelességemnek tartom azt.”

1904. október 17-én így szólt hozzá az Üdvözítő: „Az istentelenek szaporodnak; kevesen maradnak hűek hozzám. Az emberek elhagynak, hogy ott keressék a boldogságot, ahol az nem található. Őh jegyesem, hogy lehet boldog, aki áthágja szent törvényemet, melynek megtartása olyan édes és olyan könnyű!”

Az isteni vőlegény gyakran beszélt Máriának a szerzetesi hívatásról. Már régebben tudtára adta, hogy a vizitáció-t jelölte ki számára. Sőt még szeretőbb, még atyaiabb gondoskodást, még nagyobb kegyelmeket, még bensőségesebb közléseket ígért neki

akkorra, ha majd teljesen az övé lesz. Így mondja 1904. szeptember 21-én: „Én vagyok, aki benső sugallattal hívlak, hogy jöjj hozzám, mert egészen a magaménak akarlak. Örülök, ha a vizitációba lépsz. Hamarosan oda kerülsz s te leszel ott vígaszom. Jegyesem, ha tudnád mennyire óhajtom, hogy egészen az enyém légy!” Két nappal később: „Felszólításom mind unszolóbb lesz, olyan forrón vágyom jövedre. Olvasd el figyelmesen a szabálykönyvet... dolgozd fel tartalmát gondosan s aztán majd aszerint vezetlek...”

Szeptember 30-án Mária teljes egyszerűséggel megkérdezte az Üdvözítőt: „Miért éreztem tegnap, hogy valósággal erőszakkal kellett legyőznöm magamat, mikor engedelmességből el kellett hagynom a templomot?” Jézus így felelt: „Ez kezdete annak, amit majd érzél, ha egészen elmerülsz bennem, ha egészen én töltöm be lelkedet.” Mária ezt írja tovább: „Folytatom érzelmeim vizsgálatát, hogyan lehet például az, hogy oly nagy örömet érzek, ha valakitől szőlőt kapok s egyáltalán nem örülök ennyire, ha Jézust fogadom szívembe?” Erre végtelen jósággal így felelt az Úr: „Ez semmit sem jelent, ez általános jelenség a teremtményeknél. Engem mindenek felett szeretnek, mert kötelességük; de a szeretetet jobban érzik, ha földi dolgokra vonatkozik.”

1904. október 12-én az Üdvözítő ismét a zárdáról beszélt: „A Vizitációba mégy: 1. Mert én akarom. 2. Mert ott nemcsak megszentelődésedet munkálhatod, hanem elérheted a tökéletességnek azt a fokát, melyen látni akarlak. 3. Mert ott mások lelki javát szolgálod. Olvasd figyelemmel, de félelem nélkül a szabályokat; a szeretetre és irgalomra épültek azok, és nem szabad, hogy megfélemlítsenek. Azt hiszed, hogy Szívem, amely most irgalom menedékhelye számodra, nem lesz többé az, ha egészen enyém leszel? Jegyesem, minden áldozatodat és lemondásodat bőségesen visszafizetem.”

Október 23-án így beszélt az Üdvözítő: „Várj, ha

megismerted, mit kíván a zárdai élet, akkor semmiért sem óhajtasz többé visszatérni a világba. Ott találsz majd megaláztatást, lelki összeszedettséget, mindent, mindent, amire szükség van. Én is megtalálom, amire számítok, ha a zárdába mégy, mert lelkeket mentesz nekem. Forrón óhajtalak egészen magaménak nevezni. Egyenlőre még van a teremtményeknek valamelyes hatalma rajtad."

1905. március 12-én ezt mondotta az Üdvözítő: „Tudd meg, hogy minden léleknek, amely erényre törekszik, Jézus Szívétől kell azt várnia, éppen úgy, mint neked. Aki üdvözülni akar, az csak ebben az áldott bárkában keressen menedéket. Onnan nyugodtan nézheti a vihart, ott nem fenyegeti veszély és pusztulás. Jegyesem, ismertesd meg mindenkivel a menedékhelyet, melyet a te örök lakásodul választottam. Szerezd meg nekem az örömet: taníts másokat, hogy hozzám jöjjenek, hogy engem megtaláljanak. A kegyelem kincseit készítem mindazok számára, akik hozzám akarnak jönni..."

Március 15-én ezt mondta: „Tudod-e, melyik út visz leggyorsabban a paradicsomba? A bizalom érdemeimben és a hűséges együttműködés a kegyelemmel..." 17-én: „Jegyesem, menj, keress áldozati lelkeket, akik készek feláldozni magukat Szívem tiszteltére." És a következő napon: „Szívem csordultig van irgalommal nemcsak a te, hanem mindenki számára."

Ugyanez év őszén Mária lelkigyakorlatot tartott. Feljegyzéseiből közöljük föltételeit, megfontolásait, amelyek bizonyítják, hogy ez a választott fiatal lélek mily haladást tett a kegyelemmel való együttműködésben.

„Egyetlen törekvésem, hogy örökre és visszavonhatatlanul Jézusé legyek. Iránta való szeretetemnek naponkint új bizonyosságát akarom adni. Úgy látszik, hogy Isten kegyelmével már nem ragaszkodom túlságosan e világ hiúságaihoz. Az automobil nagyon tetszik ugyan nekem, de ha választanom kellene az auto-

mobiltulajdonosok gazdagsága és Jézus Krisztus szegénysége között, — előbbrevalónak tartanám, hogy iránta való szeretetből koldús legyek. — Mi minden foglalkozom még, mikor pedig egyedül Istenre kellene gondolnom! Milyen sok emberrel törődöm s még milyen gyöngéden szeretem őket! Ez lenne az Isten iránt való szeretet? Vajjon nem öszeretet-e az, hogy rendelkezem szívemmel? ... Észreveszem, hogy akaratom mindig uralkodni akar mások akaratán és csak azt látom jónak, amit én szeretnék tenni. Nehézemre esik engedni, nem mindig vagyok hajlandó ebben legyőzni magamat. Milyen mélyen gyökeredzik bennem annak a nyomorult „Én”-nek szeretete! Ha valami sikerül nekem, nem érzek égető vágyat, hogy másokat is megtanítsak, hogyan csinálom, hogy ők is úgy tegyék. Szükséges tehát, hogy ellenőrizsem szívemet, hogy ha majd az Üdvözítő iránti szeretetből zárdába megyek s lemondok a teremtményekről, jószándékom ellenére szívemben ne keressem s ne szeressem őket Jézusom helyett. — Úgy veszem észre, hogy túlzottan félttem az egészségemet, mert igen szerencsétlennek érzem magam, ha valami bajom van. Az Üdvözítő iránti szeretetből meg akarok szabadulni ettől a hibától is. A megpróbáltatásban nagyobb megerőltetéssel imádkozom, nem baj, ha nem is élvezem. Majd élvezi az Üdvözítő s erre gondolva könnyebben megy. Úgy hiszem, a gumiszalag, mellyel könyveimet zárom, fölösleges valami; csak hiúságomat szolgálja, s könnyen nélkülözhetem. . . . Nem szívesen jelenek meg mások előtt rossz cipőben, önszeretetemet bántja ez. . . . Gyakran nézek a tükörbe, elkerülhetném ezt is. . . . Meglehetősen vágyom a friss víz és friss kenyér után, talán jobban, mint szükséges. . . . Az Üdvözítő iránti szeretetből meg akarom tagadni érzéseimet s az ellenkezőjét akarom tenni annak, amit az önszeretet kíván. . . . Arra ragadtattam magam, hogy egy kutyát becézgessek; érzem, hogy soha többé nem szabad szívemet megosztani, mert az egyedül

Jézusé. Sokszor azért végzem buzgón munkámat, mert túlságosan bízom önerőmben s jól esik büszkeségemnek, ha látják ügyességemet. Vigyázok, hogy ne csodálják és ne értékeljék munkámat. Kevély természetemnek javára válik ez. Nem akarom szívem békéjét keresni, s nem igyekszem megnyugtatni magam, ha azt tapasztalom, hogy az Üdvözítő alig hogy az egyiktől megszabadított, újabb szenvedést mér rám. Örömmel akarok szenvedni, minthogy azt a parancsot kaptam, hogy vidám lelkiületű legyek. Állandóan felhasználok minden kis alkalmat az erény gyakorlására. Pl. hallgatok, ha beszélni szeretnék s beszélek, ha hallgatni óhajtok stb. Áldjon, vezessen és világítson engem az Úr Jézus!”

Az Üdvözítő állandóan egyforma bizalmas módon érintkezett vele. Naponta beszélt hozzá; sarkalta, sőt unszolta, hogy ne halassza tovább szeretbe lépését. 1906. január 6-án ezt mondta: „Légy a Vizitáció tagja, részesíteni akarlak abban a különös dicsőségben, amely a Bold. Szűz látogatásáról nevezett rendnek osztályrésze lesz a mennyben, amiért isteni Szívem ájtatosságát terjesztette. Ha valamelyik apáca nem dolgozik is különösen ennek az ügynek érdekében, azért ő is részt vesz a mennynek különös dicsőségében.” Az Üdvözítő rendkívül gyöngéd és szeretettel teljes volt Máriával szemben; beszélgetéseik egyikét-másikát lehetetlen kivonatban adni. Az ilyen próbálkozás csak elrontaná, elégtelenítené, s elvenné természetfölötti üdeségét és mennyei illatát.

A kedves fiatal leány nagyon vágyott a zárdába. Teljesen átadta magát Istennek, szigorú önmegtagadást gyakorolt és mélységes lelkiélethez vonzódott. A sok házimunka lefoglalta és szétszórta, szüksége volt tehát olyan környezetre, amelyben lelke megpihenhet, megszabadulhat minden béklyótól.

Szülei szomorú szívvel végre is engedtek kérésének. Drága kincs volt birtokukban s így érthető, hogy nagyon fájt meghozniok ezt az áldozatot...

Mária a Pozzo-úti zárdában kérte felvételét, — de eredménytelenül. Erre elhatározta, hogy Pinerolo-ba fordul, — ahonnan kedvező választ is kapott; 1906. márciusában jelentkezett ott a próbaidőre s rövid lelkigyakorlatot tartott.

Ahogy a szent bárkába belépett, rögtön elemében érezte magát. A zárda áhitatos szelleme éltető levegő volt számára. Végtelenül boldog volt, hogy közel lehetett Istenhez, s szabadon érintkezhetett vele, anélkül, hogy lefoglalta volna az ezer apró napi gond, amely a családi élettel kapcsolatos. Itt, a zárdában, Jézust várta. De Ő, ki olyan édes mézzel tudott kedveskedni neki, most fájdalmas keserű kelyhet készített számára. Mária nagy örömeiben megnyitotta szívét az ottani főnöknő előtt. Beszért a bensőséges isteni közlésekről, melyeket nyert s égő szeretetéről, forró vágyakozásáról a legnagyobb fokú tökéletesség után. A főnöknőt mélyen meghatották ezek a vallo-mások, bámulta a kegyelem bőségét, melyben a fiatal lélek részesült és felismerte, hogy Isten ezt a lelket szokatlan úton vezet, hogy rendkívüli küldetést kell betöltenie s gyors léptekkel kell elérni a tökéletesség csúcsát. Az alázatos főnöknő attól félt, hogy a kis jelölt ragyogó adományai kárára lesznek majd az egyszerűség és rejtettség szellemének, amelyet a szent alapítók könyörögtek ki Istentől rendje számára, mint annak alapját és biztos védelmezőjét.

A jelöltnő nemsokára kissé gyöngélkedni kezdett s a tisztelendő anya felhasználta ezt a kedvező alkalmat s azt tanácsolta neki, térjen vissza családjához. Ezzel megkímélte minden olyan magyarázattól, mely a jó léleknek nagy fájdalmat okozott volna. A főnöknő felhívásához aggódó édesanyja is csatlakozott, aki szintén azt óhajtotta, hogy leánya visszatérjen hozzá. — Mária nem támasztott nehézségeket, ellenkezés nélkül engedelmeskedett. Amde ki mondhatná el, milyen nagy volt fájdalma, s csendben mennyi keserű könnyet ontott! Szíve vérzett, a legégetőbb fájdalom martaléka lett. Szomjazott az élet

forrása után és elragadták onnan, mikor még alig-alig érintette ajka! Eszménye, legforróbb vágyainak célja: a zárdai élet, — eltűnt előle, mint az álom, mint a futó árnyék. S mit szólt ehhez Jézus? Aki számtalanszor biztosította, hogy a Vizitációban akarja látni?... Máriában újult erővel támadt fel az aggodalom, hogy nem csalatkozott-e s lelke legmélyéig gyötrődött. Az ördög nyíltan megtámadta, — már úgy látszott, hogy minden rombadől lelkében. De annyira alávetette magát Isten akaratának, hogy egyetlen sóhaj, egyetlen panaszszó sem hagyta el ajkát. Igazi galamb volt, — mosolygós ajakkal, utolsó csöppig kiitta a keserű kelyhet. — Családja körébe visszatérve, folytatta megszokott áldozatos életét. Szíve bár összetört — de mosolygó arccal, szorgalmasan s engedelmesen dolgozott. Igyekezett bánatát elrejteni, hogy meg ne szomorítsa szüleit, de azért sokszor kigördült egy-egy könnyesepp szeméből. Vajjon, hogyan öntötte ki panaszát isteni Völegénye előtt? Megfeszítve szenvedett és hallgatott mint Ő. Bizalommal és megadással ette a keserűség kenyerét. Erőt ez a gondolat adott neki: az Üdvözítő nem hagy el soha! Följegyzése ebből az időből nem található. Van fájdalom, melyet nem lehet szavakba öltöztetni. Van határ, melyen túl csak egyedül a lélek és Isten értik meg egymást. A napok, hetek, sőt hónapok pedig teltek és Mária fáradhatatlanul várta Szalézi Szent Ferenc segítségét, akinek oltalmáért folyamodott. Vagy egyedül őt taszítaná el ez a szeretetreméltó Szent, aki mindenkit pártfogásába vesz? De minél jobban igyekezett elrejteni lelki szenvedéseit, annál inkább visszatükröződtek külsején. Rossz színben volt, lesoványodott. Látszott, hogy sorvad a vágyakozástól olyasmi után, amit megtagadtak tőle. Jóságos szülei előtt természetesen nem maradhatott ez sokáig titokban. Erős küzdelem támadt, különösen édesapja gyengéd szívében, aki minden áron szerette volna megtartani drága kincsét. Szívesebben meghalt volna, sem hogy őt nélkülözze. De mély val-

lásossága végül mégis csak győzött tisztán emberi érzésén. A nagy és őszinte szeretet, amelyet sorvadozó leánya iránt érzett, legyőzte a fájdalmat, amelyet a válás gondolata okozott. Új Ábrahámként ő maga kereste a helyet, ahol legkedvesebb gyermekét feláldozhassa Istennek.

Mária édesapja Como-ban lakó unokanővéréhez fordult és kérte, hogy segítsen leánya ügyének elintézésében. Ez a jó unokanővér ismerte Mária fájdalmát s azért szívesen vállalkozott, hogy ír érdekében a comoi Vizitáció tisztelendő főnöknőjének és a legmelegebben ajánlja felvételre. Közöljük levelének következő részletét... „Nem mondhatom, hogy Mária vasegészséggel, vagy rendkívüli szellemi képességekkel rendelkezik; egyszerű, de nagyon buzgó és alázkodó lélek. Értelmes és jóakarató... Csendes, nyugodt természetű, nagyobb vállalkozásokhoz aligha foghat majd.”

Ime, hogy el tudta Isten rejteni választottját! Jessze is azt hitte, hogy legifjabb fiát, a kis Dávidot fölösleges Sámuelnek bemutatnia s éppen ő volt, akit Isten királynak választott.

A főnöknő, tisztelendő Sobrero anya, turini születésű volt. Ismerte és nagyrabecsülte a Ferrero családot. Tudta, hogy Mária Pineroloban csak azért nem kapott felvételt, mert rendkívüli tökéletességre törekedett. A kérést azonnal teljesítette s elhatározásáról igen meglehangú levélben küldött értesítést. Mária most azt a tanácsot kapta, hogy ahhoz igazodjék, amit rendkívüli helyzete megkövetelt. A Pineroloban kapott lelkéből sok tanulságot meríthetett. Egyenes, nyugodt és nyílt szívű volt, de belátta, milyen fontos az okosság sugallta tartózkodás, melyre az Úr előljárói által kötelezte. Elvállalta az áldozatot és leküzdötte lelke minden ellenkezését. Hosszú éveken át hallgatagon viselte lelki szenvedéseit.

Como-ba apja s nagynénje társaságába érkezett, 1907. december 30-án. Huszonkét éves volt, sok szenvedésben megtisztult s erényekben gazdag lélek.

Eletét eddig családjának szűk körében töltötte. Ott a rendkívüli út, melyen járt, nagy áldozatokat kívánt. Néha annyira elfoglalták az ismétlődő menyeyei közlések, amelyekre méltatta az Úr, hogy hosszabb ideig távol kellett maradnia övéi társaságából. Néha meg a lelkipásztorjával folytatott kimerítő megbeszélések foglaltak le sok időt. Mind olyan dolgok, amelyek a jámbor leánynak, veleszületett szerénysége miatt, kínosak voltak. Ehhez járult, hogy különös lénye és szokatlan magaviselete felkeltette hugának kíváncsiságát. Minduntalan a sarkában járt, hogy felvilágosítást kérjen tőle. Minthogy Máriának nem volt szabad beszélnie, a tolakodást kitérő válasszokkal hárította el, ami természetesen egyenetlenkedésre, apró surlódásokra adott alkalmat. Adelina maga beszélt el később, hogy nővére mindezt „csendes, szelíd megadással angyali módon viselte el.”

Tisztelendő Sobrero anya tárt karokkal, szerető szívvel fogadta Máriát, akinek buzgó, szerény lénye rövidesen megnyerte úgy a főnöknő, mint az egész közösség jóindulatát. Nemsokára megkezdhetette próbaidejét. A tisztelendő anya, aki egyúttal újoncmesternő is volt, hamarosan észrevette, hogy a zárda milyen kincsre tett szert ebben a leányban. Tudta azonban, hogy a kevélység a legnagyobb veszedelme az ilyen ragyogó erényeknek. Azért elhatározta, hogy a leányt egyáltalán nem kíméli és sem rendreutastásoktól, sem megalázásoktól nem óvja. A derék jelleműeknek, amelyeket a gondos főnöknő támasztott. Sőt, Mária még sokkal több megaláztatást kívánt, mint amennyiben a kötelességtudó mesternő részesítette. Mária pontos és az aggályosságig lelkiismeretes volt a legkisebb előírások betartásában is, úgy, hogy néha már azt se tudta, mit tegyen. Nem tudott dönteni: mi jó s mi jobb, — mire határozza tehát el magát. Ebből néha apró kellemetlenség keletkezett, amelyet a bölcs mesternő szívesen használt fel Mária megalázására. Mária hajlott, hogy mindig újra

számon kérje önmagától cselekedeteit, magát a legpontosabban megvizsgálja, a leglényegtelenebb eljárását is szigorúan átkutatta. Szinte már túlságosan vágyott, hogy mindent tisztán Isten szeretetéből, emberi tekintetektől egészen függetlenül s a legtökéletesebben végezzen. Mesternője határozottsággal legyőzte benne ezt a gyengeséget, amely igen alkalmas, hogy a lelket állandó feszültségben tartsa s megakadályozza, hogy Isten iránt korlátlan bizalommal teljék el. Kényszerítette, hogy természetes hajlama ellen cselekedjék s így megszerezze a szükséges mozgási szabadságot. — Minthogy természetből kissé önfejű s okoskodó volt, — sokszor esett nehezére engedni. Lelkiismeretének rendkívüli érzékenysége csak méginkább megnehezítette ezt az áldozatot. Itt kellett a legnagyobb küzdelmet vívnia. Megvívta hallgatagon és győztesen került ki a harcból. Az Údvözítő csendben, mindinkább birtokába vette ezt a választott lelket. A fiatal jelöltő alázatosságával és buzgó engedelmességével megszerezte mindenki szeretetét. A legszebb reményekre jogosító lelket ismerték meg benne. Épültek rendkívüli erényességén. Azt azonban senki sem sejtette, hogy új tabernaculum ő, aki bőséges mennyei manna drága kincsét rejteti féltékeny szeretettel, mert az Istenség különös kegyel trónol benne. Hamarosán általánosan ismertté vált tökéletes engedelmissége. Ez az engedelmisség a legbiztosabb jele a teljes meghódolásnak, amely őt később Jézus Szívének vígaszává tette.

A zárda kertjének egyik sarkában teknősbékát tartottak. Egyik derűs napon az állat rendes szokásához híven nem mászkált a napsütésen. A főnöknő felszólította tehát a nővéreket, hogy keressék meg. Valamennyien engedelmeskedtek, de nemsokára azal tértek vissza, hogy nem találják. Csupán a mi jelöltőnk folytatta a kutatást. Később bevallotta a tisztelendő anyának, hogy azzal biztatta magát „az engedelmisség csodákat művel! Jézus segítségemre lesz, hogy teljesíthessem anyánk akaratát.” És ki-

tartása valóban jutalmat érdemelt, nemsokára megtalálta a teknősbékát a kert tulsó végében. Egyetlen alkalmat sem szalasztott el, hogyha az engedelmességet gyakorolhatta. A nővérekhez szelíd, nyájas volt és mindig készen az önmegtagadásra is, ha valakinek szolgálatot tehetett. Azt mindig elragadó szeretetreméltósággal tette. Állandóan derűs, vidám fellépését inkább egykedvű, nyugodt vérmérséklete folyományának lehetett volna tartani, pedig ez a kegyelem munkája volt, amellyel érzékeny és gyengéd lelke állandóan együtt működött. Szerény és halk hangja, lesütött szeme, nyugodt tekintete Istennel való állandó kapcsolatát árulta el. Folyton gondja volt arra, hogy alázatossággal, visszavonultsággal kegyelmi életének erős és biztos alapot teremtsen, mint ahogy a fák is annál mélyebbre eresztik gyökereiket, minél magasabbra iparkodnak nőni.

Tíz hónapi buzgó és épületes jelöltidő után általános beleegyezéssel beöltöztetéshez bocsátották Mária nővért. A galamb végre szárnyra kelt: Jézus Szívében keresett fészket. Boldogsága leírhatatlan volt. Hálája nem ismert határt főnöknője és mesternője iránt, ki olyan szeretettel fogadta és nevelte. Ez megszokott azoknál a lelkeknél, akik teljesen átadják magukat Isten szeretetének. A legnagyobb buzgósággal készült a nagy napra. 1908. november 5-én ragyogott az örömtől. Ezen a napon teljesedett legforróbb vágya. Az ünnepélyes szertartást dr. Carughi József kanonok úr végezte, amely alkalommal Mária a szép: Benigna Consolata nevet kapta. Consolata nevét meghagyták, mert nagyon illett hozzá. Összhangban volt nagy szelídségével. A nem kevésbé szép Benigna nevet pedig azért tették hozzá, mert november 5-e Gojos Johanna Benigna nővér halálának évfordulója volt.

Isten terveiben nincsenek véletlenek. Mikor a tisztelendő anya ezt a nevet adta Máriának, felszólította, hogy lépjen tisztelendő Johanna nővér nyomdokaiba, aki bár sokkal előbb, majdnem ugyanazt az utat

járta. Erényei a Vizitáció történetének első idejében ragyogtak. Alázatos dolgozó nővér volt, akit a szent alapítónő, Chantal Johanna Franciska nevelt erős és amellett szelíd kézzel. 1615. július 20-án született Franciaországban a genfi egyházmegye egyik kis mezővárosában, Veronay-ben, az annecy-i zárdában töltötte próbaidejét, ahonnan a szent Turinba vitte magával, amikor új zárdát alapított.

A számos csoda közül, amelyet Gojos Johanna Benigna nővérről beszélnek, csupán azt akarjuk megemlíteni, amely 1639-ben a francia-spanyol háború idején Turinban történt. A zárda kertjébe sok ágyúgolyó hullott. Az alázatos nővér bátorsága — tudtán kívül — igazi hősiességgé fokozódott, amikor a nővérek számára szükséges zöldséget akart a kertből behozni. Megkérdezte főnöknőjét: „Hány ágyúlövést szabad odakint bevárnom?” „Hármat” — hangzott a felelet. Az engedelmes Johanna Benigna nővér éppen a kert legtávolabbi részében volt, amikor eldőrdült a harmadik ágyúlövés, ekkor engedelmesen visszaindult. Mire a házba ért, már tucat golyó hullott le lába előtt, vagy repült el feje fölött, — de ő a veszedelemben egyáltalában nem veszítette el lélekjelenlétét és összeszedettségét. Szemét lesütve, fején a gyümölcsös és zöldséggel telt kosárral, lassú léptekkel, szótlanul és nyugodtan közeledett. Egyik ágyúgolyó széthasította a fát, mely alatt haladt, a másik meg a fején levő kosarat rongálta meg, — de neki semmi baja nem történt. A veszedelem nem hozta ki sodrából, nem rémítette el, olyan nagy volt bizalma az engedelmességben. Hiszen főnöknőjében az Isten helyettesét látta. Egészen rendkívüli élete, telve volt a legmagasztosabb isteni kinvilatkoztatásokkal. Lelke olyan magasságokban járt, hogy útjai nehezen érthetők. Az isteni szeretet tüzétől izzott, — Jézus legszentebb Szíve szeretetének áldozata volt. Szent halállal halt meg 1692. november 5-én, 77 éves korában, miután 57 esztendőt töltött a rendben.

Az Üdvözítőnek meg voltak a maga szeretettel

teljes tervei, mikor az újonnan beöltözött nővér számára a Benigna nevet választotta. Szeretetének nem volt kisebb célja vele sem, mint a megboldogult Johanna Benigna nővérrel. A beöltözés alkalmával az ünnepi szónok Szent Pálnak a korintusiakhoz intézett szavaiból indult ki: „Ti az élő Isten templomai vagytok.” — Az nap éppen a templom felszentelésének évfordulóját ünnepelték. A szónok felszólította az újoncnőt, hogy az Egyház példáját követve, építsen ő is élő templomot és tabernakulumot önmagában. Első szent áldozásakor az Úr arra tanította, hogy igénytelen valójából misztikus épületet emeljen, — most ugyanezt a témát hallotta magasabb szempontból és bővebben kifejtve. Benigna Consolata nővér megkezdte újoncidejét. A szabályok megtartásában rendkívül hősies volt s hősies pontossággal teljesítette legkisebb kötelességét is. Mindig kész volt mások segítségére s szívesen tagadta meg magát, hogy a nővéreknek szolgálatot tehesen. Ha valamely hibának csak halvány árnyéka is esett rá, mélyen megalázta magát. Magaviseletén az egész közösség legnagyobb fokban épült, úgy hogy az év elteltével egyszerű fogadalomra bocsátották. A szertartás ugyan néhány napi halasztást szenvedett, mert egy másik újoncnőnek, aki szintén fogadalomtételre készült, nagynénje megbetegedett s meg akarták várni felgyógyulását, hogy ő is résztvehessen az ünnepen. 1909. november 23-ára tűzték ki tehát. Újoncnőnk kimondhatatlanul boldog volt. Lelke, amely Istenen kívül zárva volt mindennek, — most a szeretet felbonthatatlan kötelékével egyesült vele. Ez valóban a misztikus menyegző napja volt. Fogadalmát Ballerini Abbondionak, a comoi szeminárium rektorának s a zárda lelkiatyjának kezébe tette le. A szent beszédet megint Garughi kanonok tartotta. Nagy ékesszólással s mélyenjáró gondolatokkal világította meg azt az utat, amely megnyílt előtte s amelyen immár ujjongva és mérföldes léptekkel kell haladnia élete végéig. Mint szimbolikus láng világít-

son a sötétségbe, legyen az Isten s emberszeretetben önmagát felemésztő fákllya... Hit, szeretet és áldozat — ez volt a program, amelyet adott. Benigna Consolata nővérnek nincsenek ez ünnepélyes napról följegyzései. Lehet, hogy az Üdvözítő szótlán öleléssel szoritotta Szívére, — de lehet az is, hogy gondosan el akarta rejtteni a szeretet kincseit, amelyeket ezen a napon kapott gondolva: „Az én titkom az enyém.”

1910-ben Sobrero Mária Aloysia anyja Scazzuga Jozefina Antónia nővért tette meg újoncmesternőnek. Az új mesternő, — aki járatos volt Isten útjain, azonnal felismerte Benigna nővér lelkének rejtett szépségeit. Észrevette, hogy Isten magasfokú szentségre hívja. Minden gondját és figyelmét oda irányította, hogy Benignát olyan magas tökéletességre segítse, aminőt Isten jelölt ki számára. Bár csodálta a szent életű nővér engedelmességét, amely minden próbát kiállott, csodálta alázatosságát és szelídségét, amelyet semmi kellemetlenség meg nem ingathatott, mégis megérezte, hogy lelkét láthatatlan kötelékek nyűgözik le, hogy a legkülönbözőbb aggodalmak és rettegetések útvesztőjében tévelyeg. Így a kegyelem nem fejthette ki benne kellőképpen hatását s nem tehetett szent hivatása útján olyan haladást, aminőt egyébként tudott volna. Hogy is történhetett, hogy Benigna Consolata nővér, aki erényességében mindenkit túlszárnyalt, aki olyan hű és engedelmes, olyan alázatos és önmegtagadó volt, bátortalannak és határozatlannak mutatkozott, amikor a jónál jobbat kellett választania? Hogyan lehetett, hogy sokszor ingadozott az Üdvözítő iránti bizalom és az aggodalom között, vajjon minden léptével, minden szavával nem vonja-e magára az ő nem tetszését? Külsőleg mosolygó volt, állandóan nyugodt és csendes, de az éberszemű mesternő észrevette, hogy lelke nem élvezi a tökéletes békét, a mennyei vígasztalásnak azt a bőségét, amely egyébként rendszerint elárasztja a hűséges lelket. Midőn aztán Benigna Consolata nővér — anélkül, hogy titkát elárulta volna —

föllebbentette kissé a fátyolt, amely bensejét takarta, a mesternő gyöngéd óvatosságból nem akart oda mélyebben behatolni, de megjegyezte, hogy olyan ő, mint a bárka, melyet a hullámok hánynak, mint a zsinegre kötött madár vagy mint a tövis bokorba akadt báránka. A fiatal nővér valóságos vértanúságot szenvedett. Milyen szívesen kiöntötte volna szívét, azzal az őszinteséggel és bizalommal, amely a Vizitáció legszebb ékessége s amely egyúttal a lelkiéletnek legbiztosabb és legszilárdabb alapja! Érezte ennek szükségességét, — de az okosság mégis azt parancsolta, hogy mondjon le erről rendkívüli helyzete miatt.

Később csodásan elrendezte az Úr, hogy végül főnöknője előtt, teljesen kitarhatta lelkét s ez a megnyilatkozás a kegyelmek árját, a mennyei kincsek elképzelhetetlen bőségét szerezte meg számára, mintegy kárpótlásul a sok szenvedésért, amelyet éveken át némán viselt. Még újabb keresztet készített az Üdvözítő jegyese számára. 1912. febr. 20-án, távirat hozta hírül édesanyjának hirtelen halálát. Még néhány nappal azelőtt levelet kapott tőle, mely így végződött: „Téged Jézus szentséges Szívére bízlak.” Azt is megírta, hogy Kamill fia, a mérnök hosszú időre elutazik és útjában Comot is érinti. Meghagyta tehát neki, hogy vigye el üdvözlését Máriának. — S a jó édesanya nincs többé az élők között!

Sobrero anya maga ment el a ruhatárba, ahol Benigna Consolata nővér ruhát szabott. Szobájába vitte Benignát s legkíméletesebb módon tudtára adta a váratlan gyászhirot. Benigna nővér zokogva tért vissza. Részvétlevelet akart írni hozzátartozóinak, de nem volt képes erre. Az asztalra borult és keservesen zokogott. Aztán hirtelen fölemelte fejét; magához szorította, megcsókolta és könnyekkel öntözte feszületét. Erre megkönnyebbülve fogott hozzá az íráshoz és szerető, vigasztaló szavakkal iparkodott enyhíteni megszorodott hozzátartozóinak fájdalmát. Leveleit elvitte a főnöknőhöz s visszatérve folytatta

megkezdett munkáját. Az asztalra hulló könnycseppek elárulták gyászát, fájdalmát. A távirat nem közölt részleteket anyja haláláról. Másnap kimerítőbb hírek érkeztek. Így újra írt apjának, fivérének s húgának, akinél pótolni akarta az elvesztett édesanyját. Hogy megvigasztalja, elküldte neki anyjuk utolsó levelét. Szívesen meghozta ezt az áldozatot, hogy teljesítse húga óhaját. Nem igaz, hogy a zárdában kialszik a rokonok iránti szeretet, mondta egyik nővérnek. A kegyelem rendkívüli erőt ad ugyan, hogy ezt a drága köteléket széjjel szakítsuk s az Úr hívását követhessük. — De nem oltja ki a szeretetet. Ellenkezőleg, lelki értelemben növeli, megneemesíti, istenivé teszi. Milyen fájón érzem drága anyám elvesztését! Felajánlom Istennek szenvedésemet! Hogy milyen nagy volt szeretete családjá iránt, bizonyítja Adelina húga, kinek maga írta, hogy szeretete övéi iránt nemhogy megfogyatkozott volna, hanem inkább növekedett a zárdában. Gyakran írt haza s levelei mindig telve voltak gyöngédséggel. Semmi otthoni dolog nem volt közömbös előtte. Minden iránt érdeklődött, s mindenki számára volt szíves szava. Még a cselédekről sem feledkezett meg. Azok is kaptak időnként tőle apró emléktárgyakat, képecskéket. Bizonyos adatok később, betegsége idején még jobban megvilágítják nagy ragaszkodását családjához s bizonyítják hősi erényét is, amellyel mennyei Jegyese iránti szeretetből nagylelkűen föláldozta még a legmegengedtebb és legszentebb kapcsolatokat is.

Benigna Consolata tehetségeinek nagy hasznát vehették a zárdában. Éles ítélőképességgel, világos értelemmel, kiegyensúlyozott lélekkel volt megáldva. Kiváló számoló volt. A zárda több följegyzési könyvében, egész oldalakat foglal el szép, olvasható, tiszta és rendes írása. Mérnök bátyjától részint szóban, részint írásban utasítást kapott, a villamos csengő felszerelését s a javításokat is el tudta végezni. A gázvilágítás felügyeletét is rá bízták. És mindezeket az apró tiszteket a legnagyobb gondos-

sággal töltötte be. Értett ahhoz is, hogy mindenből lelki hasznot merítsen. Egyik este nem akart égni a gázlámpa. Hiábavaló volt minden kísérletezés. Végre eltávolította az izzó testet, lecsavarta a kis csövet s ekkor rájött, hogy pók feszítette abba ki hálóját s a gáz nem hatolhatott azon keresztül. Lám, mondotta, ez a pók is arra tanít, hogy egy-egy semmiség mennyire akadályozhatja lelkünkben a kegyelem munkáját! Az állandó együttműködés és tökéletes önátadás miatt a kegyelem egyre gyarapodott lelkében. Törekedett arra, hogy ösztönzéseit kövesse s el ne szalasszon egyetlen alkalmat sem, amely az engedelmesség gyakorlására kínálkozik. Minden rendelkezést magára vonatkoztatott és gyorsan, bámulatos lelkiismeretességgel teljesítette. Egyszer a nővérek a rekreáció idején a mogyoróbokrok között ültek s ott dolgozgattak. A nap mind följebb emelkedett s sugarai mind szűrőbakká váltak. „A lomb nem véd eléggé, sátorra lenne szükségünk”, — mondá mosolyogva a tisztelendő anya. Mindenki igazat adott neki, de senki meg nem mozdult, csak Benigna Consolata nővér tette félre munkáját. S nemsokára visszatért azzal a néhány méter vászonnal, amit éppen talált, s jobb híján ezt erősítette az ágakra s így árnyékot teremtett. A sátor ugyan hiányos volt, de annál tökéletesebb az engedelmesség.

Egyik téli estén, a rekreáció idején, ezzel állott a főnöknő elé: „Tisztelendő anya, elmehetek becsukni a ruhaszárító padlás ablakait, még nincsenek betéve” „Honnan tudja, hogy nincsenek betéve?” — kérdezte a főnöknő. Azok az ablakok ugyanis a belső kis udvarra nyíltak s csak onnét voltak láthatók. „Tisztelendő anya — felelte Benigna nővér alázatosan — tavaly nyáron említette egyszer, hogy tanácsos lenne azokat az ablakokat minden este becsukni, s azóta én engedelmességből minden este becsuktam.” A főnöknő csak épülhetett azon a kitartáson és hűségen, amelyet a jó nővér az enge-

delmességben tanúsított. Milyen kiváló és rendkívüli eredményre nyújthatott reményt!

1912. november 28-án igaz örömmel és Isten iránti végtelen hálával eltelve vezette az Üdvözítő kis jegyesét az oltárhoz, hogy ünnepélyes fogadalmat tegyen. Ha tökéletes volt az anya öröme, megmérhetetlen volt leányának boldogsága. Benigna nővér szokott hallgatásába merülve fogadta Isten kegyelmi ajándékait; lelke erővel telt meg, amelyre mind nagyobb mértékben van szüksége annak, aki a tökéletesség csúcsára igyekszik.

Nemsokára betöltötte Sobrero Maria Aloysia anya főnöknői tisztének második három esztendejét s így a nővéreknek — ha nehéz szívvel is — új választásra kellett gondolniok. Az 1913. év áldozócsütörtökön vette át a zárda vezetését a már többször említett Scazziga Josefina Antonia nővér.

Alig vált meg hivatalától a főnöknő, Turinba hívták, ahol áldozatkész lelkére új munkatér várt. Az ottani közösség ugyanis — mely szívének s szellemének gazdag kincseiből hasznót akart meríteni —, néhány hónapi pihenés után főnöknőjévé választotta. A turini zárda váratlan óhaja, nagy fájdalmat okozott a comoiaknak, akik nagyon ragaszkodtak a jó Mária Aloysia anyához. Különösen fájlalta e veszteséget Benigna Consolata nővér, akit a hála és szeretet legbensőbb szálai fűztek hozzá. Jogos érzelmein annál is inkább uralkodnia kellett, mert akkoriban éppen a gondnoknő-nővér segítségével volt rendelve s így neki kellett e váratlan elutazás alkalmával csomagolnia. Leplezte fölindulását, de sápadt arca megmutatta a szomorúság napjaiban, hogy milyen áldozatot hoz, amikor fájdalmát rejteti.

Ha Isten nagy lelkeket nevel, rendszerint olyanokkal veszi körül, kik nem kevésbé kiválók s így megfelelő gonddal és bölcseséggel tudják őket vezetni. Jézus, az isteni Mester elsősorban maga akart az Ő „Benjamin”-jának legfőbb irányítója lenni; „Be-

nigna — mondá egyszer —, én magam vagyok a te lelki vezetőd.” Más alkalommal: „Én vagyok, aki alázatosságra tanítlak, én vagyok, aki előtted a gonosz lélek ármányait felfedi.”

De Jézus szeret emberit segítséget is felhasználni s így választottját is körülveszi szentéletű s megvilágosult lelkekkel. Első lelkivezetőjéről, Boccardo kanonokról Benigna így nyilatkozik följegyzéseiben: „Az Istentől kapott sok kegyelem közé számítom annak a lelkivezetőnek szeretetteljes és bölcs irányítását is, aki körülbelül 12 éves koromban vett gondjaiba, kinek tanítása 10 éven keresztül világossága volt lelkemnek s balzsama szívemnek. Valósággal, mint Isten angyala állott mellettem és bölcs tanításaival segített, hogy eljussak a szerzetesi élet annyira áhított kikötőjébe. Isten a tudója, milyen szerető atyám volt s ezért milyen hálás ragaszkodással tartozom neki mindenkoron. Neki köszönhetem azt is, hogy a Vizitáció misztikus kertjét már akkor ismertem, amikor még kedves családom körében éltem. Ő adta olvasni Gojos Johanna Benigna nővérnek életrajzát, nem is említve a többi lelki olvasmányt, mely táplálta a szent tüzet, amelyet szinte tudtomon kívül Jézus gyújtott szívemben. Isten jóságos helyettesének vezetése mellett, élénk vágyat éreztem, hogy egészen Krisztusé legyek. Szent alapítónknak, Szalézi szent Ferencnek, szent anyáknak, Chantal szent Johanna Franciskának, valamint Alacoque szent Margitnak életét olvasva, pedig még csak jobban megerősödött bennem a boldog tudat, hogy a Vizitációban van hivatásom.

Benigna Consolata nővér fenti állításait megerősíti e tapasztalt lelkivezetőnek több levele, amely bizonyítja, milyen határozott, de azért gyengéd, biztos és hozzáértő kézzel irányította a drága kincessel teli hajócskát, nehogy hajótörés érje, mielőtt bejutna a kikötőbe.

Hogy túlságos részletezésbe ne bocsátkozzunk, legyen elég két töredék közlése e levelekből. Az egyik

1910. július 6-án kelt, tehát egy évvel Benigna nővér egyszerű fogadalmainak letétele után, a másik néhány hónappal ünnepélyes fogadalomtétele előtt, 1912. augusztus 12-én.

Turin, 1910. július 6-án.

Kedves Leányom Jézus szent Szívében!

Bizonynal meglepett hosszas hallgatásom s egészen jogosan, de nem cselekedhettem másképpen. Ennek különböző okai közül halld a legfőbbet: Lelkiismereti titkaidról van szó, tehát nem írhatok levelet Neked, csak ha tökéletesen bizonyos vagyok affelől, hogy más kezébe nem kerül. Egész nyíltan beszélhetsz lelkiatyáddal, hiszen ő az egyetlen, aki lelked állapotát a maga teljességében ismeri.

Már néhány napja motoszkál olyasvalami a fejemben, ami egészen neked való; boldog Vianney János életrajzában olvastam.

Ez a szent abban a titokzatos kegyelemben részesült, hogy kizárólag csak azzal foglalkozott, amit abban a pillanatban tennie kellett. Nem gondolt sem arra, amit megelőzőleg tett, sem arra, amit majd azután kell véghezvinnie. Ez volt elmélete és gyakorlata a Te Szentednek (s némileg az enyémnek) is: Szalézi szent Ferencnek. Lelkünket szép lassan egyik tevékenységről a másikra terelni, minden sietség, vagy nyugtalankodás nélkül. Vajjon így tesz-e Benigna Consolata nővér? A gonosz lélek törbe ejtése az, ha másképen cselekszünk és nyugtalankodunk, aggályoskodunk, hogy előbbi tennivalónkat rosszul intéztük el, bármi is az oka ennek az aggodalomnak. Ugyanígy akarja a gonosz lélek csalafintasággal arra bírni a lelket, hogy amit a jövőben tennie kell, azt igyekezzék már most elvégezni. Ha így végzed munkádat, akkor míg az elmúlt teendőkre gondolsz, elhibázod a jelen dolgait, hasonlóképp rosszul végeznéd a jelen munkáit, ha a jövővel törődnél, mely amúgy sem a tied még. Ami elmúlt, azt bíz Isten irgalmára, tedd az Ő kezébe; a jövőt pedig bíz az

isteni Gondviselésre! Egyedül a jelen a miénk. Hagyj fel tehát mindennemű nyugtalanító kutatgatással. . . A lelkiismeret érzékenysége, isteni Vőlegényed iránti gyengéd szeretetednek jele, de az agályoskodás betegsége. A gyengédség csak abban áll, hogy készakarva még legcsekélyebb dolgokban sem akarjuk isteni Jegyesünket megbántani; de tudjuk jól, hogy az életben, minden erőnk megfeszítése ellenére is rajta lesz minden cselekedetünkön emberi mivoltunk bélyege, a tökéletlenség. Bízzad hát az Úr Jézusra ezt a neki olyan kedves gondoskodást, „apró hibáink és fogyatékoságaink helyrehozója”, amint ezt egyszer Alacoque szent Margit mondotta neki, s ne törődjél velök többé. Ha nem így jársz el, akkor a nélkül, hogy észrevennéd, mindig csak önmagadat keresed, s elmerülsz az önelégültségben, ami elszomorítja lelkedet s megakadályozza benne az Üdvözítő titokzatos, szeretetteljes munkáját. Szívből küldöm áldásomat!

Kedves Leányom, Jézus legszentebb Szívében!

Egyszerűséged nem lep meg; ellenkezőleg: tesz nekem. Különböző közléseidre az alábbiakban felelek:

Nem csodálkozom, hogy azt érzed, hogy annyira helyeden vagy, mint szobor a fülkéjében. Tudtam előre, hogy a Vizitáció a Te számodra készült s Te az ő számára. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem örültem nagyon, mikor leveledben is ezt olvastam. Igen boldog vagyok. Amit erre vonatkozólag írsz, az teljessé teszi örömömet; veled és általad magasztalom egész szívemből Jézusunkat. Nem mondhatok Neked egyebet, mint Dávid szavait: „Specie tua et pulchritudine tua intende, prospere procede et regna!” Kelj utadra ékességedben és szépségedben. Haladj szerencsével és diadalmaskodjál. . . (Zsolt. 44. 5.) Törekedj mindig egyetlen célod, eszményi hivatásod minél tökéletesebb betöltésére. Iparkodjál a szeretet útján, a Jézussal egyesült életben mind na-

gyobb haladást tenni és uralkodjál Benne és vele! Igyekezz, hogy megnyerd az Üdvözítő tetszését azzal is, hogy teljesen föláldozod magad, amint Ő tette attól a perctől kezdve, melyben odahagyta végtelen fölségének trónusát, hogy hasonlónak legyen hozzánk, akik olyan kicsinyek, olyan semmik vagyunk... Ne félj, legkevésbé sem sérted meg a mélyes tiszteletet azáltal, ha olyan bizalmasan érintkezel az Üdvözítővel, mintha hozzád hasonló volna. Hiszen Ő annyira szereti ezt... És aztán, elégedj meg azzal, hogy homokszemecske vagy, melyet taposnak az út porában. Tartsd magad mindig azokhoz az elvekhez, melyeket az Úr Jézus utasítására adtam neked, az mind „jó valuta”, a felelősséget vállalom érte! Még mindig van benned kis félelem. A sorok között olvasok... Győzd le félelmedet... Gondold meg, hogy szükséges ugyan az Isten félelme, de hiszen ez nem egyéb, mint a „bölcseiség kezdete.” Nem a só adja a leves tápértékét, hanem a hús, a benne levő csontok. Jobban teszed, ha tisztán szeretettel és bizalommal élsz Jézusodban. A tökéletes szeretet elűzi a félelmet.”

E választott léleknek legfőbb vezetője a zárdában, Archi, Como püspöke volt. Benigna Consolata nővér a legnagyobb tisztelettel teljes bizalmat és határtalan hálát tanúsított iránta. Minden szükségében gyermekded egyszerűséggel fordult hozzá, s biztos támaszt és bölcs tanácsadót talált benne. A püspök viszont különösen tisztelte az alázkodó szerzetesnőt, aki mindig kész volt kitárni előtte bensejét. De nemcsak került minden öntetszelgést, hanem igyekezett magát szinte megsemmisíteni, csakhogy ismeretlen maradjon. Az alázkodosság és önlealacsonyítás fátyla alól, annál ragyogóbban tünt elő lelkének szépsége. A takaró fátyol értékes volta elárulta, micsoda drága kincsek vannak ott elrejtve. Ha lelki szenvedések gyötörték, gyakran intézett hozzá a tiszteletreméltó főpap vigasztaló és bátorító szavakat s ezek megerősítették a bizalom és szeretet útján, melyen járnia

kellett. Kétségektől és bizonytalanságoktól kínzott lelke megnyugtatóására írta neki 1916. áprilisában a püspök a következőket:

*Tisztelendő Benigna nővérem és leányom
Jézus Krisztusban!*

Igazat mondok Krisztusban — nem hazudok; Lelkiismeretem mellett tesz tanúságot a Szentlélekkel. (Róm. IV.) Jaj lenne nekem, ha hazugságot mondanék! Ime a tiszta igazságot mondom Neked Isten szavaival, hogy az lelkedet teljesen megnyugtassa és átadja magad Isten végtelen jóságának és irgalmasságának, mintha csak holttetem volnál. Valamennyi kereszténynek feladata az, hogy minden cselekedetében Jézus Krisztus isteni példáját kövesse, amennyire tőle telik. Őt önmagában kialakítsa és eggyé legyen Vele. Ő engesztelést nyújtott bűneinkért. Ezt kell tennie minden kereszténynek s a szerzetesnőnek még inkább. Benigna nővér eddig is megtette, engesztelést nyújtott saját és mások bűneiért, purgationem faciens peccatorum, s ezentúl még inkább megteszi és ez a Benigna nővér a Föltség jobbán ül a magasságban. (Zsid. I.) Ez bizonyos! Mindezt, természetesen, mélyen meg kell, hogy alázza s meg is alázza magát, amennyire csak tudja. Bizonyos az is, hogyha az Üdvözítőt megdicsőíti az alázatosság gyakorlásával, nem kevésbbé szolgálja az Úr dicsőségét az igazság elismerése is, mely igazság az, hogy biztosan megbocsátja Isten bűneit.

2. Minden jelentősebb munkájánál vessen tekintet Jézus szent Arcára, nézzen arra az isteni homlokra, amely mennyei fénye és világossága s amely elborult a világ bűnei miatt; a szempárra, amely a paradicsom gyönyörűsége, s amely vérrel és könnyel tele; a szájra, mely egyetlen „legyen” szavával létrehozta a világot, és némává tette; az arcra, melynek ragyogó pírja egykor olyan volt, mint a tavaszi hajnalhasadás, s amely most olyan beesett és sápadt;

a dicsőség ragyogásától fényes arca, mely a halál merevségét öltötte magára.

3. Hogy nagyobb szeretettel tehessen eleget a Szeretettől kapott kegyelmek kívánalmainak, nagyobb buzgalommal ismétlje szent Pál szavát: „Ki szakít el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás? Éhség, mezítelenség, veszedelem, vagy üldözés, vagy kard? . . . De mindezeken győzedelmeskedünk azáltal, aki szeret minket. Biztos vagyok ugyanis abban, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmak, sem jelenvalók, sem jövődők, sem erők, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket az Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban vagy.” (Róm. 8, 35.) „Általa a világ megfeszítettet nekem s én a világnak.” (Gal. 6, 14.) „Élek, pedig már nem én, hanem Krisztus él bennem. Amint pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, ki szeretett engem, s önmagát adta értem.” (Gal. 2, 20.)

Aldásomat küldöm!

Como, 1916. április 26-án.

Alfonz püspök.

Catelli Péter kanonok, a zárda lelkiatyja, valamint Piccinelli Antal kanonok is, a nővérek gyóntatója, közvetlen közelből figyelték meg Benigna Consolata nővért rövid szerzetesi életének tartama alatt, s gonddal és figyelemmel vezették a szép lelket, ki vezetésükhöz mindig tökéletesen alkalmazkodott.

Isten Scazziga Jozefina Antónia anyát is kiszemelte, hogy csatorna legyen, amelyen át a kegyelem csodálatos vizeinek bőséges árja jusson választott leánya lelkéhez. Példás anyai gondossága, nagyon elősegítette, hogy az értékes gyümölcsök, amelyeket ennek a szép léleknek hoznia kellett, gyönyörűen meg is értek. Különösen afölött örködik a tisztelendő anya, hogy az alázatosság, — amely ugyan már jól meg volt alapozva Benigna Consolata nővérben —

még növekedjék lelkében. Ezért megaláztatásokban kellett részesítenie. Minthogy maga is szelid és alázatos lelkületű volt, kezdetben úgy látszott, hogy kevéssé lesz alkalmas e komoly feladat betöltésére. Békétűrő és szelid természeténél fogva valóban igen nehezeére esett mások rendreutasítása. Később nyíltan bevallotta, hogy főnöksége kezdetén az Üdvözítőtől kérte mindig a szükséges erőt, ha akár általánosságban, akár egyébként korholnia kellett. Az Úr azonban, úgy érezte, rendkívüli erőt adott neki, valahányszor Benigna Consolata nővért kellett megaláznia. Nem is nézte el legkisebb hibáját sem, mert tudta, hogy a rendreutasítás az a só, mely Isten értékes adományát megóvjá a romlástól.

Egyszer, mikor Benigna Consolata nővér aszszisztensnő volt a noviciátusban, valami kis rendelkezést kiadott, anélkül, hogy erről a főnöknőt előzőleg értesítette volna. A hiba olyan csekély volt, hogy más nővérnél egészen észrevétlen maradt volna. A főnöknő azonban felhasználta ezt a botlást arra, hogy Benigna nővért kapitulum alkalmával és az ebédlőben erélyesen rendreutasítsa. A nővér összetett kezekkel térdelve s szótlan alázatossággal, mély tisztelettel fogadta a szemrehányást. Arca hol elpirult, hol elsápadt, visszatükrözte benső küzdelmét, de a derű és békesség nem távozott el szívéből, mely már megszokta az állandó önmegtagadást.

Az aggályos pontosság, mellyel minden munkáját végezte, kissé lassúvá tette s emiatt gyakran megkorholták.

Az a rendkívüli lelkiélet, amelyre Isten meghívta, ráutalta a gyóntató atya tanácsára, vezetésére és sokszor bizony megtörtént, hogy hosszas lelki megbeszéléseiről vacsora végén érkezett meg. Ez a késés, a főzőnővért és az ebédlő felügyelőjét megakadályozta abban, hogy idejében megjelenjenek a közös felüdülésen. Benigna Consolata nővér szívesebben evett volna egy darab kenyeret, csakhogy nővéreit a legcsekélyebb áldozattól is megkímélje. De meg-

tagadta természetét és alávetette magát itt is teljesen a szabálynak. Természetes érzése magától érthetően arra ösztönözte, hogy sietve egyék s így minél előbb a többiekhez jusson; ám az engedelmesség azt kívánta, hogy az evés nyugodt méltósággal történjék. A szabály szerint cselekedett tehát, nem törődve lelke természetes ellenkezésével. Így azután késve érkezett a rekreációba, gyakran csak annak vége felé, s készen kellett lennie némi csipkelődés elviselésére. „Isten hozta! — fogadta egyik nővér —, mily szerencsés, aki önt láthatja!” „Kedves nővér — folytatta a másik — olyan szép volt ma a felolvasás. Sok épületes dolgot hallottunk, de ön biztosan még szebbeket tudna mesélni, ha ugyan futja az időből.” A harmadik félhangon mondá: „Világosan s röviden kell beszélnünk, de hát nincsen szabály kivétel nélkül!”

Maga a tisztelendő anya is — aki akkor még nem tudta, hogy az isteni kegyelmeknek milyen árja ömlik ebbe a lélekbe — tett egy-egy megjegyzést a közösség életének szépségéről, melyben minden elkülönülést kerülni kell és hogy iparkodni kell, hogy a közfigyelmet magunkra ne vonjuk. Benigna nővér ilyenkor elpirult alázatában, még jobban munkája fölé hajolt és hallgatott. De azért, ha ezután kérdéssel fordult hozzá valaki, mindig a szokott szelídséggel és szívélyességgel felelt, anélkül, hogy legkevesebb is elárulta volna benső harcát. Később megvallotta a főnöknőnek, hogy a célzások élénk fájdalomt okoztak neki. Kísértésbe is esett, hogy elhagyva a gyóntatószéket, meggyorsítsa lépteit s így legalább néhány pillanattal megrövidítse távollétét. De aztán Istenre, az ő szent tetszésére gondolt s így szólt magában: „Nem! Csakis Istenre való tekintetből kell cselekednem s nem kell azzal törődnöm, hogy a teremtmények mit mondanak s mit gondolnak felőlem. Különben is javamra válik a kis megszegyenülés; hiszen Isten irgalma nélkül már régen a pokol mélyén lennék. Azért bármibe kerül is, sem lépteimet nem

gyorsítom meg, sem az evéssel nem kapkodok. Mindent Jézusért, semmit önmagamért.

Az engedelmisségben is ilyen hűséges volt. A jó nővér amit kötelességének tekintett, annak teljesítéséről soha nem feledkezett meg.

Egyik napon célzást tett a tisztelendő anyja, menyire szeretné, ha a kerti fapadokon nem feküdnek a hullott lomb. Bár Benigna Consolata nővér rendkívül el volt foglalva, erre a munkára is talált időt. Egyik ujoncnő beszéli: „Bizonyos alkalommal Benigna nővérral együtt, éppen a száraz leveleket szedtük össze. Minthogy alig volt néhány darab, azt mondtam, hogy nem érdemes ezzel a pár levéllel a szemétdombig menni; adja ide, majd egy közeli sarokba dobom.” „Kedves nővér — felelte kedvesen —, a tisztelendő anyja úgy kívánja, hogy odavigyük s én azt hiszem, úgy kell tennünk mindaddig, míg másképen nem rendelkezik; még akkor is, ha csupán egyetlen levél hullana is le.” Más alkalommal az ég fenyegető sötét volt s Benigna Consolata nővér húzta a facipőjét, hogy — mint rendesen — kis sétát tegyen. Egyik jelöltnő így szólt hozzá: „Kedves nővér, nem látja, hogy itt a vihar?” „Nem tesz semmit, — felelte Benigna nővér szeretetreméltó mosollyal —, a tisztelendő anyja azt mondta, hogy naponta járjunk ilyenkor egyet a kertben, s nekünk betűszerint minden okoskodás nélkül kell engedelmeskednünk.” A főnöknő természetesen jó idő esetére tette a rendelkezést. De Benigna nővér nem boncolgatta a parancsokat.

Igen épületes volt, nyugodt és tökéletes megadása a szenvedésben. Minthogy egészsége gyenge volt s nagyon hamar fölhevült, 1913-ban, mikor az ebédülő felügyeletét bízták rá, heves rheumás bántalmi támadtak. Fájdalmai hónapokon keresztül tartottak, bár a legkülönbözőbb szerekek próbálták enyhíteni. Örült, hogy keresztre szegezetheti magát Szerelmesével. Rendszeresen résztvett azért a közösség életében s elvégezte minden munkáját egyetlen

panaszszó nélkül. Néha-néha hirtelen rándulást érzett, különben mindig békés, derült arca árulta csak el szenvedését, de az is azonnal eltűnt s újra helyt adott a szelid mosolynak. A fiatal nővér annyira kitűnt alapos erényességével, hogy az egész közösségnek méltán épülésére vált. Bár a főnöknő anyai gyönyörűséggel szemlélte leányát, de amellett egyre jobban meggyőződött arról, hogy Benigna Consolata nővér lelke nem szabad, hogy béklyók nyűgözik. Nagy tartózkodással, de tanításaiba apró bátorításokat fűzött a gyermeki nyíltságra. Példákban mutatta be, hogy a szent őszinteség már nem egyszer eredményezett az erényekben gyors előmenetelt. . . Benigna nővér nagyra értékelte e tanításokat. Érezte, hogy milyen igazak s a tudat, hogy az ilyen szeretetteljes, csábító felszólításnak nem lehet eleget, a szó szoros értelmében szaggatta szívét.

Végre Isten megkönyörült rajta. Végét vetette hosszas és titkos vértanúságának. Élete utolsó két évében kitárhatta egész lelkét a tisztelendő anya előtt. Ezzel teljes lelki szabadságra tett szert, s szíve kitágulhatott az Isten iránt való szeretetre, bizalomra, és teljes odaadásra. Oly bensőséges és tökéletes volt lelki egyesülése a tisztelendő anyával, hogy elmondhatta: Benigna Consolata nővér olyan kristálytisztá patakhoz hasonlít, melynek alján minden homokszemecske is tisztán látható. Benigna nővér a maga részéről a legnagyobb kegyelemnek tartotta, hogy szívét kitárhatta anyja előtt s ettől kezdve nem ismert vele szemben óvatos tartózkodást, sem egyéb mélységet. Ha lelkét azelőtt szép hajnalhasadáshoz lehetett hasonlítani, úgy most, mióta szabadon, minden takargatás és akadály nélkül átadhatta magát a bizalomnak, olyan volt, mint a nap, amely áttört a felhőkön, s bizton halad ragyogó pályáján. Alig-alig tudjuk sugárzó útját követni. Ha eddig csodálkozva láttuk azokat az isteni közléseket, amelyeket kezdetben kapott, most, amikor feltárja egész lelkét Szezigá Jozefina Antónia anyának, akit kiszemelt Isten,

hogy megismerje e kiválasztott lélek legmélyebb rejtekét, csodálkozásunk tiszteletet parancsoló néma csodálattá változik. (Ez a könyvecske különben is e kegyelemmel telt lélek életének csak körvonalait akarja adni; hivatottabb tollra vár az a feladat, hogy Benigna Consolata nővér lelkének egész nagyságát és szépségét méltassa.)

Amit itt elmondunk, Scezziga Jozefina anya feljegyzéseiből vannak merítve. Leányának tökéletes és minden tartózkodás nélküli bizalmát élvezte, így feljegyzései nyomán ismerjük fel legjobban azokat az erényeket, melyek Benigna nővér lelkét ékesítették.

Benigna Consolata nővér maga is szükségét érezte, hogy egész bensejét főnöknője előtt feltárja, amint ezt a Vizitáció szelleme kívánja. Valóságos vértanúság volt számára, hogy papi előjárói nem engedték meg ezt neki. Ezek ugyanis írásbeli feljegyzéseit s minden szavát a legalaposabb vizsgálat alá akarták venni, hogy meggyőződjenek, valóban isteni kinyilatkoztatásokról van-e szó nála. Teljes hallgatásra kötelezték. Végre eljött az ideje, hogy a helyzet megváltozzék. Az Üdvözítő azt akarta, hogy irgalmas szeretetének műve a közösségnek is javára váljék. Jozefina, Antónia nővért választotta eszközül, akit ez időben állított a közösség élére s felruházott minden szükséges tulajdonsággal, hogy a nővéreket a legtökéletesebb Isten szeretetre vezesse.

Benigna Consolata nővér tündöklő erényeivel állandóan kitűnt társnői közül, akik egyébként valamennyien elszánt buzgalommal iparkodtak az istenszeretet útján. Jelleme a sok bizonytalanság, ingadozás, határozatlanság s folytonos kételkedés miatt, amely aggasztotta és bénította lelkét, mindenki előtt érthetetlen volt. Mikor végre engedélyt kapott, hogy lelke misztikus szentélyét föltárhassa, akkor megindult a lélek szabad szárnyalásának, a szeretetnek, bizalomnak, az Isten iránt való teljes önátadásnak útján. Ettől kezdve mérföldes léptekkel haladt előre

a béke és öröm árját élvezve. Most már elmondhatta Dáviddal: „Viam mandatorum tuorum cucurri cum dilatasti cor meum.” (Parancsaid útján futok, mert szívemet te bátorítod.) (Zs. 118, 32.) A tisztelendő anya így ír róla: „Nem érnők végét, ha annak az alázatosságnak mélységét kutatnák, amelybe drága nővérünk elmerült.” A visszaemlékezés gyermekkorának számtalanszor megbánt és megsiratott hibáira állandóan bűnbánattal töltötte el. Mindenkit sokkal jobbnak tartott önmagánál. Egy alkalommal könnyes szemmel mondotta: „Jó anyám, ha nővéreinkre tekintek, akik olyan jók, erényesek és tiszták, mint az angyalok, betolakodónak érzem itt magam. Tudja-e, mihez hasonlítok? Ahhoz a sarokhoz ott a kertben, hova a szemetet hordjuk. Bokrokat, cserjéket ültetnek eléje, hogy eltakarják a járókelők szeme elől. Nekem — tette hozzá elragadó egyszerűséggel — elfogadható, komoly és áhitatos külsőt adott az Úr, hogy ezzel bensőm hitványságát elrejtse. Ő, ha nővéreink olyannak ismernének, amilyen vagyok!” — Ez a csekély vélemény önmagáról valóban csodálatraméltó volt, annál is inkább, minthogy az Üdvözítő a leggyöngédebb és legkedvesebb nevekkel becézte: „Benignissima, Benigna, királynőm, liliomom, galambom, jegyesem, szívem gyönyörűsége, Benjaminom.” Minél jobban felmagasztalta az Üdvözítő, ő annál mélyebbre merült semmiségének érzetében. Minél ragyogóbban sugározta az Üdvözítő írásain keresztül lelkének angyali tisztaságát, ő annál inkább igyekezett ismételt életgyónásokkal magát megalázni. Valósággal eltiporta önszeretetét s a bűnbánó és töredelmes szív minden keserűségével gondolt mindarra, amit „élete rendetlenségek”-nek nevezett. Emellett legnagyobb gyönyörűsége volt, napvilágra tární, ha módjában állott — olyan teljesen, mint az csak lehetséges — szívének legelrejtettebb redőit, a természet indulatainak legcsekélyebb moccanását, legkisebb rostját is annak a romlott gyökérnek, mely Ádám apánktól nyert szomorú öröksége mindnyá-

junknak. Irataiban az isteni oktatások mellett, gyakran találunk lelkiállapotáról szóló feljegyzéseket. Az engedelmesség sokszor kötelezte ugyan az írásra, de amint azt bizalmasan bevallotta, sokszor ezerszer szívesebben írta volna le életgyónását az isteni kegy-nilyvánítások helyett, hogy nyomtatásban nyilvánosságra hozza. Az alacsony vélemény, melyet önmagáról táplált, valósággal átitatta egész lényét. Ha a közösség korholást kapott, ő volt az, aki letérdelt s magát bűnösnek vallotta. Ha arról volt szó, hogy valami figyelmetlenség vagy kis szabályellenesség történt, ő alázta meg magát és fogadta a feddést. Sokszor egészen ártatlan volt, ilyenkor meg azért utasították rendre, hogy akkor miért vádolja magát hibáról. „Túlzott különködés!” „Feltűnés hajhászó!” Hallotta ilyenkor Benigna Consolata nővér s elpi-rult. Érzékeny természete rendkívül szenvedett, de — amint a tisztelendő anyának bizalommal megval-lotta — mégis mindig győzött benne a kívánság, hogy Jézushoz mind hasonlóbbá legyen, s mind jobban s jobban megalázkodjék. „Kedves Benigna — mondja neki az Üdvözítő — ha a lélek jószívvel veszi a megaláztatást, úgy a hozzám való hasonlóság-nak újabb vonását ajándékozom neki.”

Élete utolsó évében a noviciátus felügyelete rá volt bízva. Engedélyt kért a főnöknőtől, hogy hibáit az ottani kapitulumban vallja be és az újoncnők minden gyakorlatán részt vehessen. A rendreutasítás értékéről a következőket mondta neki az Üdvözítő: „Az intés, ha jószívvel fogadják, öt percnyi, vagy annyi idő alatt, amennyi ideig tart, a lelket hozzám való bizalmas viszonyában annyival viheti előre, mint amennyire egyébként 2—3 esztendő alatt sem jutott volna.” Benigna nővér jól megértette a megaláztatás értékét s kincseket gyűjtött magának az örökkévalóság számára. Az emberek nagyrabecsülését soha sem kereste, hanem pontosan és hűségesen követte a lelkében lakó Szentlélek sugallatait.

Egyszer annak a vezeklési gyakorlatnak vetette

alá magát, az ebédlőben, hogy nővéreitől hibái felsorolását kérje. A nővérek egyike erre a felszólításra egész egyszerűséggel azt róta fel hibájául, hogy visszaél a szabadsággal, mellyel a noviciátusban bűneit bevallhatja és figyelmen kívül hagyja a kellő mértéket és szerénységet, mely megkívánja, hogy ne csak magunkra, hanem másokra is gondoljunk s ne várakoztassuk őket s ne raboljuk el drága idejüket. Az érzékeny lelkű vádlott elpirult alázatosságában. Aztán nem kereste annyira a megaláztatást, de nem-sokára ismét eleget tett Jézus sürgető felszólításának: „Benigna, minél jobban törekszik a lélek alázatosságra, annál inkább közeledik hozzám.” Átadta magát ismét Szerelmese akarátának. Túlzottan gyöngéd lelkiismerete attól félt, hogy az illető nővér iránt szeretetlen volt, de az Üdvözítő megnyugtatta. Biztosította, hogy a megalázkodásra fordított idő nincs elvesztegetve nemcsak azokra, akik a megalázkodást végzik, hanem azokra is, akik az alatt az idő alatt türelmesen várnak.

Egészen sajátos volt a mód is, amellyel magát hibáiról vádolta. Mintha lelke meg akart volna semmisülni, el akart volna temetkezni a teljes megvetetésben. Az Üdvözítő így oktatta erről: „Kedves Benigna, mindig azokat a hibákat válaszd ki önmagad vádolására, amelyeknek bevállása a legnehezebb. Így gyűjtesz kincseket a paradicsom számára. Hogy az oltóág megeredjen, meg kell nyesni a fácskát; neked is önmegtagadás által kell nyesegetni lelkedet, hogy én, ki oltóágad vagyok, életre kelhessek benned.” Valóban értett ahhoz, hogy önszeretetének legérzékenyebb pontjait támadja meg. Egyetlen alkalmat sem mulasztott el, hogy megalázkodjék s hogy másokban az iránta érzett nagyrabecsülést lerontsa. Istenének iskolájában nevelkedett, vezetésével az Ő áldott lábnymaiba lépett. Az Úr nagyon sokszor szinte naponta adott neki oktatást az alázatosságról. Itatta vele lelkét és csillapította szomját, anélkül azonban, hogy azt valaha eloltotta volna.

„Kedves Benigna — mondotta neki egyszer az Üdvözítő —, a szeretet tisztaságát az áldozat tisztasága teszi s nekem egyetlen áldozat sem tetszik annyira, mint a nagyrabecsülésnek, a tiszteletnek, a jóhírnévnek, szóval annak feláldozása, ami az emberek erkölcsi életének alapját teszi. Ha a lélek eljut odáig, hogy szívesen vállalja a megvettetést azért, hogy ezzel nagyobb tiszteletet adjon Istennek, akkor olyan tekintetet vetek rá, hogyha láthatná, meghalna örömeiben. Azt mondom, hogy „meghalna”, nem mintha ez igazán meg is történnék; a lélek nem halhat meg, hiszen halhatatlan, de szívesen elválnék a testtől, hogy Istenével egyesüljön. S az emberek mégis úgy félnek ettől a szótól megvettetés, mint valami szörnyetegtől. Miért nem jut el olyan sok lélek a tökéletesség csúcsára? Mert fél a megvettetéstől. Kedves Benigna, beléd oltottam a megvettetés utáni vágyat; s növelem azt benned, igen, még növelem . . .”

Az isteni Völegény féltékenyen vigyázott, hogy kívülről semmi meg ne látsszék abból, ami Benigna nővér bensejében végbemegy. Bár a nővérek nagyon épületesnek és elismerésreméltónak tartották viselkedését, mélyebbre nézni, bensejébe hatolni nem tudtak. Hogy valami sajátságosan vonzó van benne, azt még az idegenek is észrevették, akik véletlenül vele érintkeztek. Egyszer a szabályok értelmében, egyik nővér kísérője volt a fogadószobában. Az illető nővér édesanyját annyira elragadta Benigna nővér szelíd és alázatos lénye, hogy hazaérve nem győzött újra, meg újra nagy tisztelettel beszélni róla. Más alkalommal csengettek. Egyik szerzetesnőnk nővére volt a kapunál s arra kérte a főnöknőt, ajándékozzon neki valamit annak a nővérnek a holmijából, akit látogatásakor, mint kísérőt látott a fogadószobában, „mert — tette hozzá — az a nővér szent és vágyódom arra, hogy valamilyen tőle származó tárgynak birtokában legyek.” Ez a kísérő Benigna nővér volt.

Csupán ő maga szemlélte önmagát megvetéssel. Majd piszkos rongynak nevezte, mely csak arra jó,

hogy lábat töröljenek rajta, majd nyomorult bélpoklosnak, aki felkiált, mikor a király kocsijában elhalad előtte: „Felség, felség!” Aztán porba hullt Isten végtelen Fölsége előtt, aki annyira leereszkedett, hogy vele társalog. Néha csodálta növéreit, mint szépséges kert virágszárait, magát pedig a szemétdombhoz hasonlította, amely csupán arra való, hogy a növények erősebben fejlődhessenek. A legmélyebb meggyőződéssel mondta egyszer a tisztelendő anyának: „Örömmel tölt el a gondolat, hogy Jézus úgy használ föl engem, mint a trágyát szokás.” Az Üdvözítő az alázatosság fogadalma által a legszorosabban kapcsolta magához, hogy így a gonosz léleknek, a kevélység fejedelmének támadásaitól megvédelmezze s hogy tökéletesedése biztosabb alapot nyerjen. Iratai között megtaláljuk a szövegformát is, amelyet az Úr mondott tollba:

„Istenem, Te végtelen nagyság! Én picike parány, aki telve vagyok nyomorúsággal, semmiségem mélységéből fordulok hozzád, neked szentelem, neked ajánlom magam és átadom magam neked egészen. Én Istenem, belátom és elismerem, hogy Te az vagy, aki vagy: végtelenül nagy, végtelenül hatalmas, végtelenül jóságos, végtelenül tökéletes minden isteni tulajdonságodban.

Én pedig az vagyok, aki vagyok: vétekekkel terhelt semmi, nyomorult bűnös. Irgalom nagy Istene, Te méltóztattál letekinteni erre a kis semmiségre. Értelmet adtál neki, annyi kegyelemmel halmoztad el, hogy számontartani egyedül Te tudod. Istenem, irgalmad hátfartalanságának azzal akarok hódolni, hogy leteszem az alázatosság fogadalmát: 1. Nem panaszkodom sem belsőleg, sem külsőleg, bármilyen bánásmódban részesüljek is, akár Isten, akár az értelmes vagy értelmetlen teremtmények részéről. A semminek semmivel sem tartoznak, nincs tehát miről panaszkodnia. 2. Nem beszélek önmagamról, csupán akkor, ha az engedelmesség, vagy a szeretet megkívánja; azért sohasem, hogy magamnak ezáltal

jóleső érzést szerezzek. És egyéb emberi indítóokból sem. Egyedül engedelmességből, ha előjáróim óhajtják, vagy előírják, vagy pedig szeretetből, amikor ezzel felebarátaim javát szolgálhatom. 3. Nem mulasztom el, hogy olyan olyan dolgokról beszéljek, amelyekről beszélnem önmegtagadásomba kerül, föltéve, hogy ezzel nem szerzek előjáróimnak kellemetlenséget s az engedelmesség alapelveivel nem ellenkezem és ha az kötelességeim teljesítésében nem gátol. 4. Mélyen meggyőződve, hogy a semminél is kevesebb vagyok, mindenkinek lábai alá vetem magam lélekben és amennyire csak tőlem telik, mindenki szolgálójává leszek, — ha ugyan ezzel nem cselekszem az engedelmesség ellen, s nem mulasztom el kötelességeimet. 5. Boldog leszek, örömben ujjongok, ha Istennek — minden alkalommal, melyet nyújt, — bebizonyíthatom szeretetemet önszeretetem lábba taposásával. Istenem — így végződik a fogadalom szövege, — légy segítségemre, hogy mindezt állandóan fokozódó nagylelkűséggel véghez vihessem.”

Alázatosságához hasonló volt engedelmissége. Egyik alkalommal szeretteljes beszélgetést folytatott Istenével. Egészen megsemmisült nyomorúsága érzetében. Szíve túláradt a hálától. Mikor megkérdezte az Üdvözítőt, hogyan van, hogy őt állandóan elhalmozza kegyelmével, ezt a választ kapta: „A rendkívüli kegyelmeknek, amelyekben részesítelek, ne keresd másutt okát, mint nagy és állandó hűségedben, amellyel engedelmeskedni igyekszel. Ha az emberek felismernék az engedelmesség értékét! Ha minden szerzetest olyan hűnek találnék ebben a tekintetben, mint téged, mind ugyanilyen, sőt még nagyobb kegyelmekben részesülnének.” Más alkalommal ezt mondta az Úr: „Annyira szeretem az engedelmisséget, hogyha ugyanolyan fokban találnám meg valamelyik lélekben, mint tenálad, oly gyönyörűségemet is lelném benne.”

Benigna Consolata nővér részére az engedelmisség valóságos páncél és biztos oltalom volt az ördög

számtalan csalárd támadása ellen. Világító torony is volt számára, mely a lelki szenvedések sűrű ködén és borzasztó viharain keresztül mindig szerencsésen a kikötőbe segítette. Az engedelmisségben biztos és teljes megnyugvást talált. Saját énjéről teljesen megfeledkezett, mint a kis gyermek édesanyja karjaiban. Minthogy rendkívüli hajlama volt a tépelődésre és okoskodásra, szinte — azt mondhatni, — szíve vérébe került néha, hogy saját ítéletéről lemondjon. Ám Isten iránt való szeretetből, erőt és bátorságot merített, hogy engedelkenyen és készségesen alkalmazkodjék az Ő akaratának lecsékélyebb megnyilatkozásához is, melyet előljárói útján adott tudomására. Amikor engedelmeskedni kellett, meghódolt egész lényével. Archi Alfonz, comoi püspök, a kiválasztott lélek tapasztalt és bölcs vezetője is mély tisztelettel párosult engedelmisséget talált nála. A főpásztor minden szavát Isten kijelentésének tekintette. Éppen így engedelmeskedett a zárda lelki vezetőjének és gyóntatójának is, aki szelid báránkyához hasonlította, akit gyenge fonalon oda lehetne vezetni, ahová az ember éppen akarja, oly engedelkeny a makacsságnak leghalványabb árnyéka nélkül.

Mindössze két tisztelendő anya volt vezetője. Mindketten alig találnak szavakat, annak ecsetelésére, hogy az engedelmisség erénye milyen mély gyökereket vert Benigna nővér szívében.

Az Üdvözítő maga oktatta ki, az engedelmisség kimondhatatlan értékéről. „Kedves Benigna, — monda — azt kívánom, hogy a leghűségesebben hű és a legpontosabban pontos légy, de ez szeretetből történjék. A hűség egy-egy kis cselekedete nagy kegyelemnek lehet kiinduló pontja. A szabályok pontos betartása olyan, mint a szakadatlan áldozás. Nem abban az értelemben, mintha a lélek a szent színek alatt valóban magába fogadna, ha nem egyesül velem. Aki ugyanis a szabályokat szeretetből s a szeretet által megtartja, abban minden cselekedeténél gyarapodik a kegyelem s ha a lélek kegyelemgyarapo-

dásban részesül, akkor egyesülök vele.” Majd később így szól hozzá: ”Ne hagyd figyelmen kívül főnöknöd egyetlen szavát se. Amint hiszed, hogy az átváltoztatott Ostya legkisebb részében is jelen vagyok, úgy kell hinned azt is, hogy tekintélyemet átadtam a főnöknőnek; s ha szegény is lenne külső belső adományokban, tekintélyemet akkor is birtokolja. A szerzeteseknek tehát csak fel kell éleszteni hitüket, mint ahogy megteszik a parányi Ostya részecskéje előtt is.”

Benigna nővér előtt minden szónak, amely engedelmességet kíván, törvényereje volt, annyira szigorúan szemmel tartotta; és pedig nem csak a parancsokat, — hanem a főnöknő leghalványabb óhaját a legpontosabban teljesítette. Sokszor túlzott, aprólékos gondossággal is tette ezt, amiért aztán alapos rendreutasításokat kapott. Ilyenkor megalázkodott, beismerte hibáját és iparkodott, hogy ezentúl a hűségben se lépje át a helyes mértéket.

Kis könyvecskéjébe jegyezte esetről-esetre az előfordult apró engedelmisségeket, melyek nélkülözhetlenek a szerzetesi életben s amelyek teljes gyakorlása megerősíti a szeretetet és összefűzi a csendes és magányos zárdákban egyazon szeretet jegyében élő lelkeket.

Benigna nővér soha a legkisebb ilyen kívánságról sem feledkezett meg. Ha megtörtént, hogy valamelyik nővér nem emlékezett pontosan hogy mi a teendője, Benigna nővér kisegítette zavarából. Megőrzött szívében minden engedelmisséget kívánó szót, a Boldogságos Szűz példája után indulva, aki szintén szívébe foglalta isteni Fiának minden szavát. Az a megszámlálhatatlan hűséges cselekedet, amely egyenkint kicsiny, de amelyet Benigna nővér naggyá tett az engedelmisség szelleme által, Istennek mind több és több kegyelmét vonta le rá. S ha a jegyes egyetlen hajszála elégséges az Énekek Énekében, hogy elrabolja a vőlegény szívét, — hogyan tekinthetett Jézus a hűséges cselekedetek egész sorára, melyek szakadatlanul folytatódtak reggeltől estig, estétől reggelig!

Az akaratnak olyan föláldozását kívánták ezek, mely nem értéktelenebb Isten előtt a valóságos vértanúságnál!

Az isteni kegyelem olyan hajlékonnyá tette fellebbvalói akaratával szemben, hogy arra használhatták, amire akarták. Fölmagasztalhatták, vagy lealacsonyíthatták, jobbra vagy balra küldhették, megálázhatták vagy sanyargathatták, akármilyen megbízást adhattak neki, a sarokban is felejlthették, — mindent elfogadott ellenkezés nélkül. De nem csak fellebbvalói iránt viselkedett készséges, gyermekded alázatossággal, hanem minden nővér iránt is, aki tisztségénél fogva rendelkezett vele.

Csodálatos mély lelkiélete, amelyben úgy látszott állandóan elmerült, s az istenes életben való állandó gyarapodása elsősorban a folytonos áldozatban nyilvánkozott meg, amelyet hűséges engedelmességgel mutatott be szíve oltárán. Minden este elmondhatta a profétával: „Holocaustum pingue fiat,” — áldozatom bőséges legyen.”

Az Üdvözítő tanította, hogy milyen módon jutunk el igazi benső lelkiéletre, s ehhez igazodva mind nagyobb haladást ért el. „Hogyan teszünk szert bensőséges lelkiéletre?” — Kérdé az Üdvözítő kis választójától, aki mind buzgóbban vágyott e drága kincs után. — „A lelkiélet nagy kegyelmi ajándék, és a lelkék gyakran azt hiszik, hogy nagy dolgokat kell véghezvinniök, hogy hozzájuthassanak. Pedig nem így van kedves Benignám. Én ezt a nagy kegyelmet attól a hűségtől teszem függővé, amellyel a lélek fellebbvalóinak engedelmeskedik.”

Benigna nővér engedélyt kapott fellebbvalóitól, hogy az éjtszaka meghatározott idejét, az Üdvözítővel meghitt beszélgetésben tölthesse el. Bármily gyönyörűségére is szolgáltak e mennyei társalgások, mégis éber figyelemmel leste az óra ütését, nehogy a kiszabott időt túllépje. Olyan túlzottan bőséges volt ebben, hogy szíve nagy egyszerűségében figyelmeztette az Üdvözítőt, mihelyt hallotta a zárda közelében levő

toronyóra jelezte a meghatározott időt, — hogy el kell válnia tőle. Jézus szeretettel megfedte e kicsinyeskedésért, hiszen a székesegyház órája, amelyhez a zárda igazodott, — még nem ütött. Nemsokára így szól hozzá: „Benigna most itt az ideje! Jó éjtszakát, Isten áldjon!!” Benigna úgy eltelt lángoló szeretettel Szerelmese iránt, hogy néha szemét sem tudta lehunyni többé, a parancsolt nyugalom helyett ébren töltötte az éjtszakát, ilyenkor keresztet vetett és alázatosan vádolta magát azzal, hogy az engedelmesség ellen vétkezik.

A gonosz lélek egészen felbőszült ellene, s gyakran, néha még éjszaka is, ostromolta erős kísértésekkel. Ilyenkor a szegény nővér főnöknőjénél keresett biztos oltalmat. Néha olyan szorongatás töltötte el szívét, hogy — bár anyagi mosolygását megőrizte, — egész töprengőnek és szenvedőnek látszott, úgy, hogy a nővérek is észrevették és kérdezték egymás közt: „Mi baja lehet Benigna Consolata nővérnek? Talán beteg?” Némelykor szenvedése, lelakiszarazása és elhagyottsága olyan rettenetes volt, hogy méltán mondhatta, hogy keresztre van feszítve Szerelmesével és megtiporva a keservek sajtójában. Az Üdvözítő a lelki szenvedések olvasztótengelyében akarta mind szentebbé tenni választottját, maga meg szüzi testét sanyargatta. Buzgósága bizonyítvánnyá rávitte volna keményebb testi vezeklésekre is, de rendje szellemében inkább megszámlálhatatlan apró dologban gyakorolta az önmegtagadást. Ebben a tekintetben mindenkitől követhető példakép.

„Kedves Benignám, mondotta neki egyszer az Üdvözítő. — ha az embernek több volna a hite, úgy megélhetne az önmegtagadásból, mint a kenyérből. Ehelyett azonban menekül tőle, mint a pestistől... „És máskor: „Minél jobban haladsz az önmegtagadás útján, annál jobban közeledel Istenhez. Csak a kezdet nehéz... Ezentúl a lelkivigasztalások már bőséges kárpótlást nyújtanak. Vessd tekintetedet a keresztre-feszített Jézusra s meg van önmegtagadásod

programmja. Minél inkább megtagadod testedet, annál nagyobb lesz fogékonyságod a lelkiek iránt... Jézus birtokába veszi lelkedet és pedig olyan mértékben, amilyen fokú találékonyságot talál nálad." Szinte úgy látszott, hogy a keresztrefeszített Völegény, még mindig nem elégedett meg azzal a szenvedés utáni vággyal, amely Benjaminját emésztette. „Mint ellenségedet, úgy képzeld testedet — mondotta az Úr — csak azt add neki, amit semmikép sem szabad megtagadnod tőle.”

Minthogy mindig, mindenben a legnagyobb önmegtagadást gyakorolta, — az ételekben sem válogatott. Egyáltalán nem lehetett tudni, mit szeret jobban. Teljes közömbösséggel vett mindenből, amivel kínálták, s olyan szeretetreméltó mosollyal, alázatos és barátságos szerénységgel köszönte meg, hogy mindenkét meghatott. Olyan volt mint a szegény koldus, aki mindig túlságosan jónak találja, amit a szeretet nyújt neki. Mértékletes volt az evésben és tartózkodó az ivásban. Sokszor napokig még korty vizet sem ivott, kínzó szomjúságát a lelkek mentésére ajánlotta fel az Üdvözítőnek. Gyenge szervezete miatt már gyermekkor óta több táplálékra volt szüksége. De megelégedett a legegyszerűbb ételekkel. — Étkezés után nem egyszer egész őszintén bevallotta, hogy éppen olyan éhes, mint mikor asztalhoz ült.

Ezt a természetes éhségét sohasem használta föl ürügyül, hogy az önmegtagadástól fölmentse magát. Nemcsak a szabály által előírt napokon, hanem egész nagybőjtön keresztül, de ezt megtiltották neki. Csak élete utolsó évében, 1916-ban kívánta tőle az Üdvözítő, hogy egész nagybőjtben bőjtöljön. Ekkor küzdelem támadt lelkében a forró vágy között, mellyel Jézus kívánságát teljesíteni óhajtott, és ama kellemetlen érzés között, hogy kérnie kell olyasvalamit, amitől eddig az engedelmesség megfosztotta. „Jézusom, — úgymond — nem lesz-e engedetlenség, ilyet kérni”. Az Üdvözítő így felelt: „Nem, mert én szólítalak fel rá. De ha előljáróid „nemet” mondanak, ak-

kor rendelkezésükhöz tartod magad és nem az én kívánságomhoz. Őrizd meg közömbösségedet. Úgy akarom, hogy kérd, de légy teljesen kész, hogy egyetlen napot se bőjtölj, ha előljáróid nem engedik meg. Ha belegeyeznek, akkor majd én adok erőt, hogy kibírd, mert hatalmam van ahhoz, hogy rendkívüli módon is segítsék."

Az előljárók megadták a kért engedélyt. Boldogan bőjtölt tehát egész nagybőjtben, s ez — mondhatni — megszakíttatlan kegyelmi idő volt számára. Tapasztalta, mennyire beigazolódik Jézus mondása: „Az önmegtagadás összekötőcsatorna mely, rendkívüli közléseimet közvetíti. Ha a csatorna kicsiny és szűk, kevés ami keresztül jut rajta, ellenben sokat közvetíthet, ha széles és tág.” Minél jobban haladt a lemondás útján, annál inkább sarkalta az Üdvözítő: „Kedves Benignám, nagy szigorúság kell, hogy a természetet olyan szorosan fogd, hogy úgy érezze magát, mint a gonosztevő a börtönben. Tégy állandóan ellenkezőleg. Ha enni akar, igyál, ha inni akar egyél, ha hallgatni szeretne, beszélj... Ha ingadozol, hogy két dolog közül melyiket tedd, úgy vizsgáld meg, melyik kíván több önmegtagadást; ahol nagyobb az önmegtagadás, ott nagyobb a tökéletesség is.”

Gyakran olyan keveset evett, hogy mise után ereje fogytán volt, s jelenteni kellett a főnöknőnek: „Tisztelendő anya, éhes vagyok”, — mondotta ilyenkor fogvacgva s egész testében remegve. A jó főnöknő megfogadta, de többször csak azt mondotta, nem kevésbé hálásan: „Köszönöm tisztelendő anya, — elégséges, hogy gyakoroltam az egyszerű őszinteséget bevallva éhségemet.” Aztán cellájába ment, örvendezve azon, hogy némi áldozatot ajánlhat fel az Üdvözítőnek.

Alvás alkalmával kényelmetlen helyzetet választott. Sokszor teljes mozdulatlanságban feküdt, hogy ezzel az Oltáriszentségben rejlő Jézust utánozza, s nem engedte meg a legcsekélyebb helyváltoztatást,

semmiféle könnyebbülést sem. Egyáltalán mindig volt gondja, hogy mindig újabb és újabb önmegtagadásokat találjon ki. Jutalmul az Üdvözítő mind jobban birtokába vette, amily mértékben szabadult fel lelke a természet béklyóitól, olyan mértékben emelkedett a természetfölöttiek szemléletére. A jóságos Üdvözítőt néha mélyen meghatotta kis áldozatának állandó odaadása s így szólt: „Benigna elég! Most már pihenj!” — S akkor kipihente magát Jézus szent Szívén. Az ilyen éjtszakai beszélgetések, gyakran telve voltak a legnagyobb édességgel. A tökéletes csend, mindannak feledése, ami napközben lelkét elfoglalta és figyelmét másfelé terelte, a nyugalom, a zavartalan egyedüllét, — mind hozzájárultak, hogy elmerüljön az Istennel való bensőséges társalgásba. Eleinte kevesebb, majd mind több időt engedtek neki előljárói. Végül két éjtszakai órát tölthetett imádságban. Ekkor háboríttatlanul nyilváníthatta szerető és tüzes lelkének érzéseit. Valósággal megittasult a mennyei gyönyörtől. Lelkét megvilágosította s fölhevítette a szeretet, — s ő semmisége érzetében tökéletesen elmerülve, szent félelemmel eltelve, fogadta a kimondhatatlan isteni közléseket.

A legcsekélyebb ösztönzés az engedelmességre elég volt, hogy akaratának és szívének minden húrja együtt csendüljön az isteni akarral. Ha arról volt szó, hogy valami szépet lásson, ujdonságot halljon s érzékei útján valami megörvendeztesse, — elutasította magától az élvezetet. Ha lehetséges volt ezt az áldozatot egészen észrevétlenül meghozni, — csendes öröme telt benne; ha nem sikerült, könnyen talált módot, hogy a külső örömhöz szemecske mirrhát vegyítsen.

Egész magaviselete a legépületesebb volt. Rend szerint derűs arccal, lesütött szemmel járt, tekintetét még a felüdülés ideje alatt is csak ritkán emelte fel, hogy körülnézzen, — de valójában ez nem is nézés volt. Inkább úgy tetszett, mintha olyan drága kin-

cset keresne és szemlélne, melyet csak ő ismer. Ha Istenről beszélt, szeme tágranyilt és ragyogott. Úgy látszott, mintha a szívét emésztő szeretet lángjai keresztülvilágítanak áhítatos, szelíd arcán, — ajka körül pedig angyali mosoly játszadozott. Ha az ilyen beszélgetés véget ért, eltűnt ez az arckifejezés, s ismét visszatért alázatos kicsiségének megszokott állapotába. Halk szelíd hangon beszélt. Felszólítás nélkül sohasem nyilvánított véleményt s nem mondott ítéletet; ha kérdezték, elragadó kedvességgel és szívélyességgel felelt. Írásaiból az is kitűnik, hogy sohasem nyitotta szóra ajkát, míg Jézustól tanácsot nem kért. Beszédmódja mindig nemes és előkelő, s amellet szeretetteljes és komoly volt mindenkivel. Legjobban a legutolsó és legrejtettebb helyet szerette. A visszavonultságot és észrevétlenséget kereste.

A csütörtöktől péntekre virradó éjjelen hűségesen megtartotta a szentórát is, amint azt a Vizitáció zárdáiban szokás. Ez idő alatt olyan mozdulatlan volt, mintha teste már nem is élne. Néha előfordult éjjeli pihenésének olyan gyakori megrövidítése miatt, hogy ez óra alatt álmoság kínozza. Őszintén bevallotta ezt a főnöknőnek s elmondta, hogy egyik éjjel hiába küzdött magával, nem tudta lezáruló szemét nyitva tartani. Minthogy ilyenkor az Üdvözítővel való szokásos bensőséges társalgást sem élvezhette, így szólt egyszer az Úrhoz mintegy segítségét kérve: „Jézus elalszom” — mire ezt a gyöngéd választ kapta: „Sajnálalak”! Egy hasonló alkalommal az Üdvözítő megnyugtatta; s arról biztosította, hogy ha a lélek egyebet képtelen tenni, csupán önmagával küzd az egész szentóra alatt, hogy ébren maradjon, — ezt a fáradságot is tetszéssel fogadja; hiszen éppen az áldozat az, ami tetszését megnyeri. Áldozat! Ez a szó hangzott újra és újra az Üdvözítő szentséges ajkáról, ezt hallotta egyre ez a kiválasztott lélek. Fenségesek és vonzóak az egyszerű szavakba öltöztetett leckék, melyekkel az Üdvözítő folytonosan oktatta ezt a lelket.

Benigna Consolata nővért valósággal emésztette a szomjúhozás a szenvedés után. Jézus korán részeltette abban a misztikus szomjazásban, melyet a keresztfán elhangzott „Szomjúhozom” szavával fejezett ki. Ilyenkor csupán csak az engedelmesség szabhatott neki korlátokat. Már gyermekkorában — mikor bátyjának volt segítségére — bár nem okosan, de olyan hősieis önmegtagadást végzett, amellyel teljesen legyőzte az ellenkező természetet. Szerzetesi életében kétszer kapott sürgető, alázatos kérésére engedélyt, hogy keményebb módon győzze le önmagát. Olyan vággyal és határozottsággal kereste az önmegtagadást, mint a méh a virágot, — s szíve misztikus kaptárában átváltoztatta azt a szeretet mézévé és az áldozat viaszává.

Istenének iskoláját állandóan járta. Tudta tehát, milyen szükséges a földön az önmegtagadás, hiszen az Üdvözítő ahhoz köti kegyelmeit. Buzgón fogott hát az önlegyőzésekhez. „Mit gondolsz, — hangzott egyszer a kérdés — mi üdít jobban: ha kis anyagi megkönnyebbülést engedsz meg magadnak, vagy ha arról szeretetből lemondasz? Miért található olyan kevés szemlélődő lélek a szerzetesek között? Miért részesíthetek olyan kevés lelket rendkívüli kegyelmekben? Mert kevés önmegtagadást találok, s ha lámpással keresem, akkor is csak kevésre akadok. Ez természetesen nem válik dicsőségtekre. Pedig annyira szeretlek titeket jegyeseim s úgy sajnállak benneteket, de a szeretet ösztönöz, hogy ezt mondjam s a vágy, hogy nagy kegyelmeket ajándékozthassak nektek. De ha nem vagytok önmegtagadók, nem részesíthetek bennök. Az ilyen kedves panaszok megindították Benigna nővér szívét s arra ösztönözték, hogy mindjobban törekedjék a legteljesebb önmegtagadásra. Tartása egészen mozdulatlan volt, akár elmélkedett, akár imádkozott. Támaszkodás nélkül térdelt forróságban, hidegben egyaránt; kezét mindig összekulcsolva tartotta s testétől kissé távolabb, — mert ez huzamosabb időn keresztül meglehetősen

fáraszt. A zsolozsma alatt mindig kényelmetlen helyzetet keresett. Ha ülni kellett, észrevétlenül megemelte kissé lábait. Magas termete miatt ez némi szenvedést okozott neki. Egyszer nagyon fáradt volt és nem is érezte jól magát, leült hát az elmélkedés alatt. Az Üdvözítő ekkor megkérdezte: „Mondd csak vajjon széket vittek-e magukkal azok, akik engem a Kálvária hegyére kísérték?” Benigna nővér azonnal letérdelt és azóta soha nem keresett legkisebb kényelmet sem, csupán halálos betegsége első napjaiban támaszkodott meg kissé az imádságnál.

„Benigna — bátorította az Úr Jézus — csak kevesen haladnak határozott lépetekkel a szeretet útján, mert nem hajlandók a nagylelkű áldozatra. Aki áldozatainak korlátot szab — korlátot szab szeretetének is; aki határozatlan, mikor áldozatot kell hozni, ingadozó a szeretetben is. Kedves Benignám, ne mond soha, hogy már elég az áldozatkészségből; ez annyit jelentene, hogy lelkedben az isteni szeretet növekedését sem kívánod tovább. Semmi sem növeli jobban a lélek szeretetét, mint a kereszt.” Más alkalommal ezt mondá az Úr: „Csupán önmegtagadást kívánok tőled: még pedig elsősorban lelki önmegtagadást. A testi önmegtagadást azért kívánom, hogy lelki kegyelmeket adhassak, a lelkit pedig azért, mert ez munkálja előhaladásodat a tökéletességben. Kedves Benigna, amikor megtagadod magad, üres edényt nyújtasz felém, melyet megtöltök a kegyelem olajával. Ahányszor csak nyújtasz, mindannyiszor megtöltöm; ha föl hagysz vele, nem jutsz többé olajhoz.” Valóban a lelkiönmegtagadás volt Benigna nővérnek a legfőbb és legtágabb küzdőtere. Itt érte el énjének teljes megsemmisítését kemény, szakadatlan, a legkisebb részletekre kiterjedő munkával. Róla elmondhatjuk, hogy egészen prédának adta oda magát az isteni Szeretetnek.

Különösen gyöngéden szerette nővér-társait. Szeretete finom és gyors előzékenységgel is párosult. Valósággal kitalálta nővéreinek apró szükségleteit.

Önmagát legkevesébbé sem kímélve, mindig kész volt a szeretetszolgálatra. Természete kissé merev és önfejlő volt, ami zárdai életének első éveiben ki-kiüt-között. De lassankint teljesen megváltozott és a szelid, változatlan nyájasság úgyszólván második természetévé lett. A régi ember egészen átadta helyét az újnak. Szavaiból, cselekedeteiből annyi szeretetreméltóság és annyi kiválóság tükröződött, hogy azt lehetett hinni. Jézusnak adta kölcsön lényét. Teste könnyű fátyol, átlátszó burok, mely alatt Jézus rejtőzik. „Benigna, — mondta neki egyszer az Údvözítő — a felebaráti szeretet jóleső, de szívélyességgel párosulva még sokkal inkább az. Minden szavad kedvességet és szelidséget leheljen. — Ohajtom, hogy ami a virágban az illat, az légy a zárdában. Ezt megérezni akkor is, ha a virág rejtve virul. Téged is rejtve tartalak, mert így biztonságban vagy. De te Benigna változatlanul tarts ki hivatásod mellett, hogy nekem lelkeket hódíts szelidséggel.” Benigna nővér nem mulasztotta el e kívánság teljesítését. Ha alázatossága visszavonult, szinte állandó magányosságban tartotta is, a szeretet hívó szavára szinte megelevenedett benne minden. Ilyenkor ellenállhatatlan szükségét érezte annak, hogy adjon, s nem volt nővérei között olyan, aki tőle tanácsot vagy segítséget kérve nem tapasztalt volna azonnal segítséget, vagy nem hallott volna ajkáról határozottsággal és erővel teli szelid szavakat.

„Önmagát odaadni” — úgy látszott ez a legkönnyebb és legkedvesebb feladata; olyan szeretetreméltóan adott, s úgy értett ahhoz, hogy mindenről lemondjon. Az apró lemondások töviseit mindig gondosan megtartotta magának s felebarátainak, csupán a szeretet ragyogó rózsáit nyujtotta. Ezért minden nővér örömet tapasztalt hozzá.

Pontosan követte az Údvözítőtől kapott programot: „Benigna, a felebaráti szeretet áldozatba kerül. A szeretettel teli léleknek állandó áldozatokat

kell vállálnia, csak így virágozhatik ki körülötte a szeretet.”

Benigna Consolata nővérnek említésreméltó festői tehetsége volt, melyet kevés szabad idejében jól értékesített is. Képet festett Sottocorniola plébánia temploma számára, továbbá zászlót assisi szent Ferenc stigmás imádkozó alakjával, csinos tollrajzot, aquarellt és sok apró képecskét. Mestere volt a szépírásnak is. Ha valamelyik nővér ilyesmit kívánt, csak Benigna nővér kifogyhatatlan jóságához kellett fordulnia. Ha egyéb elfoglaltsága miatt nem tudott azonnal eleget tenni a kívánságnak, megalázkodott, kis türelmet kért, s aztán legelső szabad pillanatait felhasználta a kérés teljesítésére. Ha munkájával elkészült, szívből köszönetet mondott az örömért, hogy némi szolgálatot tehetett, s még ilyenkor is talált alkalmat a megalázkodásra.

A főnöknő nevenapját megelőző hónapban nővértársai ugyancsak kihasználták ügyes kezének segítségét kis ajándéktárgyaik befejezésénél. Az egyik képecskékre kért felírásokat, a másik arannyal rajzolt arabeszkeket óhajtott, a harmadik festéssel szerette volna díszíteni ereklyetartóját vagy egyéb kegyszerét. Benigna nővér festőskatulyája ilyenkor állandóan tömve volt. Mondhatni, valósággal ostromot kellett kiállania. Néha már lélekzethez is alig jutott, mert hát egyéb kötelességteljesítés is várta. Bizony el is maradt munkájával. A főnöknő megdorgálta ezért és számon kérte, hogyan osztotta be idejét. A jó lélek természetesen nem árulta el nővéreit s térdre borulva vádolta magát lassúságáról és időpazarlásról. Később sem tisztázta magát egyetlen szóval sem s a legközelebbi alkalommal éppoly készségesen segített nővéreinek. Úgy látszik, az ilyen rendreutasítások csak növelik szeretete tüzét szívében. De ne gondoljuk, hogy nem került áldozatába. „Tisztelendő anya, — vallotta be később megható őszinteséggel főnöknőjének — ha már messziről láttam, hogy a nővérek munkáikkal jön-

nek s nekem annyi volt a dolgom s időm olyan kevés, olyan ellenkezést éreztem, hogy legszívesebben megszöktem és elbújtam volna előlük. De a kegyelem, hajtott, hogy eléjük siessek." A kegyelem sugallatainak ez a hűséges követése sokszor új megaláztatást szerzett neki, de ezeket jutalomnak, isteni Völegénye kedveskedésének tekintette.

Míg a nővérek ilyen szívélyes módon érintkeztek Benigna Consolata nővérrel és épültek erényein, addig az Üdvözítő újabb és újabb figyelmességekben, kitüntetésekben részesítette. „Jézusom, — kérdezte egyszer Benigna nővér túláradó hálával, — mit találsz voltaképp a lelkemben, hogy úgy tetszik, mintha nem is tudnál nélkülözni! Hiszen Te végtelen boldog vagy önmagadban, s ott vannak angyalaid!” „Kedves Benigna, — felelte az Üdvözítő, — ez igaz, mind igaz, de az is igaz, hogy emberi szívem van és szeretem az embereket. Ezt már mondtam neked; de megismétlem azért, hogy leírd kis titkárnőm, a szeretet titkárnője... Gondoskodom róla, hogy az emberek olvassák s így higgyenek határtalan szeretetemben. Hiszen testvéreim az emberek, igen, testvéreim!”

A tisztelendő anya tudta, hogy az isteni Völegény mily kegyelmekben részesíti választottját, naponként félórát engedélyezett neki, hogy az isteni tanításokat leírja. Erről a félóráról ezt találjuk a nővér följegyzéseiben: „Ma így szólt hozzám az Üdvözítő: „A rejtve maradásnak egyik eszköze a közös élet. Nekem elég, ha naponta félórát irsz. Így a társaságnak is haszna lesz munkádból és örülök, ha az ellátásért téged is dolgozni látlak, hiszen szegény vagy.”

Az alábbi bájos följegyzés abból az időből származik, mikor a ruhanemű gondozása rá volt bízva. „Egyszer egész bizalmas, családi hangon ezt mondtam Jézusnak: „Jézusom, hallod-e, ha azt akarod, hogy irjak, akkor napfényt kell adnod, mert igen sok a ruha, aminek meg kell száradnia.

Napfény nélkül 2—3 napi munkánk lesz vele és ennek Te vallod kárát! Jézus olyan jó volt, hogy meghallgatta kérésemet; sőt mikor azt mondtam egyik nővéremnek, hogy még jobban bizonyítja a nyert kegyelmet, ha holnap esik az eső, Jézus nem is várt másnapig kegyelme bizonyítékával, hanem még aznap esőt küldött, mihelyt behordtuk a száraz ruhát. Más alkalommal is meggyőződtem arról, hogy a bizalommal mindent elérhetek. Tudtam, hogy föltétlenül számíthatok rá. Ragyogtam a boldogságtól. Ezért aztán a gonosz lélek kevélységre akart csábítani, — vallotta be alázatosan. Azt a gondolatot keltette bennem, hogy szent vagyok. De az Üdvözítőhöz fordultam, ki azt tanácsolta, hogy feleljek így az ördögnek: Isten kegyelmével szent, sőt nagy szent lesz belőlem, mert az Úr a bűnöst is nagy szentté teheti.”

A ruhanemű gondozása sok dolgot adott s ő Istennel bensőségesen egyesülve, mindig a legnagyobb buzgósággal teljesítette kötelességét. Ez a munkakör azonban nem volt neki való. Természetesen nem nézték el hibáit, a legcsekélyebb mulasztásért is megdorgálták. Jobban mondva ő vádolta magát és ilyenkor mindig szigorú rendreutasítást kapott.

Egyszer a főnöknő azt mondta neki, hogy munkájának kevés a látszata; a foltozásnál lassú, s fölösleges járás-keléssel vesztegeti idejét. Azzal fejezte be pirongatását, hogy jó lesz, ha egyszer erről beszélget az Üdvözítővel, hogyha mindenki olyan keveset végezne, mint ő, rosszul állanának a zárda ügyei. Benigna Consolata nővér a gyermek engedelmességével mindent elmondott Üdvözítőjének, s arra kérte, adjon neki nagyobb gyorsaságot, hogy a tisztelendő anya meg legyen elégedve munkájával. Az Üdvözítő így felelt: „Tudd meg kedves Benignám: a háznak két erszénye van. Anyagi és szellemi. Ha azt akarom, hogy te a szellemi erszény számára dolgozzál, a társaság mit sem veszít, — sőt. Egyéb-

ként is, ha gondoskodom arról, hogy a ruha kevésbé kopjék most, míg te e tisztségben vagy, akkor az anyagi erszénynek sem lesz károsodása. Nyugodjál meg tehát, anyád meg lesz elégedve.”

Valóban, a ruhatáros nővér rövid idő múlva közölte a főnöknővel, hogy máshol alkalmazhatja segédeleit, a ruhanemű javítást befejezték. Ez soha nem történt meg a házban, ahol mindig túlságosan sok dolgot adott a ruhanemű javítás.

Az egyszerűség, mellyel Benigna Consolata nővér az Üdvözítővel érintkezett, egyenesen elragadó. Idézzünk egyet-mást jegyzeteiből; 1915 májusában ezt írta: „Jézus ezer apró örömet szerez nekem; minél jobban reáahagyatkozom, annál jobban tapasztalom boldogító, végtelen jóságát; pl. figyelmeztet, mikor itt az ideje, hogy föl hagyjak az írással, hogy pontosan engedelmeskedjem a csemetésnek. Én nem látom az órát, de ő szól: „Fejezd be a sort!” Ha szavára abbahagyom az írást, de tétozva, így folytatja: „Most indulj!” S az óra valóban üt. Sok egyéb dologban is az Üdvözítőre hagyatkozom. Ha látja, hogy kis Benignája álmos, engedi, hogy a meghatározott időig élvezze a pihenést. Akkor pedig felkölti. Milyen jól esik gyermekként pihenni Isten ölében! Milyen mélységes békét élvezek ott! Az Úr teljes változást vitt végbe bennem. Ó, boldog változás, a szeretet gyümölcse! Úgy érzem, mintha e két hónap alatt új életre születtem volna, a béke, az Istenben való megnyugvás életére. Milyen jó ebben a természetfölötti világban! Az Úr megengedi, hogy kis dolgokból nagy világosság fakadjon számomra; a kegyelmi megnyilvánulások szakadatlan sorát élvezem!”

Az isteni kegyelem árja olyan mértékben ömlött e kiválasztott lélekbe, hogy a főnöknő a hallgatás idejét is rendelkezésére bocsátotta, hogy mint az Üdvözítő titkárnője, jobban betölthesse tisztét. A főnöknő — akinek gyönyörű feladata volt e választott lelket a szeretet útjára vezetni, — nagy bölcse-

séggel és körültekintéssel vezette Benigna nővért, hogy az Úr munkáját elősegítse. Benigna Consolata nővérnél jól bevált ez a szerető gondozás. A legnagyobb kegyelemnek tekintette, hogy teljesen feltárhatta lelkét főnöknője előtt. „Mennyire magasztalom az Urat, — írja, — hogy úgy rendelte, hogy legjobb anyám előtt teljesen feltárhatom szívemet! Ha vele beszélgettem, valósággal lángolok a szeretettől Isten iránt; igaz, hogy az, aki minden jónak ellensége, mindent elkövet, hogy megzavarjon, de elárulja magát a zavarral, melyet bennem támaszt.

Egyetlen orvosságom az Isten, kit a teljes és vak engedelmisségben találok meg.”

Az ördög gonosz szemmel nézte a nagy megértést anya és leánya között, mert így egyre nagyobb előmenetelt tett a lemondás és odaadás útján, megerősödött a gonosz lélek támadásaival szemben. Ezer módot talált tehát, hogy megzavarja ezt a nagy egyetértést. Benigna nővér feljegyzéseiből ezt olvassuk: „Heves ellenkezés ébredt bennem egy engedelmisséget kívánó rendelkezés iránt, mivel keresztelte önakaratomat. Majdnem türelmetlen voltam legjobb anyámmal szemben. El is mentem hozzá, hogy ezt bevalljam. Ekkor tudtam meg, hogy szemtelen beszédemmel még újabb hibát követtem el.” Ezt a kifejezést használta, mikor önmagáról ítélte; így ítélik meg önmagukat a szentek. „Jézusom irgalom, Benigna úgy cselekedett, mint Benigna. Most Neked kell bennem úgy eljárnod, mint Jézus. Hiszen egészen vak vagyok és ami még rosszabb, ezt nem is tudom.” Isteni Völegénye, — ki nagyon jól tudta, milyen érték a szoros kapcsolat anya és leánya között, — így szólt hozzá: „Kedves Benignám, a lelkeknek szánt kegyelmet a főnöknők szívébe öntöm, aki szoros kapcsolatban él vele, megkapja a kegyelmet. Boldogságos Szűz látogatásáról nevezett apácáknak az a hivatása, hogy utánozzák az én elrejtett názáreti életemet. Az engedelmisség, melyet én Anyám iránt tanusítottam, legyen minta-

képe a főnöknő és a nővérek közötti kapcsolatnak. Kedves Benignám, kell hogy minden szerzetest ilyen engedelmesség töltson el, de a Vizitáció nővéreit egészen különösen. Olyan szorosnak kell lennie a kapcsolatnak, amilyen szoros az együvé tartozás a test és árnyéka között; ahol az egyik, ott van a másik. Légy nyitott könyv főnöknő előtt, melyben elolvashasson minden sort, akár az első, akár az utolsó oldalon, akár a középén, ahol éppen óhajtja.”

Benigna nővér fel is tárta főnöknője előtt a gyermek egyszerűségével lelkének legcsekélyebb rezdülését is. Égett a vágytól, hogy benne minden Szerelmesének kívánsága szerint történjék. A paradicsom előízét éreztetik a bensejéről szóló tudósítások; bámulatos nyíltság tükröződik ezekben. Ugyanilyen egyszerű volt akkor is, amikor beszélgetett. A főnöknő azt állítja, hogy lelkének szépsége gyakran áttört porhüvelyén s ragyogóvá, szinte megdicsőültté tette arcát. Élénk, meleg pir öntötte el s szelid szeméből csak úgy sugárzott a lélek, amint összetett kezekkel térdelt. „Tisztelendő anyám, — mondta néha — hogy szeretetből fakadó apró cselekedeteink megdicsőítik a nagy Istent!... Hogy mi, nyomorúságos teremtmények dicsőséget szerezhetünk Istennek... Hogy Isten megengedi, hogy szerezzük!...” S mozdulatlan maradt, mint az Istenben elmerült szeráf.

De azért nem kell hinnünk, hogy a kiválasztott szerzetesnő lelkének állandó ünnepnapja volt, hogy az isteni ajándékok bősége folyton s ellenállhatatlannul ösztönözte az áldozatra, alázatra és önmagának megsemmisítésére, s hogy az undort, kelletlenséget és ellenérzést nem ismerte. Ellenkezőleg: voltak napjai, melyeken a legnagyobb fokú levertség gyötörte. De hűsége mindig állandó maradt és akkor is támogatta akaraterejét, mikor a szeretetet kevésbé érezte. — „Tisztelendő anyám, — írja 1915-ben — Jézus egészen hallgat! De jóságosan arról biztosított, hogy ez javamra, megtisztulásomra

válik... Ha az Üdvözítő hallgat, olyan vagyok, mint a kődarab, sőt annál is rosszabb, mert az legalább nem szórakozik el, míg én telve vagyok e hibával és sok másfélével is. Ilyenkor nem is szükséges rágondolnom, hogy magam vagyok a megtesztelt nyomorúság, úgyszólván kézzelfoghatólag tapasztalom; akárhová fordulok, mindenütt látom gyarlóságom szépséges gyümölcseit. De azért nem veszítem el sem Istenbe vetett bizalmat, sem békességemet; szívem mélyén él a bizalom Jézusom iránt, s ez a bizalom, úgy tetszik, növekedik nyomorúságom gyarapodásával. Igaz, hogy néha már az a gondolatom támadt, hogy Isten elhagyott, bizalmam ennél sokkal nagyobb."

Valamivel később ezt írja: „Lelkiállapotom még mindig nem változott; úgy érzem, mintha vak és süket volnék s szívesen tekintem is magam ilyennek. Azt nem tudom elképzelni, hogy az Úr rejtőzött volna el, csak én vagyok vak s nem látom, én vagyok süket és nem hallom. E lelkiállapotom első napjaiban nagyon szomorú voltam és sírni szerettem volna, de most már nem; pedig vágyakozom Isten után. Így szóltam hozzá: „Lelkem vágyik utánad, mint a szarvas a forrás vizére... Jézusom, legédesebb Jézusom, hiszek szeretettedben, hiszek, hiszek! Ha még megölnél is, akkor is hiszem, hogy javamat akarod. A bordeauxi Vizitáció rendnek 1908. júl. 18-án a következő búcsút engedélyezték: Mindenki 300 napi búcsút nyer, aki e szép fohászt elmondja: „Jézusom szent Szíve, hiszek irántam való szeretettedben.” Tudd meg Jézusom, hogy ha pókhálószálon függnék a pokol mélysége fölött, semmit sem félnék, ha ez a szál a Te kezében volna. Még akkor sem félnék, ha ez a szál elszakadna, hiszen Te megfoghatod újra. Jézusom, tudom, hogy irgalmas vagy akkor is, ha így bánsz velem. Hiszen igazságod megengedheti, hogy a borzalmas kísértés legyőzzön és súlyos bűnbe essem; bizony megérdemelném!”

A pokoli ellenség tajtékozott, hogy ez a szerzetesnő állandó önmegtagadásával annyi lelket szabadít ki körmei közül s ezért áhítozott, hogy őt magát is zsákmányul ejthesse. Nem hagyott fel tehát a kísértéssel. Sőt mindig újabb haditervet eszelt ki, hogy sátáni gyűlölettel törbe ejtse és így áthúzza Isten terveit, aki a szerzetesnő által akarta irgalmas jóságának túláradó bőségét megismertetni teremtményeivel. Egyik helyen ezeket írja Benigna nővér: „Heves harcokat kell vivnom. A mélységes békét még mélyebb lelki szenvedés váltotta fel, amelyet megmagyarázni sem tudok. Olyan szenvedés ez, mely halálfélelemmel tölti el lelkemet. Isten engedelméből szárazság gyötör és a gonosz ellenség heves támadásai is ostromolnak.”

Másutt ezt írja: „Ugye Jézusom, a kánaáni asszony azt mondta Neked, hogy a morzsák a kutyákat illetik? Én ezt mondom: már annyival is megelégszem, amennyi a hangyáknak jut. Igen, az állatoknak több joguk van hozzá, hiszen ők nem bántanak meg Téged... Elmélkedés idején iparkodom, hogy egy-egy jó gondolat felemeljen és biztosítom Jézust szeretetemről. Minden legyen úgy, ahogy Isten akarja. Végtelenül boldog vagyok, hogy teljesen s egyszer s mindenkorra övé lehetek, mint ahogy ezt végtelen irgalmától remélem!... Még mindig vak és süket vagyok, de azzal a gondolattal vigasztalódom, hogy Jézus kívánsága szerint mindahhoz, amit legszentebb akarata elrendel, teljes beleegyezésem énekét zenghetem s tökéletes odaadásom adhatja hozzá a kíséretet. Ma megint az a nagy szomorúság tölti el lelkemet, ami sok szenvedést okoz. Az Üdvözítőt nem érezni, szenvedés, de legyen minden Isten akarata szerint! Ő tudja mit és miért ad, — Ő tud mindent. Bízom Benned Jézusom, szeretni akarlak nagyon, nagyon, ó, igen nagyon!”

Valamivel tovább így folytatja: „Az én áldott Jézusom, a pusztába vezet engem. Úgy szenvedek az elhagyatottságban! De milyen világos most előtt-

tem, hogyha az „a” hangot hallom, az az Üdvözítőé és nem az enyém! Bármennyire vágyom is most utána, s akár hogy megerőltetem most magam, figyelmemet összpontosítva, hogy meghalljam, mintha teljes magányban lennék... Igaz, néhány szót még mond nekem, de ez csak morzsa az ünnepi asztalról.”

Később: „Jézus, most is beszélt lelkemhez, de nem érzem az ihlet édességét. Olyan vagyok, mint aki ízlelő képességét elvesztette. Pompás étkekben van része, melyek táplálják is, de egyáltalán nem élvezzi azokat. Szeretnék kikerülni ebből a fájdalmas állapotból! Ám nem tudok egyebet tenni, mint szenvedni, szenvedni, szenvedni enyhülés nélkül, mint akit lassú tűz emészt. A szenvedés jön és távozik, anélkül, hogy okát tudnám... Az Üdvözítő úgy magyarázza, hogy kard ez, mely lelkemet elszakítja önmagától. Ezt néha már éreztem ezelőtt is, és pedig meglehetősen erősen, s akkor is, azt hiszem nagyobb kegyelmek előhírnöke volt!”

Az Üdvözítő csakugyan arra készült, hogy ki nyilatkoztassa előtte, hogy mily kimondhatatlan gyengéden vezeti az embereket. Ezért a szenvedések olvasztó tégelyében mindjobban meg akarta tisztítani lelkét. Aggodalmait figyelembe sem véve, így folytatja beszámolóját: „Oly nagy bennem a vágy, hogy szeressem és hűséges legyek hozzá, hogy egészen elepeszt! Minél inkább úgy látszik, mintha az Üdvözítő el akarna rejtőzni, annál inkább vágyom szeretni Őt nagyon, igen nagyon! S bár az Üdvözítő hallgat, tudom, hogy Ő az, aki erre ösztönöz, — hiszen minden jó Tőle jön. A kegyelemnek még más hatását is érzem: mint a tűz pusztítja bennem a természet minden hibáját. Ösztönöz, hogy mindenütt megalázkodjam s hogy lelkem mindentől elszakadjon. Oly nagyra nőtt bennem a vágy, a megvettetés iránti szeretet, hogy úgy érzem, mintha többé soha nem tudnék a kegyelem ösztönzéseinek ellentállni.”

Irataiból kimutatható, — amit főnöknőjének is elárult — hogy az Üdvözítő már jóval 1902 előtt is kinyilatkoztatta magát neki, de ő csak ebben az évben fogott hozzá engedelmességből a feljegyzésekhez. 1900-ban letette már a szüzesség fogadalmát, előbb csak bizonyos időre, a következő évben aztán ezt átváltoztatta örök fogadalommá. Teljesen lehetetlen volna felsorolni azt a sok kegyelmet, melyben ez a kedves lélek részesült. Azokat írjuk le, melyeket az alázatos szerzetesnő különösen kegyelemteljes napoknak tartott.

1909 augusztus 5-én: „Az Üdvözítő azt a kívánságát nyilvánította, fogadjam meg, hogy mindent szeretetből teszek. 1909 december 9-én biztosított, hogy a szeretet útjára vezet.” — Benigna nővér, mint hűséges szolgáló, semmit meg nem tagadott a szeretettől. A szeretet mind magasabb fokban tisztította meg lelkét s mind jobban hevítette keblét. Az Üdvözítő megpihent ebben a hűséges lélekben. Szinte azt lehet mondani: segítséget és vigaszt keresett nála. 1915 június 13-ról, Jézus szent Szívének ünnepéről ezt a feljegyzést találjuk: „Gyöngéd, de panaszos hangon mondotta az Üdvözítő: „Kedves Benignám adj nekem lelkeket!” Hangja oly panaszos volt, hogy e kimondhatatlanul szeretettel teljes Szívet egyre jobban megértettem. Így szóltam: „Mit kell tehát tennem, hogy lelkeket hódítsak Neked?” Ezt felelte: „Áldozatot hozzál! Igen, kedves Benignám, légy állandóan áldozat! Ha nem vagy ebben az állapotban, úgy érezned kell, hogy nem vagy ott, ahová rendeltelek. Folytonosan kell tehát élesztetni szívedben az áldozatkészség tüztét... Semmittevással nem lehet lelkeket hódítani! Én a keresztfán haltam meg, hogy megmentsem a lelkeket! Nem kívánok tőled nagy dolgokat, nem, kedves Benignám. Most egyetlen szót, melyet ki nem ejtesz, vagy tekintet, melyet magadtól megtagadsz, neked tetsző gondolatot, amelyet ezért egyszerűen félbeszakítás, szóval mindent, amivel magad meg-

tagadhatod. Egyesítsd mindezt a csekélységet végte-
len érdemeimmal s így nagy lesz az értékük. Ha tud-
nád, milyen kedvem telik azokban a lelkekben, akik
hallgatagon hoznak áldozatot.”

Három nappal később magyarázta neki az Úr,
hogy mi a szeretet vértanúsága. „Kedves Benignám,
miben áll a szeretet vértanúsága? Abban, hogy úgy
átadjuk magunkat a szeretetnek, mint a fa a tűz-
nek, az arany az olvasztó tégelynek. A tűz emészt
a fát és hamuvá változtatja, a tűz megtisztítja az
aranyat és ragyogóvá teszi. Az a lélek, amely át-
adja magát a szeretetnek, ellentállni behatásainak
nem tud. A szeretet mindaddig folytatja benne
munkáját, míg a tökéletességnek arra a fokára nem
emelkedik, melyen Isten látni akarja azt. Mint
ahogy a tűz is addig emészt a fát, míg mi sem
marad belőle. Most — azt mondom kedves Beni-
gnám, — elégséges teljesen átadni magad a szeretet-
nek. A szeretet majd elvégzi, ami még hátra van.
Mérlegeld csak, milyen különbözőképen ég el a da-
rab fa. Ha még nyers, a tűznek előbb nyirkosságát
kell elpusztítania, s így több idő kell az égéshez. De
ha száraz a fa, azonnal lángra kap. Minél szárazabb,
annál rövidebb idő alatt végez vele a tűz. Így van
ez a léleknél is: azoknak, kik még telve vannak ön-
magukkal, sok időre van szükségük, míg a szeretettől
lángra gyúlnak, — de akik már meghaltak önmaguk-
nak, hamarosan ragyogó lánggal égnék. Az engem
nem tart vissza, hogy gyarlóságokat találok, csak jó
akaratot lássak. Ha ez meg van, alkalmas anyagra
találtam, amelyet feldolgozok. Szeretetem a gyarló-
ságok elpusztításából táplálkozik. Abban a lélekben
lelem leginkább kedvemet, amelyben több a gyarló-
ság, de bűnbánatos és alázatos szívvel jön, s egyebet
sem hoz, mint jó akaratot. Az ilyen lélek több al-
kalmat ad, hogy megváltói tiszteljenek eleget tegyek.
De ime, amit tudomásodra akarok adni, kedves Be-
nignám s amit kevés szóval, de nyomatékosan mon-
dok ez: A lélek soha ne féljen Istentől! Isten mindig

kész arra, hogy irgalmába fogadja s a legnagyobb gyönyörűséget Jézusod Szíve akkor érzi, ha örök Atyjához minél több bűnöst visszavezethet. Ezek alkotják dicsőségemet, kedves Benignám, az én ékességemet. Annaira szeretem a szegény bűnösöket! Halld Gyönyörűségem s ird le ezt: Aki nagy örömet akar nekem szerezni, higgyen szeretetemben; aki még nagyobbat akar szerezni, higgyen még jobban, aki pedig a legnagyobb örömet akarja szerezni: ne szabjon határt szeretetemben való hitének!"

„Benignám, tudod-e miben áll a lelki vértanúság legmagasabb foka? Abban, ha az ember hagyja, hogy a szeretet feleméssze! A szeretet elég találékony, hogy a lelket mindentől elszakítsa, anélkül, hogy megfosztaná bármitől is. Hagyd csak, hadd munkálkodjék benned, kedves Benignám. A szeretet majd megfoszt mindentől. Kívülről kezd mint a tűz is, mely előbb a kérget emészti meg, s csak azután hatol a fa bensejébe.”

„Benigna, minden azon fordul meg, hogy soha se mond: Elég volt! Nem! Adj oda mindent, amit a szeretet kíván! Minél többet adsz, annál inkább vágyol arra, hogy adj és mindig nagyobb gyönyörűséget találsz benne. Jutalmul pedig a szeretet megerősíti akaratodat, hogy kész légy minél többet adni. Kevés olyan lélek van, amely teljesen átadja magát a szeretetnek, — mert bizony ez sokba kerül! Vannak lelkek, amelyek bátran nekilendülnek, de aztán visszahúzódnak, mert félnek az áldozattól. Azokhoz hasonlóak ezek, kik nem szakítják le a rózsát, mert félnek töviseitől. Azért az igazi szeretet nem így jár el; ha az áldozat lehetőségét látja, úgy veti rá magát, mint a zsákmányra. Minél rejtettebb, minél bensőbb, minél inkább csak Isten által ismert az, — annál becsesebb előttük. Bátorság kedves Benigna! Mond nekem, hogy azt akarod, egyszer s mindenkorra átadod nekem ítéletedet, hogy azt mostantól kezdve, csupán a szeretet indítsa és vezesse, — így biztonságban érezheted magad. Tudd meg, hogy az a lélek,

amely komolyan hozzáfog a munkához, — szívemnél mindig barátságos fogadtatásra talál. Még az elvesztegetett időt is pótolhatja a jelenben fokozottabb, hűséges szeretettel. Mindenekelőtt pedig: elégtételt adhat, ha szentséges Szívem kincséből merít.”

1915. július 4-én írja: „Jézus életem áldozatát kívánta.” Ezután néhány oldalon keresztül áradoz a szeretettől s aztán így folytatja: „Megkaptam az engedélyt, nagyrabecsült előljáróimtól, s úgy cselekedtem, ahogy az Üdvözítő kívánta. Mire ezeket mondotta az Úr: „A szeretet eláraszt majd, a szeretet átalakít. A szeretet felemészt, de olyan gyönyörrel, hogy mind többet kívánsz majd szenvedni azért, hogy a szeretet vértanúságát viselhessed. Kedves Benignám, az a forró vágy, hogy minél több lelket menthessek meg, arra ösztönöz, hogy olyan lelkeket keressék, amelyekkel megosztom szeretetem munkáját... Te leszel az isteni igazságosság áldozata és az én szeretetem vígasza!... Téged majd felemészt a szeretet! Igen kis menyasszonyom, mindent átfogó szeretetem elfogadja áldozatodat!... Föläldozlak, de mindig csak a szeretet nyilaival! Bilincsekbe verlek, de a szeretet bilincseibe! Felemésztetek, de szeretetem tüzeiben!”

A rettenetes világháború kitörésekor és dühöngése alatt lelkivezetőjének sürgetésére sokszor, nagyon sokszor kérte ez a misztikus galamb isteni Jegyesét, hogy szüntesse meg ostromozását; s az Úr azal a kijelentéssel nyugtatta meg őt, hogy nem igazságossága az, amely így büntet, mert ez esetben mennyei Atyjának meg kellene semmisítenie a világot, hanem irgalmassága, amely ily módon ment meg ezer meg ezer lelket, akik különben elvesztek volna. Neki, mint mondotta, elég egy pillanat, hogy megnyerje a lelkeket. Sőt még azokkal szemben is irgalmasságot cselekedett, kik bűneikben megátalkodtak, mert kevesebb bűnnel jutottak az örökkévalóságba s azért kisebb büntetésben részesülnek, mint amit érdemeltek volna akkor, ha tovább élnek. S buzdította

öt, hogy áldozza föl magát még a kis dolgokban is a lelkekért; egyúttal biztosította, hogy a hűségnek legkisebb cselekedeteiért is nagy kegyelmeket fog neki adni.

Ily körülmények között kérte őt 1915 július 4-én az Úr, hogy ajánlja föl életét a béke kiesdeklésére a pápa szándékai szerint. S miután előljáróival ez ügyben tanácskozott, szíves örömmel egyezett bele Jézus kívánságába s hozta meg önmagának ezt az áldozatát.

1915. aug. 25-én mondja Benigna nővér további följegyzéseiben, — az Üdvözítő a szeretet tízparancsolatát adta, következő napon az alázatosságát, augusztus 31-én a tökéletességét. Szeptember 11-én adta a bizalom tízparancsolatát s irgalomból felfedte előttem nyomorúságom mélységét. 12-én kaptam az irgalmasság tízparancsolatát, 28-án a felebaráti szeretetről szóló oktatást. Október 1-én megtanított a legforróbb szeretet felindítására; 30-án szabályokat adott szárazság és a lelkivégzés idejére egyaránt; november 7-én s 12-én megtanított a keresztút végzésére, végül 24-én a jó feltételek összefoglalására. (Jegyzet) Mindezek s még egyéb értékes tanítások a *Vade mecum*” című könyvecskében vannak meg. Magyar nyelven megjelent Dr. Dombi Márk fordításában s Korda R. T. kiadásában.)

Más alkalommal az isteni Mester így beszélgetett Benigna nővérral: „Nézd, neved így van szívembe írva: Benigna Consolata, Jézus Szívének Benjaminja. Most írd le neved magyarázatát, ahogy a szeretet diktálta:

B — (Bonta) Bámulatos Isten végtelen jósága tehozzád!

E — (Elevati) Emelkedj Istenhez a szeretet állandó gyakorlása által!

N — (Niente) Ne tagadj meg semmit Jézusod szeretetétől!

I — (Intenzione) Iparkodj egyedül Istennek tetszeni

mindabban, amit művelsz, beszélsz, gondolsz, vagy kívánsz!

- G — (Generosita) Gondolj arra, hogy nagylelkűnek kell lenned Istennel szemben, nagylelkűnek a szeretetben, az áldozatban, a cselekvésben és hallgatásban. Gondolj arra, hogy bár egyszerű külsőben is jelennek meg, milyen nagyok azok a kegyelmek, melyekben téged Isten részesít.
- N — (Niente) Ne emlékezz soha másképp multadra, mint megalázkodással! Szeretetem hódított meg. Ne feledkezzél meg soha az alázatosságról, hogy gyönyörűségem teljes legyen benned.
- A — (Adore) Arám, kis királynőm, emlékezz arra, hogy minden mértéken fölül szeret az Isten, ki emberré lett s meghalt érted a keresztfán! Buzgalom a szeretetben! Szeress engem buzgón!
- C — (Confidenza) Korlátlan bízalom Jézusodban, ki annyira szeret! Szeretettel teli, határtalan bízalom!
- O — (Olocausto) Oltáráldozat légy isteni szeretetem oltárán!
- N — (Non timore) Ne félj soha, mindig csak szeress!
- S — (Spirito) Szüntelen lobogjon benned az áldozat, az imádság, az önmegtagadás szelleme!
- O — (Offriti) Oda kell adnod Jézusodnak nemcsak minden napodat, de az egész napot, annak minden pillanatát!
- L — (Loda) Lángoló lélekkel magasztald Istent, megszámlálhatatlan jótéteményéért, melyben részesít. (Laus eius in ore meo!)
- A — (Ardore) Arra törekedjél kedves Benigna, hogy egész életed szakadatlan imádság legyen!
- T — (Taci) Tudj hallgatni, hogy megszólalhasson Isten! Tudj hallgatni s magadat nem igazolni; hallgatni s magadat nem dicsérni, ha valamit parancsolnak; hallgatni a szeretet hatásairól, melyek néha nagyon fájdalmasak, éppen azért, mert szeretettől származnak! Tudd utánozni

Jézus hallgatását. Lelki életed ereje a hallgatásban gyökeredzik, mert én a hűséges léleknek mindig segítségére vagyok.

A — (Abbandono) Add át magad kedves Benigna egészen Jézusod Szívének, ki úgy szeret! Emlékezzél meg, hogy ő a szeretet s te egészen a szereteté vagy!

December 3-án ezt mondotta neki az Üdvözítő: „Milyen édes nekem a te neved: Benigna, olyan nekem, mint a csurgatott méz! Aki Benignát keresi, keresse legszentebb Szívemben.” „Más alkalommal szinte tűnődve mondotta: „Nem is tudom, hogyan nevezzelek. Elneveztelek már lilomomnak, galambomnak, királynőmnek; — ma szemem fényének, szívem szívének hívlak.”

Egy alkalommal az Üdvözítő a kegyelemnyilvánításokról beszélt, amelyekre méltatta, s említette, hogy ezek majd egykor nyilvánosság elé kerülnek. Megkérdezte: „Mi legyen a könyv címe, kedves Benignám? Gojos Johanna Benigna nővér könyvének címe: „Az isteni szeretet csodás varázsa.” Hát majd a te könyvednek ezt a címet adjuk: „Jézus szeretetének figyelme és gyöngédsége egy kis lélek iránt.”

Ugyanennek az évnek augusztus 13-án ezeket mondta: „Nigna, (sokszor szólította őt az Üdvözítő becéző néven), a teremtmények iránti szeretetemnek kis titkára, a te feladatod az, hogy írsz, közkinccsé tenni, — ez a többiek feladata, — te élvezd hallgatag szívvel Istennek ajándékait, — a többiek ismertsék majd meg azokat Isten dicsőségére. Noked Jézus Szívén szabad pihened, mialatt Ő hozzád beszél; — a többiek tőled vesznek majd, amit hallottál, s amit velük közölnöd kell. A te szereped Máriáé, a többieknek jut Mártáé.

Már valamivel később tudomására adta, hogyan kell a lelket tanítani írataival.

Írjad kedves Benignám, irgalmam apostola, írsz: „Legfőbb vágyam, hogy az emberek megtudják, hogy csupa szeretet vagyok és hogy szívemnek azzal

okoznak legnagyobb fájdalmat, ha szeretetében kételkednek... Szívem nem csupán irgalmat ad, hanem örül, ha minél több jóvátennivalót bízna rá, csak gonoszság ne legyen a dologban! Nem is sejted, mit művelek a gyarlóságokkal teli lélekkel is, ha átadja magát nekem! A szeretetnek semmire sincs szüksége, — csak ellentállásra ne találjon. Sokszor semmi egyebet se kívánok a lélektől ahhoz, hogy szentté tegyem, csupán ezt: hagyjon engem cselekedni. A lélek tökéletlenségei nem taszítanak vissza, csak ne tetszelegjen ebben magának. Inkább felkeltik szívem részvétét... Hiszen annyira szeretem az embereket! Minden tökéletlenség létrafokul szolgáljon, melyen a lélek — az alázat és bizalom segítségével, — hozzám emelkedjék. Én lehajlok a magát megalázó lélekhez. Járok utána. Keresem semmiségében, mert egyesülni akarok vele.”

Ezek nagyon vigasztaló kinyilatkoztatások; alkalmasak arra, hogy a szívben, bizalmat keltsenek, azért teljes egészükben nyilvánosságra hozzuk:

„A szentség titkát ez a két szó foglalja magában! Bizalmatlanság és bizalom! Légy mindig bizalmatlan önmagaddal, de ne állapodjál itt meg, hanem telj el azonnal bizalommal Isten iránt! Mert, ha jó vagyok mindenkihez, — azokat valósággal elárasztom jóssággal, akik bízna bennem!... Tudod-e, kik ízlelik meg leginkább jószágomat? Azok, akikben legnagyobb a bizalom! A bízó lelkek kegyelmem tolvajai... Ird föl azt is, hogy kimondhatatlan az örömöm, ha bízó lélekre találok.”

Mint ahogy a tűz, az éghető anyagokból, úgy irgalmasságom a gyarlóságok megsemmisítéséből táplálkozik. Minél többet talál, annál inkább nő, mint ahogy a tűz is annál nagyobb, minél inkább táplálják. Kedves Benignám, bárcsak felismernék az emberek, mily nagy irántuk való szeretetem. Bár csak megtudnák, mennyire megörvendeztetí Szívemet, ha hisznek szeretetében! Nagyon kevésbé hisznek ben-

ne! Úgy van! Nagyon kevésbé hisznek benne; nagyon kevésbé!

Ha az emberek tudnák, mily igazságtalanok Istennel, mikor kételkednek jóságában! Bármily nagyok, szörnyűek és megszámlálhatatlanok, teremtményeim bűnei, nemcsak kész vagyok azokat mindenkor megbocsátani, de kész vagyok el is felejtetni, ha a bűnösök visszatérnek hozzám! Légy Isten irgalmaságának apostola! Téged választottalak, hogy az isteni irgalom közvetítője légy!

Legnagyobb műveimet a legnyomorúságosabb eszközökkel viszem véghez, — hacsak engednek cselekedni. Ha a lélek megbánja és megútálja a rosszat, amelyet szerencsétlenül elkövetett, ha egész szívéből megsiratja, — fölteszed-e rólam, azt a keményszívűséget, hogy ne felednék? Ha ezt el tudod hinni rólam, akkor nem ismered Szívemet. Szeretettel-teli Szívem annyira vágyik a szegény bűnösök iránt, hogy nem tud várni, hanem már akkor eléjük siet, amikor megfogamzik lelkükben a szándék, hogy visszatérnek Istenhez. A legnagyobb kár, amit az ördög a lelkeknek okozhat, hogy a bűn elkövetése után bizalmatlanságot kelt bennük. Mindaddig, míg a lélek bízik: nyitva előtte az út. De, ha sikerül az ördögnek bizalmatlansággal bezárni a szívet, — akkor arra vágyom, hogy azt a lelket újból megnyerjem.

Írjad kedves Benignám, írjad, hogy mindenki megtudja: bizonyos, hogy száz bűnös jobban megbánt, mint egyetlen egy. De, ha azt az egyet, bizalmatlanság töltené el, egvmaga jobban megsebezné Szívemet, mint az a száz, mert a bizalmatlanság üti Szívemen a legmélyebb sebet. Hiszen annyira szeretem az embereket!

Az emberek túlságosan kevésre becsülik Isten jóságát, a teremtményei iránti irgalmát és szeretetét. Földi mértékkel mérik Istent. Pedig Isten mérhetetlen, végtelen, — így jósága is végtelen. Istent ki lehetne használni és akit még sem használnak ki.

S miért nem? Mert a világ nem ismeri Öt. Véghetetlen kincs vagyok, kit örök Atyám rendelkezésére bocsátott mindenkinek! Nem kellett volna teremtményeimnek visszautasítaniok. Csak az örökkévalóságban ismerik fel, a maga teljességében, milyen kárt okoztak önmaguknak! Szeretem az embereket! Mily gyöngéden szeretem! A leggyöngédebben szeretem mint testvéreimet, habár mérhetetlen a távolság közöttünk! — de én erre nem tekintek!”

Az Üdvözítő bizalmasan közölte választottjával azt is, hogyan bántják szentséges Szívét! Ilyenkor mélységes volt Benigna nővér fájdalma, s az elmélkedés után, rendszerint engedélyt kért, hogy szívét kiönthesse főnöknője előtt s ott sírt keservesen.

1916. március 7-én, húshagyó kedden látomása volt. Úgy látta, mintha Jézus szentséges Szívét emberi szív alakjában kutyák tépnék széjjel, miközben irtózatosan ugatnak, — s megismerte, hogy ilyenek Jézus Szívének szenvedései a dáridózás és kicsapongás napjaiban. Anélkül, hogy az előírt üdülésről elmaradt volna, Benigna nővér ezekben a napokban nem egy pillanatot talált a buzgó imára, s az engesztelés szellemében iparkodott lelki önmegtagadásokat is végezni. De, hogy mibe került neki aznap részt venni nővérei apró örömeiben és ártatlan tréfáiban, arról egyedül az Üdvözítő tudott, s kevésbé a tisztelendő anya is, aki aznap reggel tudomást szerzett a szentséges Szív végtelen szomorúságáról. Éppen azért ő is szívesen töltötte volna az egész napot imádságban, de ezt a hivatalával járó rendkívüli elfoglaltság nem engedte. Aznap este végtelen jószággal mondotta Benjaminjának az Üdvözítő, hogy milyen jól estek neki engesztelő cselekedetei, s az ártatlan üdülést is a szabály betartása miatt — ilyen értelemben fogadta.

Benigna nővér azt közölte bizalmasan főnöknőjével, hogy egyszer még gyermekkorában, szomorúsággal így szólt hozzá az Üdvözítő: „Ha az embereknek választani kellene szentséges Szívem és a darab kenyér között, az utóbbit választanák, annyira

megvetik szeretetemet, ez a kijelentés úgy megindította Benignát, hogy utána nem látta s nem hallotta a forgalmas utcán szembejövő, vidám és ünnepiesen öltözött embereket.

De halljuk tovább az Üdvözítő panaszait: „Nem is hiszed, milyen öröm, hogy Megváltó vagyok; ebben találok igazi gyönyörűségemet. Minél mélyebbre süllyedt a lélek, annál alkalmasabb anyag, hogy belőle mesterművet alkossak. Az egyszer megbocsátott bűnök a lélek kegyelemforrásaivá változnak, mert az állandó megalázkodás, forrás; minden a lélek formálásának szolgálatában áll. Isteni kezemben még a lélek tökéletlenségei is drágakövek lesznek, mert általuk a lelket alázatosságra vihetem. Milyen boldogok volnának a házépítők, ha a töredéket, törmeléket jó építőanyaggá tudnák változtatni. Ime, isteni segítségemmel ezt teheti a hűséges lélek. Hibái — bármily nagyok és szégyenletesek is — tökéletességének alapköveivé válhatnak. Kedves Benignám, hozzád beszélek ugyan, de amit mondok minden léleknek szól. Neked mondom el mindezt, de minden léleknek van szánva. Téged használlak fel a közvetítésre, hogy szavam eljusson a lelkekhez. — Kimeríthetetlen forrásból fakadnak az én ígéim. Mondhatom, hogy annál inkább bővül, minél többet merítenek belőle. Ha majd ez az üdítő és csodálatos életadó víz szabadon folyhat a kegyelem és üdvösség csodálatos műveit hozza létre.”

Benigna nővér egyik nap ezt írta: „Ma egészen elmerültem nyomorúságom szemléletében és annyi de annyi gyarlóságot találtam magamban! Ekkor így szólt hozzám az Üdvözítő nagy kedvességgel: „Jőjj irgalmamhoz!”

Egyik kedves bizalmasságnak példáját jegyezte fel Benigna nővér, melyhez hasonlót annyiszor találunk írataiban: „Egyszer az Üdvözítőnek fémszoborcskáját reáállítottam a papírlapra, melyen írtam. Véletlen mozdulatom folytán a földre esett. Hamar fölemeltem s megcsókoltam és így szóltam: Látod,

ha nem estél volna le, most nem kaptál volna csókot. Jézus csodálatos szelídséggel így felelt: „Úgy van Benigna. Ha meggondolatlanul hibát követsz el, nem bántasz meg azzal. De ilyenkor tudatosan indítsd fel magadban az alázatosságot és a szeretetet, és ez lesz a csók, amelyet nem kaptam volna, ha nem követnél volna el tökéletlenséget.”

Az embert a megsemmisülés érzése fogja el, mikor arról a bizalmasságról olvas, mely az Isten s nyomorult teremtménye között fennállott. — A toll megáll — a lélek álmélkodik. Alig van a zárdában helyiség, amelyben nem beszélt volna hozzá az Üdvözítő. Cellája valóságos szentély volt. Benigna nővér különösen ennek szűk négy fala között engedte át magát zavartalanul az isteni hatásnak. Itt írta, amit Jézus tollba mondott. Jézus maga jelentette ki, hogy ebbe a cellába olyan nagy tisztelettel lépjen, mint a szentélybe, hiszen Isten itt méltóztatott oly számtalanszor szólani kis teremtményéhez.

Méltán élvezi mindenki megindulással az Üdvözítő sok-sok megnyilatkozását, de nemkevésbé megható az is, amikor olvastuk ennek az alázatos léleknek beszámolását önmagáról. Itt nyilatkozik meg teljes nagyságában izzó szeretete Szerelmese iránt. Elbűvölő gyermekdedséggel tárul ki lelke s önkéntelenül magával ragad bennünket a tökéletesség legmagasabb csúcsa felé.

1915. év első hónapjaiban írja: „Ma így szólt hozzám az Üdvözítő: „Kedves Benignám, akarod-e, hogy elmondjam neked, milyennek találom lelked állapotát?”

„Nem tudom Jézusom, tégy amit akarsz.”

„Tehát írnád: lelkem csupa béke, bizalom és szeretet: nyugalmam az Isten, vágyaim célja az Isten.” — „Az imádságnak az a módja — folytatta Benigna, amelyre Jézus tanított, végtelenül kedves; az ember lát anélkül, hogy elfáradna; felüdül anélkül, hogy megerőltetné magát; megnyugszik, erősödik; röviden: olyan mintha látná Istent.”

A bizalmas társalgást Istennel, a bensőséges egyesülés követi: „Úgy tetszik nekem, hogy kezdetben, amikor az Úr beszélt hozzám, olyan voltam, mint a gyermek, kit anyja karján hordoz s szeretettel beszél vele. Most azonban hallgatva ölel Szívére s a szeretetnek ebben az ölelésében olyan sokat mond. Látok a lelkemmel, de lelkem mindennek előtt s mindjobban Istennel táplálkozik. . . Érzem, mennyire von magához Isten, minél tovább szemlélem őt, annál inkább kényszerít az érzés, hogy Őt mind jobban szeressem. Ki vagy te Istenem és ki vagyok én? Elbűvöl a gondolat, hogy Te, aki végtelen Isten vagy, megengeded, hogy szeresselek!”

Másutt ezt írja: „Ha szabad így mondanom, Jézus egyre érzékelhetőbben kedves hozzám és eltölti lelkemet. Állandóan éhezem az elmélkedést, a hallgatást, a lelki összeszedettséget. Szomjazom a lelki-olvasmányt, de mindenekelőtt Jézust. Vannak pillanatok, amikor a legnagyobb vágyat érzem Isten után s arra, hogy Őt mindazok helyett szeretthessem, akik nem szeretik, hogy engesztelést nyújtsak ott, ahol semmit sem tesznek Istenért! . . . Érzem Istent; nem látom, de érzem s szeretnék meghalni, hogy egyesülhessek vele, aki vonz magához . . . Most olyan gyakoriak az isteni közlések, hogy ilyen mértékben talán még nem részesültem bennök.

1915. végén, néhány nappal karácsony előtt a közelgő ünnepről beszélgetett nővéreivel. Ekkor fülébe súgta az Üdvözítő: „Számodra ez az utolsó karácsony! Magamhoz veszek az égbe!” S valóban utolsó karácsonya volt.

1916. januárjában, élete utolsó évében ezeket írja: „Ezekben a napokban sokkal erősebben érzem a menny utáni vágyakozást. Azt érzem, amit az, akinek mindenáron el kell mennie. . . Igen, tisztelendő anyám, elmenni a mennybe! Talán az Úr Jézus is ezt akarja, mert most nem engedi kedves hangját hallanom. Csak azt tudom, hogy nagyon vágyom Őt szeretni. Éjjel is, ha felébredek, hozzá, a

szeretet Istenéhez sietnek gondolataim. Elmerülnek benne, s ez ébren tart. Drága pillanatok azok, mikor a lélek Istennel egyesül, Istent érzi, Istenből táplálkozik. . . . Epeszt a vágy az imádság után, s mint-hogy nappal, munka közben nem adhatom át magamat az imádságnak, azzal a lángoló buzgósággal, melyet Jézus gyújt bennem, szükségem van arra, hogy az éjszakát is felhasználjam”; majd így folytatja bensejéről szóló beszámolását: „Ha megkérdeznének: Benigna mi az óhajod? ezt mondanám: Szeretnék a mennybe menni Istenhez, és ott nem tenni semmi egyebet, mint imádkozni s mindenekelőtt szemlélni Őt, elmerülni benne. Innen származik az a kívánság, hogy a teremtmények előtt hallgassak, mert mennyei magasságokban tartózkodom. Vágyam feláldozni magamat.”

Február havában megint szárazságot tapasztal: „Az Üdvözítő hallgatása egyre tart s tehetetlenségem egyre növekszik. A lelkem szívesen alkalmazna erőszakot is, hogy buzgóságra sarkalja önmagát, s mégsem talál magában egyebet, mint nyomorúságot és hűtlenséget. Jézusom, irgalom! A lelki szárazság állapotában vagyok. Ami ezelőtt örömöm volt, most megerőltetésembe kerül. Nincsenek többé azok az elragadtatásaim, melyek eddig éjjel is ébren tartottak... Jézusom, mindig: Fiat! (legyen!) Mindent szeretetből!”

Hirtelen rövid időre megszólalt szerelmese — és ez kimondhatatlan gyönyörűséggel töltötte el. De nemsokára ismét az elhagyatottság fájdalmas sötétsége borult rá: „A lelki szárazság útját járom. Olyan vagyok, mint a növény télen, melynek csak törzse és ágai vannak s mely halottnak látszik. . . . Jézusom, amit Te adtál, Te vetted el, legyen áldott szent neved! Hasznot merítek ebből az időszakból is, hogy bebizonyítom szeretetemet irántad, — . . . Az utóbbi napok lelki állapota változatlanul tart, de bizonyos tekintetben örülök, ennek az elhagyatottságnak s tulajdonképpen nem is szeretném, ha megszűnnék. Si-

rok, igaz! Néha úgy érzem, hogy Jézus eltaszított, de benső erő ösztönöz, hogy ezt mondjam neki: „Többet is el akarok viselni, ha dicsőségére válik.”

Valamivel később ezt írja: „Lelkem ismét abban az állapotban van, melyben érzem Isten jelenlétét olyképen, hogy mindig rá gondolok s röpimákat végzek, de az Üdvözítő hallgat. Kegyelmének segítségével kedvelem ezt az állapotot, mert azt hiszem, nagyobb dicsőségére válik. S a tiszta szeretet arra bír, hogy előbbrevalónak tartsam az Ő dicsőségét, az én élvezetemnél. Az élet oly rövid, hogyha él bennünk a hit szelleme, örülnünk kell, hogy Istennek a lehető legnagyobb dicsőséget adhatjuk. Jézusom, erősíts meg, tégy nagylelkűvé és állhatatossá az irántad való szeretetben. Te jelenléted jeléül végtelen békét öntesz lelkembe, amelyet minden jónak ellensége igyekszik megsemmisíteni. Ám, ha Te óvsz Jézusom, akkor Benignád biztonságban van.”

A lelkiszárazságnak a hosszú, kínteljes napjait megadással és megingathatatlan bizalommal viselte. Figyelemre sem méltatta az ördög heves támadásait, aki a legnagyobb gyűlölettel hadakozott ellene. Fلدühödve azon, hogy ez az áldozati lélek annyi lelket szabadít ki a karmai közül, kitartóan, szörnyű módon kínozt. Végre visszatért hozzá az Üdvözítő.

„Kedves Benignám, most betelt a mérték; rá tettem az utolsó szemecskét is.”

„Jézusom, mi hozott vissza, hogy ismét megszólalsz?”

„Legfőképpen nagy alázatosságod Benigna, azután megingathatatlan hűséged a lelkiszárazság idején. Neked nem szerzett gyönyörűséget ez az idő, de nekem igen, Benigna!”

„Hogyan tudtál oly sokáig nekem ellentállni, Jézusom?”

„Hallgatásom javadra vált, nagyobb kegyelmek nagyobb előkészületet kívánnak. . . Hogy a tökéletes szeretet gyakorlására késztesselek, el kellett vennem tőled a vigasztalásokat. Egyetlen „Üdvözlégy

Mária" elmondása a lelakiszárazság állapotában, érezhető áhitat nélkül, de határozott akarással, többet ér, mint egész rózsafűzér a vigasztalások idején... Ird föl ezt a lelkek vigaszául."

Benigna nővér néhány nap múlva ezt is följegyezte: „Azt mondta az Üdvözítő, hogy kegyelme mellett a kereszt a legnagyobb jótétemény, melyben a lelket részesítheti."

Nagyon gyakran fellelhető Benigna nővér feljegyzéseiben Isten panasza, szava, szerető Szívének állandó vágyakozása, mellyel szinte koldulja teremtményei szeretetét. „Kedves Benignám, légy szeretetem apostola. Kiáltsd hangosan, hogy az egész világ hallja: „Éhezem és szomjazom, epedek a vágytól, hogy bebocsássonak szívükbe teremtményeim. Miatuk tartózkodom szeretetem Szentségében s mily kevesen tudják ezt megbecsülni! Végezz legalább te annyi lelkiáldozást, amennyit csak tudsz kárpótlásul azok helyett, akik a szentségi áldozást elmulasztják. Történjék ez még többször, mint negyedóránként, hiszen változtathatod a formát. Lehet egészen rövid is, csak megtedd! Ha a mennyasszony tudja, hogy vőlegénye éhezik, elmegy és koldul számára... Kedves Benignám, szerezz lelkeket, akik áldoznak! Neked mondom mindezt, de tisztelendő anyádnak is szól. Te vagy szeretetem apostola, de az ő feladata nyilvánosságra hozni közléseimet, ha majd tested a sírban pihen, lelked pedig örökre a mennyben időzik Szívemen, mint olyan kis atom, mely folyton lánghol, de soha el nem ég..."

Kedves Benignám, legjobban fáj az irántam való közönyt és gyűlölséget látni!... Az emberek menekülnek tőlem, mintha gyilkos, gonosztevő vagy tolvaj volnék, aki mindenüket el akarja rabolni. Én meg éppen adni akarok nekik, de nem tehetem, mert ők nem akarják!... Kedves Benigna, szomjazom teremtményeim szeretetét!... A szeráfok szeretnek, a szentek is nagyon szeretnek s az ő szeretetük tiszta és tökéletes; a mennyben sok szeretetre ta-

lállok, de én a földön keresek szeretetet, mert a földön a szeretet önkéntes!" Aztán, hogy megvigasztalja, bizalmasan, aki oda volt afölötti fájdmában, hogy a szeretetet nem szeretik, hozzá tette: „kedves Benignám, van még néhány jó lélek a világon; ezek a gyönyörűségek! Szívük oázis a pusztaságban számomra, ahol megpihenhetek!"

Ez a kis kiválasztott lélek arra volt hivatva, hogy bizalmasan érintkezzék a szentséges Szívvel, s halotta félreismert és visszavonhatatlan szeretetének állandó panaszait és ismerte irgalmas szeretetének folytonos megnyilatkozásait is. Vágyott már örök hálaival és szeretettel egyesülni vele!

Az isteni Völegény nem akarta tovább halasztani a neki annyira kedves áldozat elfogadását. Lelkigyakorlat végzésére szólította fel Benigna Consolata nővért, amelyen Ő maga akart vezetője lenni, hogy a legtokéletebben megtisztítsa lelkét s aztán meghívhassa az örök menyegzőre.

„Anyádtól engedélyt kérj — mondá —, hogy június 20-ának estéjétől július 2-ig bezárólag lelki-gyakorlatot tarthass." Mikor Benigna nővér megjegyezte, hogy ez 12 nap, holott rendjében csupán 10 napot szokás tartani, azt mondta az Üdvözítő: „Tizenkét nap nem sok arra, hogy valaki a jóhalálra előkészüljön."

Mikor a főnöknő július 19-én reggel az engedel-mességre hivatkozva kihirdette a közösség előtt, hogy Benigna Consolata nővér lelki-gyakorlatot kezd, nővérei körülvették, szokás szerint sok kegyelmet kívántak neki és imáiba ajánlották magukat, kérve, hogy minél előbb térjen vissza körükbe. Vissza is tért még, de már csak nagyon rövid időre! . . . Mint mindig, most is meleg szívélyességgel viszonzotta nővérei szeretetét s barátságos mosollyal biztosította őket, hogy mindnyájukat Jézus Szívébe zárja. Különös új boldogság kifejezése ült arcán . . . a Szeretet vonzotta magához . . .

Áldásteli napok virradtak most reá. Olyan távol

volt mindentől, ami lelkét szétszórná, mint a galamb a sziklahasadékban. Egyedül Istennek szentelte magát s tőle tanulta, hogyan szeresse egyre jobban őt. Szívét magasabb szárnyalásra kellett felkészítenie azzal, hogy elmerült nyomorúságának mélységeibe. Nem azért, hogy elszomorítsa és bátorságát vegye, hanem hogy a béke és biztonság érzetét növelje benne. Teljes önátadással, meg kellett bizonyosodnia arról, hogy Isten kedvét leli benne, erős meggyőződéssel kellett hinnie, hogy Isten nemcsak teljesen megbocsátott neki, hanem különös szeretetére is méltatja.

Az első napokban az Üdvözítő végtelen gyöngédséggel, szelídséggel vezette választottját a tisztulás útján. Kicsínységéhez mérte egyszerű tanításait s ezzel akarta kigyógyítani meglevő hibáiból: hogy egyre visszatekint, hogy kínzó lelki szenvedései közepette részvételt gondolt önmagára, s hogy a legapróbb részletekig kutatja a csekélységeket, melyekről rendkívül érzékeny lelkiismerete vádolja s emiatt nem egyszer nyugtalan.

Értékes följegyzéseiből idézünk néhányat: „A teremtésről szóló reggeli elmélkedés szolgáló leány példáját állította elélem, aki takarítani akar, ahelyett, hogy gazdája kívánsága szerint a gyermekeket látná el. Ebből megtanultam, hogy mint Isten szolgálójának, előbbrevalónak kell tartanom jó Uram akaratát a magaménál. Előbb a lelkekre s az Üdvözítő érdekeire kell gondolnom, csak aztán önmagamra. Nem szabad elhanyagolnom a lelkek mentését és Jézus érdekének szolgálatát azért hogy újra, meg újra önmagammat vizsgálgassam s így megnyugvást keressek. Erre az Üdvözítő ezt mondta: „Kedves Benignám, a lelkiélet, az áldozat, a rejtettség útján lehet apostolkodni, a Vizitáció így apostolkodik. Hadsereget akarok toborozni, felszólítani a lelkeket, hogy vívják meg a szeretet csatáját. A legnagyobb-lelkűek azok, akik az első harcpontra állanak. Kedves Benignám, most megmagyarázom neked, mi a

„megsemmisülés”. A megsemmisülés: a halál. Ha valaki gondolatát, melyben kedvét leli, elfojtja, ez annak a gondolatnak halála. Ha vágyát nyomja el, ez annak a váagnak halála. Ha lemond valami határozott szándék keresztülviteléről, ez a szándék halála. De halálból fakad az élet, mert amely pillanatban meghal az ember a természetnek, újjá születik Istennek.”

„A mai napon 3-ik elmélkedés is még a teremtésről szól. Láttam, hogy Istent annyi lény sokkal jobban szerette volna, mint én. Mily előnyben részesített, hogy létrehívott! Ez a gondolat mélyen megindított! Isten úgy tett, mint az olyan uraság, ki nagyon ügyes, vasalni, főzni tudó személy helyett nyomorúságos valakit fogad fel szolgálatára. Itt egészen magamra ismertem, aki az ételeket odaégeti, az edényt eltöri. Irgalomból mégis megtartja szolgálatában a jószágos Úr. Milyen hüen ábrázolt engem ez a kép! A rossz gazdálkodás annyi kegyelemmel nem mindennek elégetése, elpusztítása-e? Az Üdvözítőől mily számtalan tanítást kaptam a lelki életre, amelyet hanyagságból nem használtam jól fel. . . ”

Június 21-én így szólt hozzá az Üdvözítő: „Írnyítsd tekintetedet Istenre! Minél szorosabb követésemre hivatott a lélek, annál önmegtagadóbbnak kell lennie. Az elszakadás önmagadtól legszükségesebb feltétele, hogy Istenbe kapcsolódhass. A kiselejtezett tárgyat félredobják s nem használják többé. Így kell mindarról leszoknod, ami helytelen. Az elviselt ruhát is félreteszik és nem viselik már. Abba az új ruhába kell öltöznöd, melyet a szeretet készített számodra. Felkínálom neked mindazt, ami a lelkigyakorlat végzéséhez szükséges, át kell vened kezemből. Első sorban az alázatosság, még pedig a nagy alázatosság erényét adom neked. Ha a lélek arra hivatott, hogy bizalmasan érintkezze Istennel, oly alázatosságba kell öltöznie, mint amilyen dicsőség övezi Istent.”

„Jézusom, mit tegyek hát, hogy tetszésedet meg-

nyerjem?" „Megmagyarázom neked, kedves Benigna, hiszen te vagy a szeretetem Benjaminja! Oly alázatosságba kell öltöznöd, hogy az alázatosság szelleme valósággal áthasson. Az alázat majd rábír, hogy meg ne ítélj soha másokat. Az alázat ösztönöz majd, hogy mindenkinek szolgálójává légy. Arra készíttet majd, hogy állandóan vádold magad. Ha a szeretet elvezette a lelket az alázatosságnak ebbe a mélységébe, akkor már biztosan és gyorsan halad, semmi sem akadályozza már." Ugyanaznap az Üdvözítő még ezt is mondta: „Szívemet elragadta a békesség, amellyel cselekedtél; úgy tettél, mint a szeretet leányához illik. A kis tövis is okozhat nagy sebet Benignám, de ha óvatosan húzod ki, alig vehető észre a helye. Ha bánt valaki, úgy gyorsan fohászkodjál hozzám: Jézusom, ha magamra vontam nemtetszésedet, légy kegyes és hozd helyre hibámat! Máskorra pedig adj világosságot, hiszen egyedül a te akaratodat akarom teljesíteni. Kedves Benignám, minden munkámmal oda törekszem, hogy megerősítsem lelkedben a békességet. Nem is képzeled, milyen fontos a békesség; ha ez megvan, Isten szabadon munkálkodhatik a lélekben. Ha pedig akadálytalanul munkálkodhatik, mindig többet ad. Ezzel nem azt mondom, hogyha nincs béke a lelkedben, akkor nem időzöm ott; akkor is ott vagyok, csak elrejtőzve s hangomat csak elfojtva hallhatod."

„Jézusom, nem szabadíthatnál meg a lelki kínoktól? Hiszen Te mindent megtehetsz!"

„Megtehetném, ha akarnám, de ugyanannyi kincs-től fosztanálak meg, mert a szenvedés legyőzése újabb érdemet jelent. Ha megengedem a kísértést, ez nem kegyetlenség, mert ezzel nagy érdemeket szerezhetsz a lélek. Mindezt szeretetből teszem, hogy gazdagítsam a lelket. Kedves Benignám, a lilium nem árasztja a szekfü illatát. Én, aki a békesség forrása vagyok, a békesség illatát lehelem. Mint ahogy a szoba megtelik a belézárt lilium illatával, úgy kell neked is, aki naponta szívedbe zársz engem, mindig

és mindenütt minden tettedből és gondolatodból, a békesség illatát lehelned. Kedves Benignám, ha megépítik a ház emeletét, de más valaki elpusztíttatja a földszintet, összeomlik az emelet is. Ne nyugtalanodj tehát, nehogy lerombold a benned végzett munkámat. Szárnyat adok neked a repülésre, szemet, mely Istenre tapadjon a madarakéhoz hasonlóan a magasságban, mert a te helyed a magasságokban van. Irjad Benignám: A szentség megszámlálhatatlan apró cselekedetből áll, mint ahogy a festmény megszámlálhatatlan kis ecsetvonásból készül, amelyek közül egyik a másikat el is takarja. De mégis szükségesek, mert az alapot adják meg. Isten a maga részéről megszámlálhatatlan kegyelmet ad, melyre a léleknek megfelelő cselekedettel kell felelnie, hogy közreműködjék a kegyelemmel. . . Kedves Benignám, azt se hidd, hogy a jó lelkigyakorlat végzéséhez okvetlenül szükséges megtartanod a pokolról szóló elmélkedést. Ha mégis végeztetik veled, az a szeretetben történjék s gyümölcse nagyobb buzgólkodásod legyen, hogy a lelkeket megmentsed a pokoltól. Olyan elmélkedéseket válasszon a lélek, melyek alkalmasak számára, s amelyekből hasznot merít. Így cselekszem én is veled. Ha mindenáron el akarod végezni a pokolról szóló elmélkedést, és emellett elmulasztod a javulásodra szükséges elmélkedéseket, úgy a lelkigyakorlat végén ugyanaz lesz, mint előtte voltál. Pedig másnak kellene lenned. Már mondtam, hogy ez a lelkigyakorlat nem csupán neked szól, hanem minden léleknek. Neked adom, mint vetőmagot. Kívánom, hogy írj, pedig bizonyos, hogy jobban élveznél, ha nem kellene írnod. . . Aki könyvet ír, nem tartja meg magának a kéziratot, hanem kinyomatja s így sok kézbe eljuttatja. Így válnak a te feljegyzéseid is sok lélek javára, ami a mennyben növeli dicsőségedet."

„Örömet akarsz nekem szerezni? Akkor pilanatra vedd a tollat és irjad: „A teremtmény Istenbe olvadása a legnagyobb tökéletesség. Ha a lélek

eljutott odáig, hogy öröme telik abban, ha önmagát Isten iránt való szeretetből megveti, akkor elérte a tökéletesség csúcsát. Benigna, olyan lelket talállok, amely kész kezembe adni magát s engedi, hogy azt tegyek vele, amit akarok — az Benjaminom lesz.

A következő napon ezeket írja: „Ma így szólt hozzám Jézus: „Benigna, most hozzá fogunk az elmélkedéshez. Lelked állapota ne nyugtalanítson. Úgy érzed, hogy lelked nem lát s így egyik mélységből a másikba zuhansz, pedig nem így van. Szükséges-e látni annak, akit visznek? Sajnálatos ugyan, hogy nem lát, de nincs szüksége rá. Ezek az Isten pillanatai, amelyekben a léleknek Istent csak hinnie, imádnia és szeretnie kell. Annak, aki szép vidékekre akar eljutni, néha fárasztó és veszélyes utakat kell megtennie — ezt nem kerülheti ki. Így van ez a lelki életben is. Higgy a szeretetben s ezzel térjünk most a tárgyra. Ma meg akarlak győzni, mennyire köteles a szerzetesnő szentté válni. Nemcsak önmaga érdekében, hanem azért is, mert Isten dicsőségét kell növelnie. Ez kötelesség s nincs valakinek tetszésére bízva. Akár akarod, akár nem, ez kötelességed, hasonlóképen minden szerzetesnek is! Abban, hogy amennyire csak lehetséges, élő másává légy isteni Völegényednek. Utánozz engem, utánozz mindenben s ezért lelked tekintetét szegezd állandóan Jézusodra! De nem akarom, hogy utánzásomra más eszközt használj, mint a szabályokat. Ha a szent szabály szelleméhez igazodol, nem esik nehezedre engem mindenben követni. De ehhez nagyfokú bensőségre van szükséged.”

„Jézusom, tedd meg szeretetből: szegd meg számomra a kenyeret; most hozzá fogok.”

„Kedves Benignám, a Direktórium a lelke minden rendelkezésnek. Aki hűségesen és alaposan igyekszik behatolni a Direktórium szellemébe, az minden munkájába életet lehel. A cselekvést a szellem élteti. Ha a nap folyamán minden cselekedetedet így megeleveníted, az érdemek micsoda érdemét szerzed meg es-

tére! Ez rejtett élet ugyan, de ami rejtve van, bővebben gyümölcsözik!

„Hogyan rejtőzzem el?”

„A hallgatásban és az alázatban! A tolvajok a legsötétebb éjszakát választják gonosz terveik kivitelére, hogy meg ne lássák őket; neked is keresned kell a közös élet éjszakáját. Mi sem rejti el jobban a lelket, mint a szerzetesi közösség. Nemcsak más, de önmaga elől is elrejt. A lélek semmit sem lát, úgy véli, semmit sem tesz, a valójában többet, mintha valami rendkívüli dolgot vinne véghez. — Ird Benigna: A derűs, tiszta tekintet, mindig Jézus tekintete. Bármily lelki szenvedésed legyen is, szemed mindig oly derűsen mosolyogjon, mintha engem látnál. Ez nem kevésbe kerül, — de erény. Ha azt akarod, hogy magaviseleted Jézusodéhoz hasonlítson, csak el kell merülnöd semmisséged megfontolásába. Ha úgy akarod, gondold gyónásod tartalmára. Ez alázatossá tesz. Próbáld csak meg, s tapasztalod; — és ez elég is elmélkedésed jóföltételéül. Most még lelki csokrot adok, amelynek örvendezhetsz a nap egész folyamán. Szólj így magadhoz: aki engem keres, keressen Jézusom Szívében. Jézusom irgalmának mélységébe vagy temetve!”

Lelkigyakorlatának csodálatos feljegyzéseiben ezt is találjuk. Az Üdvözítő így szólt hozzám: „Kedves Benignám, még valamit mondok neked, — a szeretet szavát, nem a szigorúságét és igazságét, — nem —! a béke, édesség és vigasz szavát: készülj ünnepélyes fogadalomra a mindenható és végtelen Isten szeretetének segítségével, akinek irgalma is túláradoan bőséges. Végtelenségem magához vonja s egy röpke szempillantás alatt megsemmisíti minden gyarlóságodat; mindenhatóságom nemcsak felemészt minden nyomorúságodat, de drágakővé változtatja valamenynyit. Irgalmam a leggyöngédebb figyelmet tanúsítja lelked iránt.”

Június 28-án ezeket írja: „Az elmélkedés folyamán Jézus közlései oly elevenek voltak, hogy egyet-

len Szerelmem egészen elfoglalt. Oly isteni fénnel világította meg a legkisebb részleteket is, hogy még most is ott vagyok Jézusomnál az Olajfák hegyén. Hogy is fogjak hozzá? Jézusom, hogy is írjam le mindazt a szépet, amire az elmélkedés folyamán tanítottál?”

„Szeretném, ha erről az elmélkedésről is készítenél jegyzeteket, hadd tanuljanak belőle a lelkek, hadd ismerjék fel, milyen szükséges, hogy behatóan elmélkedjenek az evangéliumról, hogy szellemét magukba szívják és alaposan feldolgozzák. Az evangéliumból is úgy kell élniök, mint a levegőből, világosságból, vagy kenyérből élnek, Te úgy írod le, ahogy tudod, — s én gondoskodom, hogy megértsék, hogyan végezted ezt az elmélkedést.”

Tegnap este az Üdvözítő elmélkedési pontul azt a részt jelölte ki számomra kegyesen, amikor „az Ember-fiát” elárulják. Ezután úgy tűnt fel nekem, hogy világosan látom az édes Üdvözítő szavainak értelmét: „Ha tehát engem kerestek, hagyjátok ezeket elmenni.” (Ján. 18, 8.) — Itt meg akartam állapodni, de az Üdvözítő szeretettel figyelmeztetett, hogy elég ha az előzőkből fontolom meg ezt a szót: „Csókkal,” — Mi a csók? A csók a szeretet jele s Judás ezt használta fel, hogy elárulja vele Jézust. — Hányszor vizsgáltam meg magam s Jézus iránti szeretet ürügye alatt, aztán megnyugodtam, hogy nem akartam az Üdvözítőt megbántani. Tehát nem is érhet vád. Ez a forgolódás önmagam körül nagy kárára volt Isten iránti szeretetemnek!... Lám, ez ilyen csók volt! Szeretetnek tűnt fel, de valójában ámtítás, Jézusom, köszönöm az üdvös világosságot, — nagyon köszönöm! A csók kicsinység. Mikor Judás megcsókolta az imáadásraméltó Megváltót, nem sebezte meg, a legkisebb karcolást sem ejtette rajta. Mégis ez a csók volt az első szem a kimondhatatlan szenvedések láncolatában, amely a kereszthalállal végződött. Ha Judás nem csókolta volna meg az Urat, talán mások nem bántak volna úgy vele, mint ahogy

tették... Jézusom, ki számíthatja ki, mi lehet a következménye a legcsekélyebb cselekedetnek is? Ma reggel behatóan tanítottál, hogy mily óvatosaknak kell lennünk, — és ezt a megvilágosítást kaptam tőled: — Ha például írok és olyasmit akarok följegyezni, ami engem hoz előtérbe — s ha ezt elhagyom azzal a szándékkal, hogy ha lehetséges, ezzel megakadályozzam, hogy az újságokba aznap annyi rossz ne kerüljön... Vagy legalább annyit érjek el, hogy egy író ne írja meg gonosz cikkét...

Az Üdvözítő hirtelen félbeszakított: „Ha itt az óra, végezd az óraimádat térdelj csak le! Törd meg akaratodat! Csak nyersz vele, mert függetleníted magadat attól, ami földi por, — hogy Isten karjába vedhesd magad. Kedves Benignám, ha több hitük lenne az embereknek, jobban megértenék, mi az erény! Azért oly kevés a szent, mert kevés az önmegtagadó lélek. Úgy kellene az önmegtagadásból élni, mint a kenyérből, s ehelyett, mint a pestistől úgy menekülni tőle az emberek. De most térj vissza elmélkedésedhez.”

„Hány kézbe eljut egy-egy rossz ujság! Ha legalább egyetlen bűnös cikk, nem jelennék meg lapjain! Gondoljuk el, hogy rövid pillanat elég ahhoz, hogy az önmegtagadás hiánya, vagy önmagunk kielégülésének keresése, (talán tudtunk nélkül), oka legyen ily nagy rossznak —, amit talán megakadályozna a jó Isten, ha egy kis nagylelkűséggel találkozna részünkről! — Sokáig lefoglalt a dolognak egyszerű, nyugodt mérlegelése. Nagy hasznomra lesz, ha a jövőben pontosan követem az Üdvözítő tanítását, — s nem sietek mindjárt tova, hanem elég időt fordítok a megfontolásra, s azokban, amiket végtelen jósága felismernem engedett, megfelelő jófeltételeket tesz”...

„Június 30-án, Jézus szent Szívének ünnepén, teljesítettem isteni Völegényem kívánságát és letettem a szeretet ünnepélyes fogadalmát.”

A püspök úr és tisztelendő anya jelenlétében,

emelt hangon olvasta fel szent fogadalmainak megújítását: hogy mindent, mindent Isten iránt való tiszta szeretetből tesz, mindig, mindenben a tökéletebbet keresi. Megismételte élete felajánlását, az önátadás és az alázatosság fogadalmát. Életének felajánlása nem új fogadalom volt, hanem megújítás. Ezt a fölajánlást ugyan már 1915. júliusában megtette s szeptember 29-én fogadalommá változtatta.

Mit mondjunk még e szerzetesnő csodálatos lelki-állapotáról? A kegyelem legcsekélyebb ösztönzéseinek nagylelkű, sőt hősie követéséről? A szívét emésztő, Isten iránti lángoló szeretetéről? Ki tudná számon tartani és feljegyezni az isteni szeretet kimondhatatlan figyelmének megnyilvánulásait. Hadd mondjon el erről Benigna Consolata nővér egyet-mást. „Jézus, mindig Jézus. Sok időre lenne szükségem, ha mindazt föl akarnám jegyezni, mindazt, amit ebben az áldásdús napokban mondott nekem. Nem volna-e Isten adományainak eltékozlása, ha csupán önmagam számára venném át azokat? Benigna írj és hirdesd isteni Szívem dicsőségét, mert ha gyenge erővel, s hitvány eszközökkel alkot a művész valami szépet, nagyobb a dicsősége. Ezen a napon elég nagy lelki békét élveztem . . . Jézus kegyelmének kincseivel árasztotta el kis menyasszonyát.” Ez az öt külön fogadalom s kivált az, hogy mindig a tökéletesebbet választja, nagyon alkalmasnak látszott arra, hogy nyugtalanítsa lelkét, amely amúgy is sokat szenvedett az aggályosságtól. „Ellenkezőleg az Üdvözítő szeretettel teljes szándéka szerint megszabadulásomat eszközölték. Mi lehetetlen az Istennél. Kértem az Üdvözítőt, hogy adjon nekem magyarázatot szent fogadalmaimhoz, s azt kérdeztem, mit kíván tőlem”. Ezt válaszolta: „Van szived, olvasd tehát! Mi van szívedre írva? — Szeress engem. — Ha engem szeretsz, igyekszel engesztelést nyújtani. Ha engesztelést nyújtasz, akkor megvigasztalsz. Ha megvigasztalsz, akkor hűséges arámként cselekszel. Tehát: szeretet, engesztelés, vigasztalás és hűség. Kedves Benignám nem szerethetsz engem szivedből

úgy, mint ahogy kívánom, hogy szeress, ha nem gyűlölöd egész szivedből önmagadat. Ez arra készítet, hogy Isten érdekeit mindig elébe helyezd saját hasznodnak és gyönyörűségednek. Nem nyújtasz elégséges engesztelést, ha megelégszel, hogy csak felszínesen és messziről szemléled Szívemen a bűnösök által ütött sebeket. Nem, ennek közelről kell történnie! A bűnösök gyűlölnek engem, de te minden erődből szeress. A bűnösök káromolnak és átkoznak, de te dicsérj és magasztalj. A bűnösök elűzik szívedből még a rám gondolat is, — te járj mindig jelenlétemben. Vess ki minden egyéb gondolatot lelkedből! Viselje minden tettet az engesztelés bélyegét, ez meg vigasztalja szívemet. Életed az engesztelés és szeretet élete legyen. A zárdában benned akarok élni, — a te szemeddel akarok látni, a te ajkaddal beszélni, füleddel hallani, lábaddal járni és kezeddal dolgozni...

A mai nap, 1916. június 30-án a szeretet Istenével, a jóság Istenével, az irgalom Istenével tartott menyegző napja. Benignám, mostanában a félelem szűk ösvényén jártál, az aggodalmak és búslakodások útján. Szeretetem engedte és akarta, hogy ezt az utat járd, sőt ezt választotta számodra, hogy alkalmat adjon sok érdem szerzésére. De mivel most a szeretet, béke és gyönyörűség Istenével egyesülsz, részt veszel Isten dicsőségében..."

Néhány nappal később ezt írja: „kedves Benignám, az örök isteni Szeretet arája. A Szeretet bevezet a Völegény házába. Ha Isten választottja, Isten pártfogoltja, Isten Benjáminja akarsz lenni, továbbra is, szigorú önmegtagadással kell megsemmisítened magad... Ne ijedj meg e szótól! Ha a szeretet egészen áthatja a lelket a tűzvész bizonyos nemét okozza ott. Ha a szél leszakít a fáról egy levelet, magával sodorja. A levél oly gyorsan röpül, mint a szél, s nem érinti többé a földet. Ez történik a lelkekkel is. Ha hűségeselek a szeretethez, nem térnek többé vissza az előbbi hűtlenségeikhez, hanem oda

mennek, ahova viszi őket a szeretet. Benigna Isten szól hozzád, Isten tanít, Isten szeret!...”

Valamivel előbb ezeket találjuk: „Említettem az Üdvözítőnek.” Ezt felelte: „Megteheted, hiszen iratadnak éppen ez a rendeltetése. Minden szó, amit leírsz, irgalmasságom himnusza. — Ha bírsz, írd még többet! Téged szegény kis semmit akarlak fölhasználni, hogy közöljem a lelkekkel irgalmamat.”

Ma július 7-én, mikor szeretetének szentségében kis időre meglátogattam az Üdvözítőt, hirtelen így szólt: „Kedves Benignám, most menj! Itt élvezel engem, ott szeretsz! Ezalatt azt értette: írás idején, Jézus nagyon akarja, hogy írjak!”

Mialatt az Üdvözítő kis Benjaminját ennyi kegyben részesítette, az ördög sátáni gonoszsággal mindent megtett, hogy elszakítsa a szeretettől, s hatalmába kerítse. Azelőtt is nagyon hevesen támadta, de most még erősebben. Az az aggodalom, hogy örökre elkárhozhatik és egyéb rettentő és iszonyatos dolog annyira eltöltötte Benigna nővér szívét, — lelkét, hogy nem tudott szabadulni attól. Főnöknőjénél keresett menedéket. Hiába iparkodott a jó anya megnyugtatni azzal, hogy emlékezetébe idézte az Üdvözítő minden gyöngédségét s a kedveskedő neveket, melyeken annyiszor szólította. Sírva mondta ilyenkor: „Mindez olyan, mint az álom és ha igaz volna is mennyi kegyelmet pazaroltam el!” Végre mégis sikerült a jó anyának hatástalanná tenni a gonosz ellenség támadását. A szegény megpróbált lélek ismét megnyugodott és eltelt szeretettel. Az nap este kijelentette az Üdvözítő, hogy a tisztelendő anya több érdemet szerzett a felebaráti szeretet eme gyakorlásával, mintha egész esztendőben kenyéren és vízen böjtölt volna. Ilyen formán vágyakozik Ő, hogy a lelkek a szeretet és bizalom útján járjanak s elkerüljék a bizalmatlanság veszedelmes szirtjeit.

Az Üdvözítő sok gyengéd figyelemben részesítette választottját. Ezek egyike, hogy első lelki vezetője, röviddel halála előtt meglátogatta. „Ird meg neki,

— mondá az Üdvözítő, — hogy jöjjön mielőbb, különben megbánja.” Boccardo kanonok sietett is kívánságát teljesíteni. Július 5-én este érkezett meg Comoba, magával hozta Benigna nővérnek azokat a jegyzeteket is, amelyeket az még a világban élve készített s eddig ő gondosan megőrzött. A viszontlátás öröme, mind két részről nagy volt. „Ha nagyobb ünnepeken és más napok alkalmával megkaptam rövid leveleidet, — mondta Benigna nővérnek Boccardo kanonok, — azt gondoltam, szegény lányom, ki tudja mennyi mondanivalód lenne s nem írhatod meg, mert tudtad, hogy nem akarok bensőbb megnyilatkozásokat okozni. De Jézus akarta így!”

Benigna nővér szívesen kitárta volna előtte egész lelkét, de a tapasztalt lekivezetőnek nem volt erre szüksége. Neki elég volt annyi, hogy lelki gyermekét a kereszt kedvelőinek táborában találta. Ezért szelíden, de határozottan megakadályozott minden visszatekintést a multra. Jobbnak látta, hogy a rendelkezésre álló rövid beszélgetést bizalmas lelki beszélgetéssel töltsék el; hiszen szombaton reggel már vissza kellett térnie Turinba. Mielőtt elbúcsúzott Benigna Consolata nővértől, az előljárók beleegyezésével elcserélte vele feszületét, örült, hogy ily drága emlékre tett szert. A következő hónap első péntekét Benigna nővér már nem töltötte az élők között. Akkor már a mennyei hazában volt az üdvösség és örök szeretet birtokában.

A lelkigyakorlat befejeződött. Benigna nővér mennyei kegyelmektől átitatott lélekkel tért vissza a közös életbe a magányból. Nővértársai nagyon örültek, hogy ismét körükben láthatták. De mikor megjelent, senki sem mert közeledni hozzá, senki sem merte megszólítani. Valami földöntúli volt megjelenésében. Mikor Mózes lejött a hegyről, hol Istennel beszélt, el kellett fődnie arcát, mert senki sem bírt rátekinteni. Bár Benigna Consolata nővér a megalázkodás és elzárkózás fátylába burkolódzott, még se

sikerült teljesen elrejtienie a nyert természetfölötti kegyelmek kisugárzását.

Mikor munkáját végezte, mikor részt vett az üdülésben, vagy megjelent az étkezéseken, úgy látszott, mintha más valaki tevékenykednék, dolgoznék, vagy venne táplálékot magához öbenne... Lelkét teljesen eltöltötték a természetfölöttiek. Olyan volt, mintha már levetette volna porhüvelyét, s úgy látszott, hogy az anyagi világhoz már csak annyiban tartozik, amennyiben buzgón teljesíti kötelességét. Benső tűz emésztette. A szeretet lángja egyre nőtt lelkében és ő vágyva vágyott egyesülni szerelmesével. Most már nem volt neki elég két órai imádság éjjel. Ki tartóztathatta volna fel az isteni irgalom özönét, mely ebbe a szerető lélekbe áradt? Ugy érezte, hogy az éjjelnek három, négy, sőt öt órája is valósággal elrepül, amikor lángoló imádsággal, avagy a bűnösök megtéréséért végzett forró könyörgéssel tölti el. De a törékeny test mind jobban összeroskadt s a lélek kezdte bontogatni szárnyát, repülni készült, — az Istenség felé.

Benigna Consolata nővér szemlátomást fogyott. Bár még nagyon pontosan vett részt a közös életben, de egészségi állapota komoly aggodalomra adott okot. A tisztelendő anyja — igen nyugtalankodott miatta. — Július végén jelentkeztek a betegség első tünetei. Nővérei azt hitték, hogy rövidesen összeszedi magát. Gyöngélgedése okának a forró évszakot tartották. De csak pár napra térhetett vissza közéjük. Betegsége szemlátomást súlyosbodott s nemsokára cellájában kellett maradnia.

E napok egyikén nem tudott áldozni. Erre vonatkozólag ezt mondta: „Ma reggel így szólt hozzám az Üdvözítő: „Nem közömbösség amit érzel. Te az éjjeltől kezdve, amikor rosszabbul voltál, már elkészültél akaratom teljesítésére. A lelki áldozásnál is sok kegyelemben részesítelek. Igaz, hogy nem kapod meg azt a kegyelmet, amely a valóságos áldozáshoz van kötve, — de az a lélek, aki szeretettel állandóan egye-

sülve van akaratommal, olyan mintha állandóan áldoznék.” Azután így folytatja Benigna: „Lelkemet béke, mélységes béke tölti el. Jézus cselekszik mindent, ő az, aki fönntart, elszakítva még a legszentebbtől, a szentáldozástól és szentgyónástól is. Ezzel nem azt mondom, hogy nem becsülöm ezeket, — de lelkem odaadása Isten iránt s egyesülése az Ő legszentebb akaratával oly nagyfokú, hogy saját akaratom elvesztett az Övében s többet fel sem lelhető. Elszakadtam már mindentől.”

Augusztus 3-án fel kellett cserélnie celláját a betegszobával. Odamenet, — bár léptei ingadoztak, — még egyszer köszöntötte az Oltáriszentségben rejlő Üdvözítőt, s újra felajánlotta magát a szeretet áldozatául. A szent áldozást három napig nélkülöznie kellett, de augusztus első péntekén az az öröm érte, hogy megint megáldozhatott. Ettől kezdve haláláig minden nap elvitték hozzá a Szentséget. Egyik hálaadása alkalmával az Üdvözítő meg akarta erősíteni s megnyugtatni előkészületének méltó volta felől, ezért ezt mondta: „A legszebb előkészület, melyet felajánlatsz a bizalom. Jegyesként szeretni könnyebb, mint jegyesként szenvedni, — de ez érdemszerzőbb. Add kölcsön testedet a szenvedésre. Fájdalmaid mértani arányban nőnek. Nagy lelki szenvedéseid is lesznek, — hogy leküzdvén azokat — az engedelmesség érvének gyakorlásával érdemeket szerezhess.” Más alkalommal ezt mondta az Úr: „E cellában sok kegyelmet nyersz, lepároló-lombik ez, mely a legdrágább ilatokat választja ki.”

Valóban nagy volt szenvedése s testi fájdalmaihoz még szorongás is járult. Az ördög rettentő támadásokat intézett ellene. Ájulásokba esett, melyek görcsös rángatózással váltakoztak. Különösen bal vállában voltak rendkívüli fájdalmai s láza egyre emelkedett. Néha így szólt a tisztelendő anyához: „Anyám, mennyire szenvedek! De jól van ez így.” Más alkalommal ezt mondta: „A báránka a máglyán fekszik s már nyaldossák a lángok.” Egyik este

nagyon rosszul volt s könnyekben tört ki. Mikor sírása okát kérdezték így felelt: „Sirok, mert látom, hogy mily nehezeére esik az Üdvözítőnek szenvedést bocsátani rám. De szükséges ez, mert áldozatul választott engem. Bár fáj ez neki, hiszen el kell rejtienie szeretét.” Azután szeretettel nézett Jézus Szívének képeére. „Tudom, hogy szeretsz Jézusom! Hiszek irántam való szeretettedben!” Az Üdvözítő jelezte, hogy sok szenvedés vár rá s nagyon ajánlotta a szenteltvíz használatát a gonosz lélek támadásai ellen. Felvilágosította arról is, hogy főnöknőjének jelenléte betegágyánál oltalmat jelent számára, mert hivatalánál fogva, hasonló a szentségmutatóhoz. Más alkalommal meg azt mondta, hogy ha a főnöknő nem lehet ott, nővérei is oltalmazói, mert ők meg a Szentlélek élő templomai.

Augusztus 14-én Benigna Consolata nővér a kenet szentségét kérte. Nagy buzgósággal készült felvételére s a legnagyobb örömmel fogadta még az nap délután 2 órakor. Többször kifejezte az Üdvözítő előtt azt a vágyát, hogy a lelkek üdvéért még többet szenvedhessen. „Igen Jézusom, még többet — mondá — üss jobban! Verd csak, verd teherhordó állatodat, de adj lelkeket! Zárd el a poklot, hogy oda többé senki be ne jusson! Ha nemcsak hetekig, hónapokig, évekig, hanem a világ végezetéig kellene is szenvednem, s ha érdemeket sem szereznek vele, — csupán Isten dicsőségét és a lelkek üdvét szolgálnám, akkor is örömet venném magamra a szenvedések minden nemét. Természetesen nem egyedül, hanem Jézussal, aki mindig közelemben van, segít mindenben s állandóan beszél hozzám. Gyakran nevez így: Nignám!”

Az nap este a püspök úr meglátogatta. Beszélgetés közben Benigna Consolata nővér nem győzte eléggé hangoztatni, mennyire boldog, hogy szenvedhet és hogy szeretetből szenvedhet, s hozzátette, hogy az nap éppen a papokért ajánlotta fel szenvedéseit.

Az öröm, amit a szenvedésben talált, körülbelül augusztus 19—20-ig tartott. A hó első péntekén azt

a kegyelmet kérte az Üdvözítőtől, hogy vidáman tudjon szenvedni, — kérése teljesült. Soha nem volt olyan derűs, mint betegsége idején. Egészséges korában mindig szelíd és szívélyes volt, — de töprengő és önmagába merülő, — betegágyán pedig olyan, mint a vidám, szeretetreméltó gyermek.

Nagyboldogasszony napján arra kérte nővéreit, énekeljék el neki a dalt, mely így kezdődik: „A mennybe a mennybe száll egyszer a lelkem, hogy ott majd Mária Anyámat szemléljem.”

A nővérek fájó szívvel teljesítették kérését, — de ő sugárzott az örömtől. Mosolyogva búcsúzott el mindenkitől, mintha régen várt, gyönyörű ünnepre készülne.

De a legnehezebb óráitól sem kimélte meg a jó Isten. Szörnyű kételyek kínozták, hogy vajjon nem csalta-e meg felebbvalóit, mikor arról a bizonyos „hang”-ról beszélt nekik. Vajjon nem mind csalás-e, amit feljegyzett? Hátha csak ámitás, szakadatlan színlelés egész élete? A sötétség órái voltak ezek... Csak az engedelmisségben talált megnyugvást. Lelke nyugalma később visszatért, de olyan fáradt és kimerült volt, mint a harcos a kemény küzdelem után. „Tisztelendő anyám, — szólott — Jézus azt állítja, hogy nem egy ördög támad engem, hanem egész légió. Más alkalommal ezt mondta: „Tisztelendő anya, az ördög megragad és leteper. Ugy érzem magam, mint akit heves küzdelemben legyőznek, földre terítenek, s kinek azután vállára térdelnek, hogy teljesen végezzenek vele.”

Augusztus 22-én délután 3 órakor látomás-féléje volt. Ezt mondta: „Látom nagy küzdelemben a Szent Atyát, az egész Egyházat, a püspököket, a papokat mind. Valamennyi kiveszi részét a szenvedésből... Az Üdvözítő is tudtomra adta, hogy a betegségemnek is missziója van... A gonosz lélek felbőszült a látomás miatt, s mindent elkövetett, hogy lelkemet megzavarja, de az engedelmisségbe kapaszkodtam és erős maradtam”... Később hozzátette: „Jézus állandóan

beszél hozzám. Csodálatos dolgokat mond. Azt akarja, hogy följegyezzem, de nagyon erőtlen vagyok.”

Egyik este szörnyű orkán dühöngött s a jégeső beverte a zárda templomának sok ablakát. „Tiszteendő anya, — mondá Benigna Consolata nővér — hallja, hogy zúg a vihar? Éppen így dühöng az ördög is ellenem.”

Augusztus 28-án, — mint ahogy ezt előre tudtára adta az Üdvözítő, — a testi-lelki szenvedések egész árja zúdult reá. Délután 4 óra tájban nagy izgatottság fogta el, — kijelentette, hogy elkárhozott. Fogát csikorgatta, összeborzongott, a hideg rázta. A főnöknő megkérte a zárdában tartózkodó lelkiatyát, hogy jöjjön hozzá. Benigna Consolata nővér nemcsak beleegyezett ebbe, de kérte is. De mikor a papot meglátta, még jobban csikorgatta fogát s izgatottsága nőttön-nőtt. Anyanyelvén, piemonti tájszólással, — melyet Comohan soha nem használt, — kiáltozni kezdett: „Nem kellesz nekem, te nem vagy a lelkiatya! Eredj! Eredj, nem akarlak látni!” Mikor a pap kiejtette Jézus és Mária legszentebb nevét, még hangosabban kiáltozta: „Nem kellesz! Én egy... nem tudom megmondani, mi vagyok!” És ide-oda hempergett, szája habzott, ki akart ugrani az ágyból, alig tudták visszatartani. A lelkiatya elkezdte mondani a lorettoi litániát, s bár a nővérek hangosan imádkoztak, a szegény gyötrődő túlkiáltotta őket. Szánalmat és iszonyatot keltett. Tekintete megmerevedett, arca elkékült, szája elhúzódott, foga vacogott. Majd előntötte az izzadság s arcába köpött ápolóinak. Olyan illetlen szavakat kiáltozott, amilyenek angyali ajkát soha el nem hagyták, s közben újra-meg újra ezt kiáltotta: „Elkárhoztam! Ördög vagyok! A kórusra is elhallatszott kiáltozása. A lelkiatya hozzáfogott az ördögűzés szertartásához. Utána megnyugodott a beteg, bocsánatot kért, hogy a gonosz lélek, aki benne van, kényszerítette mindazt a csúnyát kimondani.

Később eszébe jutott, hogy a püspök úr még-

egyszer meglátogatja. Erre így szólt: „Tisztelendő anya, a bennem levő gonosz lélek azt mondja, hogy oly kegyetlenül meg akar most kínozni, ahogy csak bír, mert kénytelen lesz belőlem távozni, mihelyt a püspök úr az ördögűzéshez kezd.” Körülbelül egy óra múlva kiáltozni kezdett, úgy, hogy elhívták hozzá a gyóntató atyát. Ez Jézus szentséges Szívének litániáját kezdte imádkozni, de a beteg újra azt kiáltozta amit az előbb: „Ördög vagyok!” A szakadatlan imádság ellenére sem bírt megnyugodni.

A gyóntató atya hozzáfogott az ördögűzéshez, de a püspök megérkezése félbeszakította. Beléptekor szinte örvöngeni kezdett a beteg. A főnöknő hozzálépett s így szólt: „Kedves Benigna nyugodjál meg én vagyok itt anyád!” „Anyám? Anyám? Nem nézhetem, mert Jézus Szíve annyira szereti” Szivettépő volt még látni is, hogyan kínozza szegényt a sátán. Mindenki tudta, mennyire tiszteli a püspök urat, de most sem beszéde, sem magatartása nem volt tiszteletteljes. Mikor a kereszteteklyét csókra nyújtotta neki, vigyázni kellett, ne hogy leköpje azt. „Vigyék el, — kiáltozta, — nem tudom látni! Nem akarom megcsókolni a keresztet! Annál kevésbbé a Megfeszítettet!” Mikor így biztatták: „Benigna, Benigna, nyugodj hát meg, hiszen tudjuk, hogy te az Ur Jézus Benignája vagy!” — egészen elváltozott hangon felelte: „Nem igaz, Én nem vagyok Jézus Benignája! Én ördög vagyok! Elkárhoztam! Benignotta, Benignotta, te ördög vagy!” Keze görcsösen rángatózott. A püspök megfogta jobb kezét, de alig érintette őt a püspök, mintha villámütés érte volna felkiáltott a beteg: „Ne nyulj hozzám! Ne nyulj hozzám!” S még jobban tekergett, mint azelőtt. A püspök fölszólította a gyóntatóatyát, hogy ő meg fogja meg a balkezét. De a beteg csak tovább kiáltozott. A püspök ekkor háromszor elvégezte az ördögűzést. Az imádság végeztével kissé megnyugodott. De nemsokára ismét nyugtalanzkodni kezdett. Erre ő maga kérte a szertartás megismétlését és hogy a jelenlevő nővérek

vegyenek égő gyertyát a kezükbe. „Gyertyát gyujtsatok, sok gyertyát gyujtsatok.” Ő maga is egyik nővértől támogatva — szentelt gyertyát tartott a kezében. Mikor a püspök harmadszor is elimádkozta az ördögűzés szavait, csendesebb lett, de teljesen még nem nyugodott meg. Attól félt, hogy a püspök nem mondta el azokat a szavakat, melyek a gonosz lelket végleg kényszerítik arra, hogy tőle távozzék. Mikor a püspök biztosította, hogy minden előírás szerint történt, megnyugodott, s bocsánatot kért mindenért. A a gyóntató atya emlékeztette arra a kijelentésére, melyet pár nap előtt, a gonosz léleknek nem ennyire erős, de épp ily fájdalmas támadásakor tett, hogy ő Jézus Szíve boldog rabjának tekinti magát s el van rendelve, hogy az legyen mindörökre.” Nyugalma azután teljesen visszatért.

Néhányszor még hangoztatta Benigna nővér, hogy: ördög vagyok! De a püspök a szent engedelemesség nevében megtiltotta neki, hogy e szavakat ki-ejtse. Ha mégis megkísérelte, elég volt neki, ha a tisztelendő anya ennyit mondott: „Benigna nővér a fő-tisztelendő püspök úr nem akarja ezt hallani” — S ő azonnal elhallgatott. Ám öt perc múlva újra kezdte. Ez így tartott körülbelül éjfélig. A tisztelendő anya egy pillanatra sem hagyta magára. Végre félegykor visszatért arcára a béke. Kedvesen mosolygott s örömmel kiáltott fel: „Benigna az Úr Jézus rabja!” A vihar elmúlt s a nap ragyogóan kisütött újra.

A következő napokon nem kellett oly heves, gonosz és alattomos támadásokat kiállania. Ő maga is igyekezett szabadulni tőlük s jámbor könyvek illusztrációit nézegette és szent gondolatokkal foglalkozott. Ha nem voltak benső szenvedései és küzdelmei, valósággal elragadó volt. Mintha egészen megváltozott volna. Külsőleg is a gyermek benyomását keltette. Rápillantva a gyermek Jézus imáadásraméltó bájos-sága jutott az ember eszébe.

Önátadása csodálatos volt. A legtökéletesebben gyakorolta az engedelmisség és önmegtartózkodás eré-

nyét. „Ha tudná tisztelendő anyja, — szólott, betegségének első heteiben, — mikép tanít Jézus most is az önmegtagadásra, ne hogy felhasználatlanul hagyjam a legkisebb alkalmat is. Például ha a tejet hozzák, felébred bennem minden utálat és ellenkezés, — de az Üdvözítő azt kívánja, hogy barátságos mosollyal fogadjam. Máskor azt hiszem, megfulladok a melegtől s több levegőt szeretnék. Ám, a jó nővér észreveszi, hogy izzadok, behúzza hát gondosan a függönyt, hogy megvédjen. Hogy szenved ilyenkor a természet; de a kegyelem arra ösztönöz, hogy köszönjem meg a gondoskodást. Ha szemem fáradt s jól esnék neki a sötétség, jön egyik nővér s kitarja az ablaktáblát és előnti a szobát a fény. Nemsokára másik jön, aki szeretettel felajánlja, hogy felolvas valamit, pedig sokkal jobban esnék csendben figyelni Jézusom szavára. Az Üdvözítő azt akarja, hogy mindezeket az alkalmakat felhasználjam az önmegtagadásra és saját akaratomról való lemondásra.”

Sokszor kínoztta a szomjúság, enyhítésül gyakran adtak neki jeget. Bevallotta, hogy amikor az ápolónővér a jeget hozta, kísértésbe jött, hogy mohón neki essék, de azután megtagadta magát s lassan fogott hozzá s csak keveset fogyasztott el belőle. Mikor megkérdezték, miért teszi, ezt felelte: „Az Üdvözítő tart vissza e szavakkal: Elég Nigna! Ha nagyobb üdítést engednél meg magadnak, kísértésbe esel, hogy kielégülést keress.” A jó főnöknő meg akarta óvni a legyek és szúnyogok kellemetlenkedésétől. Ebbe nem egyezett bele. Kedvesen megjegyezte, hogy azt a kis zajt szeretné elviselni Jézus szenvedésének tiszteletére, hiszen Ő keresztre szegezett kezével a legcsekélyebb könnyítést sem szerezhette meg magának, s arra is gondol, hogy az Üdvözítő a neki kelletlen bűnöst is mindig irgalommal fogadja.

Mióta a betegszobába került, minden nap elhozták neki a Szentséget. Egyszer, amint a szentáldozás után, hálaadását végezte, a takaró alá tette kezét. Az Üdvözítő megszólalt: „Benigna, vedd csak elő;

néhány pillanatig tartsd összekulcsolva kezed. Ne szalassz el egyetlen alkalmat se, mely arra kínálkozik, hogy jót tégy; nem azért, hogy érdemeket szerezz, — különben is fogadalmat tettél, hogy mindent szeretetből cselekszel, — hanem Isten dicsőségére.” Egyszer pillantást vetett a függönyön keresztül, hogy meglássa a folyóson elhaladó nővért; de azonnal megbánta, s azt mondta a tisztelendő anyának: „Ilyen komoly időben, mikor az embernek rövidesen meg kell jelennie Isten ítélőszéke előtt, nem szabad már ilyen kedveteléseket megengedni.” Egyik reggel a szent áldozás után így szólt: „Tisztelendő anya az Üdvözítő olyan szép önmegtagadási módra hívta fel figyelmemet. Megadja az engedélyt hozzá? Óh kérem, ne tessék „nem”-et mondani.” „Szívesen megadom, ha a dolog nem szolgál a fájdalmaik növelésére; mi az?” „Megengedi tisztelendő anya, hogy a jeget fogaim közt tartsam, ahelyett, hogy lenyelném. Ez fogfájást okoz, amit szeretnék engesztelésül felajánlani a szentségtörő beszédekért, szitkozódásokért, káromlásokért és átkozódásokért. Ez a szenvedést szaporítja ugyan, de ha tudná, hogy mily vágyat oltott Jézus lelkembe a szenvedés után! Szeretném ezt kiáltani: Többet! Mindig többet! Már nincs sok időm hátra, szeretnék — ha bírnék — minden enyhülés nélkül szenvedni. — Ezzel az önmegtagadási gyakorlattal szeretnék engesztelést nyújtani azért is, hogy oly sokszor vettem sietve és mohón a táplálékot magamhoz.”

Benigna Consolata nővér nemcsak rendkívüli engedelmességgel teljesítette az orvosnak, Masciadri Józséf dr.-nak, minden rendelkezését, hanem a betegápolónővérét s a többiekét is, akik éjjelenként mellette virrasztottak. Nem kívánt semmit, nem utasított vissza semmit s így a gyermekded egyszerűség leple alatt, nem közönséges erényeket gyakorolt. Sohasem nézte meg a lázmérőt, hogy megtudja, milyen magasra szökött fel a láza. Sőt egyszer alázatosan vádolta magát arról, hogy meggondolatlanul rápillantott a láztáblára, mely mellette feküdt az asztalkán.

Turinba lakó Kamill bátyja meglátogatta néhány-szor. Benigna nővér egészségi állapota olyan rohamosan hanyatlott, hogy utolsó látogatása alkalmával már tolószéken sem vihették ki a fogadószobába. Bátyjának az a gondolata támadt, hogy írásban vesz tőle búcsút. A főnöknő sietve vitte levelét a kedves beteghez, aki epedve várta, mert nagyon szerette testvérét. Örömmel nyúlt a levél után, — kinyitotta, — de azután hirtelen olvasatlanul összehajtotta s visszaadta a tisztelendő anyának: „Érzem, hogy Jézus kívánja tőlem ezt az áldozatot”. „Mondja meg legalább, milyen választ adjak testvérenek? Itt vár a fogadószobában.” „Tisztelendő anyám, felelte a beteg szeliden — tegyen úgy, amint jónak látja. Ami engem illet, Jézus szeretetemnek ezt a bizonyosságát kívánja ma tőlem.” Ugyanígy cselekedett unokaöccsével is, akit különösen szeretett. A legnagyobb fokú önmegtagadáshoz szokott s mindig igyekezett elnyomni a természet szavát és nem riadt vissza áldozattól; pedig oly bensőségesen szerette hozzátartozóit, hogy élte utolsó napjaiban, amikor eszméletén kívül volt, gyöngéden emlegette valamennyit.

Kamill bátyja megtudta, mily aggasztó nővérenek egészségi állapota, engedélyt kért, hogy unokatestvére Gurgo doktor, a híres turini orvostanár is megvizsgálhassa. Az előljárók s a kezelő orvos is szívesen hozzájárult a tervhez, s így Gurgo tanár Comoba utazott. Benigna Consolata nővér lelkében hõnszeretett rokonának megpillantása az emlékek egész sorát ébresztette fel. Szívesen kérdezősködött volna sok kedves ismerőséről, és örömmel üdvözölte volna valamennyit, de engedelmeskedett Jézus sugallatának. Nem beszélt semmit olyanról, amivel önmagának a legcsekélyebb jóérzést szerezhetne volna. Megelégedett annyival, hogy unokatestvérenek képecskét adott emlékül. De nem kerülte el a tapasztalt orvos éles szemét a beteg belső harca és önmaga fölött aratott győzelme. Megindultan vett búcsút kedves rokonától, akit többé nem lát viszont. A főnökönek ezt mondta:

„Mária Consolátát már kis gyermekkorától is ismerem. Viselkedése mindig nagyon épületes volt. Sokszor figyeltem rendkívüli erényeit.”

„Még a betegségem nevét sem tudom, — mondta néha, — de hiszen azt nem is szükséges tudnom. Jól érzi az ember magát, ha „röviden végez!” A békének valóságos árját szerzi meg ezzel! Ha eszembe jut, hogy ez, vagy az jót vagy rosszat tenne nekem, — röviden végzek a gondolattal. „Ez nem tartozik reám!” Soká tart még a szemvedésem? Hosszú ideig maradok még ez olvasztótégelyben? Vajjon eszméletlen leszek az utolsó leheletig? Mind ez nem tartozik reám. Milyen kedves az Üdvözítő előtt mindannak a nyomorúságnak és megaláztatásnak készséges elfogadása, mely a betegséggel jár. — Visszaborzad ugyan a természet, — de a kegyelem mindent elfogadtat. Nem vagyok többé önmagamé. Testem-lelkem, mindenem a szereteté. Bizonyos, hogy az Üdvözítő különös kegyelemben részesít, mert nélkülül lehetetlen volna ennyi szenvedést derülten és mosolyogva viselnem.” „Tisztelendő anya, — fordult a főnöknőhöz, — bensőmben tűz ég, szívem vadul dobog, fáj nagyon a vállam, lábam dagadt, mint a hordó s elszibbadt; minden idegszálam feszül, mintha az ágyhoz volna szögezve. Még szememnek is meg van a maga külön baja: előbb mindent zöldnek látok, azután nagy fényesség vakít el, majd meg elhomályosul látásom. És a fejem! Tisztelendő anya, tudja már, milyen gondolatok forogtak benne! De jól van ez így! A betegség minden napjának az a rendeltetése, hogy elégtételt adjon azért, amit életemben esztendőkön át vétkeztem!”

A gonosz lélek a végletekig kínozza e lelket. Majd bizalmatlansággal és kétségbeeséssel, majd büszkeséggel töltötte el. Küzdött ellene. A támadásokat mindig őszintén közölte egyházi előjáróival, vagy főnöknőjével. Ha a főnöknő nem volt mellette, — mihelyt érezte a kisértés közeledtét, megkérte az ápoló nővért, hogy hívja vissza. „A gonosz lélek fél a tekin-

télytől — mondotta, — s támadásai kevésbbé hevesek, ha a tisztelendő anya mellettem van.” Néha egy-egy szent ének is megnyugtatta.

Ily nagy testi-lelki szenvedések után végre ütött a szabadulás órája. 1916. szeptember 1-én, a hónap első péntekén áldozhatott utoljára — útravaló gyanánt. Ettől kezdve óráról-órára szemmel láthatólag hanyatlott az ereje. Teljesen magánál volt. Nagy áhítattal ejtette ki gyakran Jézus és Mária legszen-
tebb nevét. Délután félkettőkor alig hallhatóan a töké-
letes bánat imáját mondotta. Félháromkor a gyóntató-
atya mégegyszer általános feloldozást adott neki, s
elmondta felette a haldoklók imáját, — s Benigna
nővér három órakor csendesen kilehelte lelkét. Mel-
lette anyja és Zucci Anna Margit nővér karjaiban,
akik éjjel-nappal oly hűséggel s annyi önfeláldozás-
sal ápolták. Előzőleg mégegyszer felnyitotta szemét,
tekintete mintha egy messzi fénylő pontra irányult
volna, — azután szelíden elhunyt.

A nővérek mind körülötte voltak és siratták nagy
vesztességüket. A gyóntatóatya még a „Subveniat”-ot
imádkozta, mikor belépett a lelkiatya, aki ima után
vigasztaló szavakat intézett a közösséghez. Estefelé
a püspök úr is eljött. Letérdelt a szüzi porhüvely mel-
lé, mely virágokkal körülvéve, s fehér fátyollal le-
takarva olyan volt, mint a katakombák tiszta szüzeié,
akik elnyerték a vértanúság dicső pálmáját.

Holtteteme nem keltett írtózást, sőt vonzotta va-
lami a lelket, hogy Jézus szent Szívének Banjamin-
jában gyönyörködjék, mennyei béke honolt arcán s
kifejezhetlen mosoly játszott ajka körül... Szét-
foszlott már az alázat sűrű fátyola, melybe életében
oly hallgatagon, s mélyen rejtőzött, — s beragyogta
erényeinek sugárzó fényessége.

„Majd egész zsák örömet küldök!” mondotta
Benigna Consolata nővér néhány nappal előbb, mikor
nővértársai megbízásokat adtak mennyei útjára. S
valóban eltekintve a nagy veszteség fölött érzett szo-
morúságtól — új öröm töltötte el mindenki szívét.

A könnyeket megédesítette mennyei boldogságának tudata.

A nővérek valósággal versengtek, hogy ki maradhasson a halott mellett. Feszületeket, rózsafüzéreket, érmeket, képecskéket érintettek hozzá, vagy tettek hajlékonyan maradt kezébe. — Szombaton reggel a kórusra vitték, ott nyugodott egészen estig szerény fehér katafalkon, liliomokkal körülvéve s fehér rózsakoszorúval a fején. A püspök kívánságára üveglappal ellátott koporsóba tették, hogy kedves arcvonásait szemlélhessék. Vasárnap reggel a püspök úr mondta a misét a zárda kis templomában, ahol a halott fel volt ravatalozva. Megható beszédet mondott azokról az erényekről, amelyeknek gyakorlásában Benigna Consolata nővér annyira kitűnt. A legmélyebb alázatosságba merült el, s emelkedett ezért a legmagasabb tökéletességre Benigna nővér. A szerény temetésen részt vett az elhunytnak bátyja és nővére is. Az édesapa s hozzátartozók mélységes gyászszukat azzal a gondolattal igyekeztek enyhíteni, hogy e szomorú időkben a kegyelmek leányát ajándékozták az Egyháznak, ki a családnak is dicsősége és koronája lesz.

Comotól nem messze, a camerlati temetőben nyugszik most „Jézus kis Benjaminja”, kedves nővérei között, akik megelőzték a békeesség e birodalmában. Csendes, szerény sírját már sok zarándok keresi fel, hogy segítséget kérjen tőle, vagy a nyert kegyelemért köszönetet mondjon. Sírhalmán fehér kereszt tárja szét a karját, — szerény disze az Alpha és az Omega. Valóban: Jézus volt kezdete és vége Benigna nővér minden cselekedetének; az Ő szent tetszését kereste mindig, az Ő tiszta szeretete volt életének vágya és egész tartalma.

*

Kedves olvasó, e rövid életrajzból az Üdvözítő sok tanításával ismerkedtél meg. Az élet szavai ezek, az Úr szent Szívéből áradnak, s az a rendeltetésük, hogy szivedbe ömöljenek s azt átjárják! Jézus gyön-

géd irgalmassággal hív magához mindenkit, — téged is. Add át isteni rendelkezéseinek teljesen magadat. Kövesd a sugallatokat és ösztönzéseket, amelyeket azért ad szívednek, hogy magához vonjon és egészen birtokába vegyen!

Csak néhány vonás ez „Jézus kis Benjamin”-jának az Üdvözítővel teljesen egyesült szent életéből. Ne mondd, hogy nem neked való, mert nem vagy szerzetes! Kimondhatatlan értékű lelked van neked is és ez elégséges, hogy részed legyen az Üdvözítő becéző szeretetében. Csodáld Benigna Consolata nővér lángholó lelkét. Határozd el, hogy követed szellemét, ahogy azt tőled Jézus kívánja, így te is kiválasztott, erős és áldozatos lelkek közé tartozol, akik Benigna Consolata nővér példája szerint Jézus legszentebb érdekeinek szolgálatára szentelik egészen magukat és segítenek a világot a bűn okozta pusztulástól megmenteni. S akik mindent elérnek, mert egyedül Jézus tetszésére bizzák magukat, — elrejtőznek, eltemetkeznek az Ő legédesebb és legirgalmasabb isteni Szívébe.

Függelék.

Öt év telt el azóta, hogy Benigna nővér eltávoztott isteni Jegyeséhez s azt lehet mondani, hogy nevét ma már az egész világon ismerik. Meglepő íratoknak, különösen a „Vade mecum”-jából készített kis „Virágcsokor”-nak gyors elterjedése. A bizalom és szeretet e csodás virágainak illata elterjedt már Franciaországban, Spanyolországban, Belgiumban, Lengyelországban, Angliában, Német- és Csehországban, Svájcban és az Egyesült Államokban, Mexikóban, Braziliában, Chilében, az afrikai missziókban, Madeirán, Maltán, Ceylonban, — egész Kináig. „Vade mecum”-jának és rövid életrajzának, — mely eddig olasz, francia, angol, spanyol és német nyelven jelent meg, majdnem ugyanilyen sikerük volt. Mindenkit, ki ezeket az íratokat olvassa, elfog a vágy, hogy másokkal is megismertesse. Így gyullad fel a lelkekben Isten szeretetének lángja, mint az erdőségben keletkező tűz, mely felemészt mindent, amivel útjában találkozik.

Nem múlik el nap, amelyen a comoi zárdába ne érkeznek érdekes tudósítás nyert kegyelemről, váratlan segítségről, — amit a boldog tudósítók Benigna nővér közbenjárásának tulajdonítanak. Ez az egyszerű szerzetesnő, aki egész életében elrejtőzött, s az alázatosságot szerette, most, halála után olyan ragyogó fényt áraszt a világra, s olyan ellenállhatatlan vonzóerőt fejt ki, — hogy akinek képe s írásai kezébe jutnak, vonzódik hozzá és minden ügyében bizalommal kéri közbenjárását. S olyan sokan tapasztalják is hathatós segítségét! Szinte azt mondhatnók, hogy ez a szeretetreméltó szerzetesnő feladatának te-

kinti, hogy mindenkinek mindenévé legyen. Szíve — mely felemésztődött az Üdvözítő iránti szeretet tüze-
ben — abban leli legnagyobb örömét, hogy meg-
vigasztaljon mindenkit, aki hozzá fordul. Lehetetlen
felsorolni mindazokat a kegyelmeket, amelyeket jám-
bor tisztelői az ő közbenjárására már elnyertek. Be-
nigna nővér személyválogatás nélkül osztogatja jó-
indulatát. Ha előnyben részesíti is a gyermekeket,
elhagyottakat, — nem kevésbé ért ahhoz, hogy a ma-
gasabb körök rejtett gondjain, szenvedésein, titkon
égető fájdalmain könnyítsen. És így sok-sok sebre
juttatott Megváltónk Szívéből forrásozó enyhítő bal-
zsamot. F fiatal házások különös szeretettel bízzák
gyermekeiket Benigna nővérrre, kereskedők üzletei-
ket, gazdaemberek szöllőiket és istállóikat. Segít la-
kást találni, telket venni, elveszettnek hitt pénzüssz-
szegekhez hozzájutni, értékes tárgyakat megtalálni.
Hány beteg gyógyult meg, aki bizalommal teljes imá-
val fordult hozzá. S aki eddig roskadozva vonszolta
keresztjét, — az ő közbenjárására erőt kapott, hogy
békével és örömmel tudja azt tovább viselni! Külö-
nösen akkor látszik, mily hatalma van Jézus Szívén,
ha lelki szenvedésekről van szó. Hány lélekből űzte
el a kétely és bizonytalanság sűrű ködét úgy, hogy
felragyogott számukra ismét az igazság napja! Há-
nyan vannak olyanok, kik istentelen élet terhét hord-
ták vállukon, azonban a Vade mecumból az írgalom
10 parancsolatát olvasva, új bátorságra ébredtek
s bűnbánattal és bizalommal vetették magukat Üd-
vözítőjük karjába! Még a börtönökbe és elmeorvó-
intézetekbe is behatol Benigna Consolata nővér nagy
szeretete. Szegény, elborultlelkű szerencsétlenek vilá-
gos pillanatukban „Jézus Szíve kis titkárnője”-nek
képét látva, fölismerték, hogy ő lesz megmentőjük és
visszakapták elméjük világát.

Tisztelői gyakran keresik fel Benigna Consolata
nővér sírját. Sokszor egész csoport veszi körül, vala-
mennyen buzgó imádsággal kérik közbenjárását a
legkülönbözőbb ügyekben. Az egyszerű sírhantot min-

dig friss virág díszíti; gyakran egészen elborítja a sok koszorú. Ismételten megtörtént, hogy Rómába vagy valamely kegyhelyre igyekvő zarándokcsoport megszakította útját Comoban csak azért, hogy „Jézus Benjamin”-jának sírját meglátogathassa s ott imádkozhasson.

Ez az általános tisztelet és boldoggá avatásának állandó sürgetése azt eredményezték, hogy 1923 év végén elrendelték a boldoggá avatási eljárás megindítását. Virili Rafael érsek vállalta a boldoggá avatási per megindítását, aki szent Alacoque Mária Margit szentté avatását is kezdeményezte. De közbejött halála miatt Trezai József érsek vette kezébe az ügyet. Az ügy megindításával Benigna nővér az „Isten szolgálja” megtisztelő címet kapta, amely még inkább fokozta úgy is általánossá vált tiszteletét.

1924 augusztusában megkapták az engedélyt, hogy a cameratai temetőből a comoi zárda sírboltjába áthelyezhessék Benigna nővér hamvait. Az áthelyezés szertartását szeptember elsejére, halálának nyolcadik évfordulójára tűzték ki. A legnagyobb csendben akarták az agnoszkálást megtartani, de híre mégis kiszivárgott s a sír feltárásakor hatalmas tömeg lepte el a temetőt. Jelen volt az elhunyt fivére Ferrero Kamilló mérnök s huga, Adél, valamint Benigna nővér első lelkiatyja, Boccardo Lajos kanonok is. A kiemelt koporsó üvegfedelén át látni lehetett a halott arcát, amely még felismerhető volt, bár az enyészet már megkezdte rajta romboló munkáját. Az egyre növekvő tömeg valósággal megostromolta a koporsót. Elborították virággal, sírva kérték segítségét, képecskéket érintettek hozzá. Nagy munkával tudták csak hátraszorítani a tömeget, hogy kocsira helyezhessék a koporsót — mely valóságos diadalúton haladt Comó felé. A Vizitáció rend templomában, az apácák kórusának baloldalán levő sírboltba helyezték el a koporsót.

„Isten Szolgálja” most abban a házban nyugszik, melyet megszentelt életével és megtelített csodálatra-

méltó erényeinek illatával. Élete csendben és aláztossággal telt el. Olyan volt, mint a véka alá rejtett méces, de most, hogy haló porai a sírban elenyésznek, erénye világít, de nemcsak világosságot áraszt a lelkek mélyére, hanem gyógyító erő is árad belőle, melyről mindazok tanúskodnak, akik jótéteményeiben részesültek.

Az olasz életrajz nyolcadik kiadása, mely 1930-ban jelent meg, az ötödik kiadás 210 rendkívüli imameghallgatásán kívül újabb 240 imameghallgatást hoz nyilvánosságra. Néhányat közlünk belőlük. Hadd növelje ez is az olvasók bizalmát a szentéletű Benigna Consolata nővér iránt, hadd hívja fel figyelmüket, hogy mily hatalmas szószóoló ő Jézus szentséges Szíve előtt.

A Comoban lakó Prizziné 1917 július 15-én beszélte el a következőket: Fiacskám megvágta jobb lába hüvelykujját. A seb jelentéktelennek látszott, s nem aggódtam miatta. — Másnap reggel négy óra tájban azonban felköltöttek. A gyermek sírt és jajgatott. Lába megdagadt, hüvelykujja kemény és gyuladt; — arca tüzes s láza már 39 fokig emelkedett. Vérmérgezésről rettegettem. Legidősebb fiamat azonnal orvosért küldtem, magam pedig egyik leányommal a székesegyházba menten szent misére. Szent áldozásomat felajánlottam Benigna nővér tiszteletére, arra kérvén őt, hogy könyörögje ki gyermekem számára a gyógyulást. Nagy volt bizalmam hozzá.

Hazatérve, fiacskámat — legnagyobb örömömmre — láztalanul találtam. Lába se vörös, se dagadt nem volt; a megérkező orvos pedig a bajnak semmi nyomát se találta.

*

1917 augusztusában a szintén comoi Salvade-né asszony jött a zárdába 3 éves kislányával. Az édesanya elbeszélte, hogy leánykája teljesen elvesztette szemevilágát, és sem a legkiválóbb szemorvosok, sem a milánói Irgalmas testvérek nem tudtak segíteni rajta. Nagy szomorúságában Benigna Consolata nő-

vérhez fordult s bizalommal tette képét a gyermek szemére. Erre javulás mutatkozott, — sőt a kicsike nemsokára teljesen visszanyerte látóképességét. Az édesanya öröme határtalan volt s a kis Magdolna ragyogó, eleven szeme bizonyította szavainak igazságát.

*

A comoi származású Varininé asszony tudatta 1917. augusztus 12-én, hogy meghülesből származó krónikus fülbaja támadt. — Különböző fájdalmas orvosi kezelésnek is alávetette magát, de egészen eredménytelenül. Ekkor teljes bizalommal fordult Benigna Consolata nővérhez, s képét fájó fülére tette. Fájdalmi nemsokára megszűntek, sőt süketsége is teljesen elmúlt.

*

A Sesto-catendei Orsolya-zárda egyik tagját, tiszteendő Klára anyát kirázta a hideg s kénytelen volt lefeküdni. Az orvos könnyű mellhártyagyulladást állapított meg. Nehány nap múlva azonban már oly rosszul volt, hogy felvette a betegek szentségét. Ápolónői most Benigna Consolata nővér segítségét kérték, s képét odahelyezték a test legfájóbb részére. Azonnal javulás állott be, úgy, hogy az orvost legnagyobb bámulatba ejtette a hirtelen változás.

*

A Comohoz tartozó Monte Olimpino prépost-plébánosa levélben értesítette a zárdát egyik hívének feltűnő gyógyulásáról:

Cavadini János kovácsmester felesége négy év óta komoly emésztési zavarokban szenvedett, amitől gyomra igen meggyengült. Kétszer volt emiatt a városi (Szt. Anna) kórházban. Ott némi javulást tapasztalt ugyan, de hazatérve, ismét súlyosbodott állapota. Nagyfokú, általános gyengeség fogta el. Napjában többször epét hányt s minden étkezés előtt mesterséges hányást kellett előidéznie, hogy eltávolítsa gyomrából az epét, mely az emésztést akadályozta. A bajt túlerőltető munkájával szerezhette. A!

lapota mindinkább rosszabbodott, úgy, hogy Borsotti doktor nyíltan meg is mondta szüleinek, hogy a beteg menthetetlen.

Anyja Comóba vitte Buschi tanárhoz, de nem találták otthon. Egyik ismerősük azt a tanácsot adta nekik, hogy ne forduljanak emberi segítséghez, hanem bízzanak Benigna Consolata nővér közbenjárásában. Kis ereklyét is adott a betegnek ezekkel a szavakkal: „Ime az igazi orvosság!” — Cavadininé anyja kíséretében ki is ment a camerlatai temetőbe Benigna nővér sírjához s ott könyörgött, hogy Benigna nővér eszközöljön ki számára egészséget, vagy megnyugvást Isten szent akaratában. Hazaérve a beteg evett anélkül, hogy utána bármilyen kellemetlenséget érzett volna. A következő napokon is tudott enni minden kellemetlen következmény nélkül.

A javulás nyilvánvaló volt. Kilencedet kezdett Benigna nővérhez. S ha néha újra émelgyést érzett, azonnal testére helyezte az ereklyét, s rövidesen helyrejött. Nemsokára mindent evett, sőt bort is ihatott, amit 15 éve meg se ízlelt. Az ismerősök, akik nyomorúságos állapotában is látták, érthetetlennek tartották e feltűnő javulást. Az asszony megfogadta, hogy mihelyt egészsége teljesen helyreáll, Istennek és hűséges szolgálójának tiszteletére nyilvánosságra hozza, a nyert kegyelmet.

•

Valenza, 1918 november.

Tisztelendő Anya!

Egy hónappal ezelőtt súlyos veszteség érte édes apámat a szicíliai Messzina közelében: Ellopták útitáskáját, melyben 200.000 lira értékű ékkő volt. Atyámnak semmi reménye nem volt, hogy az elveszett érték megkerül. Én azonban buzgón imádkoztam Benigna nővérhez. Gonddal s aggodalommal teli három nap múlva táviratot kaptunk, mely szerint a tolvajukat elfogták s a drágaköveket megtalálták. — Nem tudom, hogyan fejezzem ki hálámat Benigna Conso-

lata nővér iránt, aki — úgy látszik, — különös oltalmába vett bennünket.

Garlando Szerafin.

•

Egyik Como környékbeli családban már húzamosabb idő óta egyenetlenség és viszály uralkodott. Bármennyire is iparkodott néhány jóindulatú családtag a békét helyreállítani, fáradozásukat nem koronázta siker. Ám amikor 1918-ban bensőséges imádsággal Benigna nővérhez fordultak, visszatért közejük a béke. A családtagok gondolkozásmódja megváltozott, szíve megenyhült. Ismét egyesültek a szeretetben, s most — az egész környék épülésére, — a legnagyobb egyetértés honol körükben.

•

Bizonyos tiszteletreméltó egyén szerencsétlen pörbe keveredett. Hiába bizonyította ártatlanságát, a körülmények mind ellene szóltak, s így börtönbe került. Már körülbelül egy éve synylódott ott, anélkül, hogy az igazság napfényre került volna. Ekkor barátai forró imában kérték Benigna nővért, hogy vegye az ügyet pártfogásába. És a segítség éppen olyan csodálatosan érkezett, mint amilyen váratlanul. Az illetőt egészen tisztázták és azonnal szabadlábra helyezték.

•

A Ravenna mellett fekvő Bagna-cavalloi kapucinus-zárda főnöknője 1919 július 27-én ezeket írja:

„Néhány hónappal ezelőtt szélhűdés ért egy aszsonyt, aki már hosszú évek óta az Egyháztól elidegenedett. Nevetett és gúnyolódott mindenben, ami a vallással kapcsolatban volt. A szerencsétlen most is konokul vonakodott felvenni a szentségeket. Néhány jámbor lélek hozzánk jött azzal a kérelemmel, hogy imádkozzunk mi is érte. Benigna nővér képét adtuk nekik és — csodák csodája! A beteg rövid idő múlva eleget tett minden vallási kötelességének s az őt körülálló apácák imái közben lehelte ki lelkét.

Néhány héttel ezelőtt pedig egy súlyos beteg hi-

tetlen férfit ajánlottak imáinkba, aki az Istent egyre káromolta s még csak említeni se merték előtte a gvónást. Forró imádsággal fordultunk Benigna nővérhez, — s az illető hozzártartozóinak odaadtuk a képét. Alig pillantotta meg a szerencsétlen beteg e képet, — váratlanul elcsendesedett. Maga tette párnája alá. — Két nap múlva pedig papot kért s a szentségekben részesült. Az egész vidéket nagyon meglepte ez a feltűnő eset; s mindenki rendkívüli és csodálatos eseménynek tartja.”

*

A baltimorei Vizitáció-zárda 1920 november 13-án a következőket közli a comoi zárdával: „Egyik közismert amerikai szabadkőműves rövid kivonatot kapott tisztelendő Benigna Consolata nővér Vade mecum-jából. Belenézett és széjjeltépte. Azonban, a kíváncsiságtól hajtva, — jobban mondva, talán őrző-angyalának ösztönzésére, — újra összerakta a darabokat, hogy a füzetkét átnézzé. Elolvasta és megtért.”

*

Luck (Lengyelorsz.) 1921 febr. 24.

Tisztelendő Anya!

Dícsérve és magasztalva az Urat, ki csodálatra méltó az ő szentjeiben, — örömmel közlöm, hogy Ferrero Benigna Consolata nővér közbenjárására Jézus szentséges Szívétől nagy kegyelemben részesültem.

Mély tisztelettel

Dab Debowski Loy. Ignác
Luck és Schitomir püspöke.

*

Tisztelendő Anya!

... Mennyire szeretem a kis Benigna Consolata nővért! Úgy látszik, kieszközölte egy asszony csodálatos gyógyulását, aki kilenceddel fordult hozzá. Gyógyíthatatlan betegségének négy nap múlva semmi nyoma sem volt; maga az orvos is csodának minősítette ezt...

Fister Margit.

Kijelentjük, hogy egészen távol áll tőlünk ítéletet mondani a rendkívüli események felől, melyekről e műben szó van, hiszen ez az egyházi Főhatóság kizárólagos joga. Még kevésbé akarunk ennek az ítéletnek bármikép is elébe vágni.

Teljesen alávetjük ebben a könyvben foglaltakat az apostoli Szentszék bírálataának, kifejezve tökéletes engedelmességünket Szent Atyánk, a pápa iránt, aki Jézus Krisztusnak tévmentes helyettese.

Aldott legyen az Úr!

TARTALOMJEGYZÉK.

BEVEZETÉS.

A megszentelő malasztról	3
I. Mi a megszentelő malaszt?	4
II. A megszentelő malaszt hatásai	6
1. Igazság és szentség	6
2. Szépség	7
3. Képesség az eget megérdemelni	8
4. Képesség Istent látni, bírni	8
III. A megszentelő malaszt velejárói	8
A) A Szentlélek templomává avat	8
B) Krisztusi jegyesség	9
A hűség	11
A szentség	14
Termékenység	15

ELSŐ FEJEZET.

Mária születése	18
---------------------------	----

MÁSODIK FEJEZET.

Az első isteni közlések	30
Függelék	149
